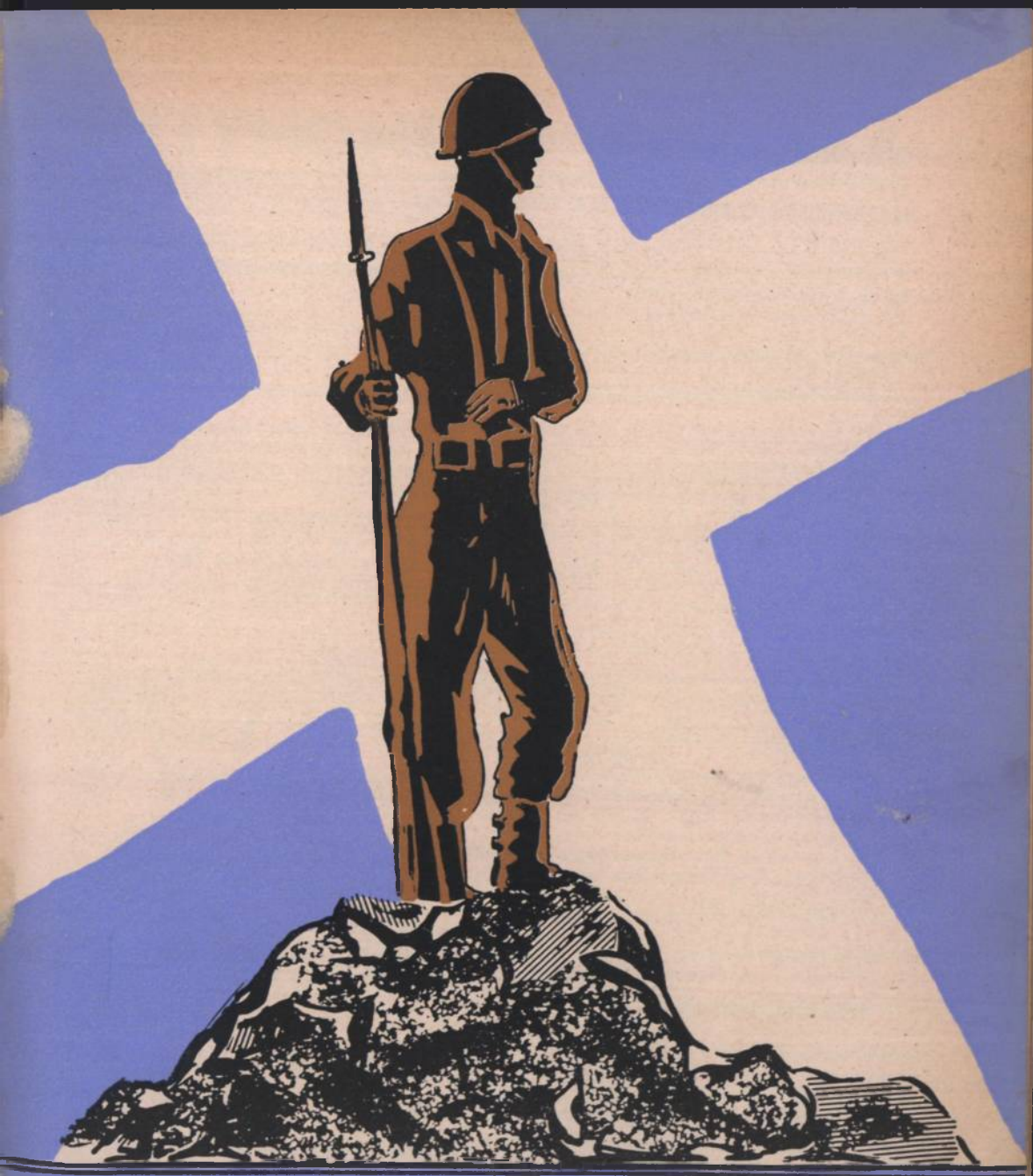

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΟΣ Η'. ΤΕΥΧΟΣ 175

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟ-

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ — Σελίς

Γράμμος—Βίτσι—Μουργκάνα, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σ. Πηλοῦ 8479

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΗ

Ἡ ἀξία τῶν ὑλικῶν στοιχείων ἐπὶ τροχαίων δυστυχημάτων πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν δραστῶν, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Criminal law, Criminology and Police Science», κατὰ μετάφρασιν καὶ διασκευήν, Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ν. Στάμου (συνέχεια) 8494

ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Δακτυλοσκοπία—Ταξινόμησις δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων κατὰ μέθοδον Ἐδ. Χοῦβερ, Διευθυντοῦ Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας Βορείου Ἀμερικῆς, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δημητρίου Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια) 8497

ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Πυρηνικὰ μέσα πολέμου, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χ. Πατσιούρη (συνέχεια) 8502

ΝΕΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Ἐπέτειος συντριβῆς κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ—Ἕνας θλιβερὸς ἀπολογισμὸς αἵματος καὶ συμφορᾶς—Οἱ ρῶσοι, ὅπως τοὺς περιγράφει ὁ πάππας τοῦ κομμουνισμοῦ Κὰρλ Μὰρξ καὶ ὁ συνεργάτης του Ἔνγκελς—Τραγικὸς θάνατος τοῦ ἀστυφύλακος Δημ. Μιχελῆ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του—Καὶ ἕνα ἀκόμα θῦμα τοῦ καθήκοντος: Ὁ ὑπαρχιφύλαξ Στ. Καμάρης, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπ. Πηλοῦ 8509

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 8522

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 8524

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 8526

Σημείωσις: Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τῆς μελέτης: «Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας» θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40—Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΙΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5

ΕΤΟΣ Η.' | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1960 | ΤΕΥΧΟΣ 175ΟΝ

«... Τὸ Ἔθνος οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονήσῃ τὸν θανάσιμον κίνδυνον τὸν ὁποῖον διέτρεξε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς 4ετοῦς κομμουνιστικῆς ἀνταρσίας. Ὄχι διὰ νὰ διατηρῇ εἰς τὴν ψυχήν του μῖσος οἱουδήποτε, ἀλλὰ διὰ νὰ παραμένῃ πάντοτε ἄγρυπνον καὶ νὰ ἐπιδίδεται ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης, τὴν ὁποίαν μὲ τόσας θυσίας κατέκτησεν...».

ΚΩΝ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

... Ἡ Ἑλληνικὴ ἱστορία γράφτηκε μὲ αἷμα, μὲ θυσίες, μὲ βωμοὺς καὶ μὲ ὁλοκαυτώματα... Αὐτὸ εἶναι τὸ γνώρισμά της ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια, ἴσαμε σήμερα... Καμμιὰ σελίδα της δὲν εἶναι σύνθεση τῆς μοίρας... Κανένα κεφάλαιό της δὲν γράφτηκεν ἀπὸ σύμπτωση... Ὅλες οἱ φάσεις της κυριαρχοῦνται πληθωρικὰ ἀπὸ τὴ φιλοπατρία, τὸ ἀδάμαστο φρόνημα, τὶς ἀρετὲς καὶ τὰ εὐγενικὰ ἰδανικὰ τῆς πανέμορφης Ἑλληνικῆς φυλῆς, ποὺ ἀποτελεῖ τὸν ἄξονα γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον κινεῖται ἡ παγκόσμια ἱστορία...

Τὸ Ἑλληνικὸ μεγαλεῖο δὲν μπορεῖ νὰ ἐντοπισθῇ σὲ μεμονωμένες ἐποχές, σὲ τοποθεσίες, χρονολογίες ἢ μεγάλες στιγμὲς ἐθνικοῦ οἴστρου... Λάμπει ὁμοιόμορφα, αἰῶνες καὶ αἰῶνες τώρα, σὲ κάθε ἱστορικὸ δευτερόλεπτο τῆς ἀνθρωπότητος... Ὅ,τι γινηκε χτές, ἐπαναλαμβάνεται καὶ σήμερα, καὶ θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ αὔριο... Πάντα θὰ ἐπαναλαμβάνεται ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι...

Γιατὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἱστορία χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἀδιάκοπη ἐπανάληψη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς δόξας... Τῆς δόξας τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς...

Ὅταν ἡ Ἑλλὰς συνέτριβε τοὺς Πέρσες στὸν Μαραθώνα καὶ τὴ Σαλαμίνα, ἢ ὅταν οἱ τριακόσιοι τοῦ Λεωνίδα ἔπεφταν στὰ στενὰ τῶν Θερμοπυλῶν, ἢ καὶ ὅταν

ὁ Ἕλληνας φαντάρος μεγαλουργοῦσε πάνω 'κεῖ στῆς Πίνδου μας τὶς κορφὲς, δὲν ἦταν ἐτοῦτοι οἱ βωμοὶ μιὰ στιγμιαία ἐθνικὴ ἀναλαμπὴ, δὲν ἦταν μιὰ συμπτωματικὴ ἔξαρση. Ἦταν ἡ συνέχεια τῆς ἴδιας ἀνηφορικῆς πορείας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, διὰ μέσου τῶν αἰώνων...

Αὐτοὶ εἶναι ἁπλῶς σταθμοὶ στὸ μεγάλο ταξίδι τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς πρὸς τὴ δόξα, τὴν ἐλευθερία καὶ τὴ νίκη... Εἶναι κρίκοι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἁλυσίδας ποὺ ἀσταμάτητα ἑνώνει τὸ παρελθὸν μὲ τὸ παρόν, καὶ ἑτοιμάζει τὸ δρόμο γιὰ τὸ μέλλον...

Οἱ Ἕλληνες πάντα διεκρίθησαν στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Δὲν ἔχει σημασίαν ἂν ὠνομάζοντο Αἰγαῖοι, Ἀχαιοί, Κρῆτες, Ἕλληνες, Σπαρτιᾶτες ἢ Μακεδόνες... Οὔτε ἔχει σημασία ἂν μεγαλούργησαν στὸ Μωρηὰ ἢ στὴ Ρούμελη, στὰ νησιὰ ἢ στὴν Ἤπειρο, στὴ Θράκη ἢ στὰ ἐδάφη τῆς Μεγάλης Ἑλλάδας.

Ὅλα ἐτοῦτα εἶναι εἰκόνες ἀπὸ τὸ ἴδιο ἄλμπουμ, σκηνὲς ἀπὸ τὸ ἴδιο ἔργο, φλόγες ἀπὸ τὴν ἴδια φωτιά, κτύποι ἀπὸ τὴν ἴδια κραδιά...

Ἡ περίληψη τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας εἶναι τούτη: σὲ κάθε μεγάλη στιγμὴ τῆς ἀνθρωπότητος οἱ Ἕλληνες ἔδωσαν τὸ μεγάλο παρὸν στὸ προσκλητήριο τῆς ἱστορίας... Ποτὲ δὲν βρέθηκαν ἀπόντες... Ποτὲ δὲν λιποτάκτησαν... Ποτὲ δὲν πρόδωσαν τὰ ἰδανικά τους, ποτὲ δὲν τήρησαν κερδοσκοπικὴ οὐδετερότητα... Βρέθηκαν πάντα πρῶτοι σὲ κάθε λαίλαπα, ἕτοιμοι νὰ δώσουν τὴ ζωή τους γιὰ νὰ σώσουν τὸν πανανθρώπινο πολιτισμό...

Καὶ δίχως ὑπολογισμούς, δίχως μεμψιμοιρίες, δίχως ἀνταλλάγματα, ὥρμησαν στὴν ἀντάρα τοῦ κινδύνου, γιὰ τοὺς «βωμοὺς καὶ τὶς ἑστίες» τὶς δικές τους καὶ τῶν συνανθρώπων τους...

Ἡ σκληρὴ γῆ τους, τὰ ἀπότομα βράχια τους, ὁ ἀδιάκοπος μόχθος τους, ἔφτιαξαν τὴν ψυχή τους ἀτσάλινη. Καὶ οἱ ἀτσαλένιες ψυχὲς δὲν γνωρίζουν ποτὲ τὴν ὑποχώρηση, ἀλλὰ τὸ θρίαμβο καὶ τὴ νίκη...

Ἔτσι δὲν εἶναι ἐκπληκτικὸ τὸ θαῦμα τοῦ 40 ἢ τοῦ 47. Γιατὶ ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ τόπου εἶναι γιομάτη ἀπὸ θαύματα κι' ἀπὸ παράξενους θρύλους...

Κι' ὅμως!.. Ἐτοῦτες οἱ σύγχρονες ἐποποιΐες ἔχουν ξεχωριστὴ σημασία γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόστασή μας... Γιατὶ τὰ χρόνια τὰ δικά μας, τὰ φλογισμένα, τὰ ταραγμένα, τὰ ἀνήσυχα, εἶναι ἐκεῖνα ποὺ βαθμολογοῦν τὴν πολεμικὴ μας ἀρετὴ καὶ μαρτυροῦν ἂν εἴμαστε ἄξιοι νὰ λεγώμαστε ἀπόγονοι ἑνὸς Κόδρου, ἑνὸς Μιλτιάδη, ἑνὸς Λεωνίδα, ἑνὸς Θεμιστοκλῆ ἢ ἑνὸς Μεγάλου Ἀλεξάνδρου...

Ναί! Πολλὲς φορές, ὅταν τυχαίνῃ νὰ περηφανευώμαστε γιὰ τὴν παληὰ μας δόξα, μᾶς λένε «προγονόπληκτους» καὶ ὀνειροπαρμένους...

Γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς σήμερα ἂς ξεχάσουμε τὴν πρώτη μας ἱστορία κι' ἂς ἀφεθοῦμε μόνοι στὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἐποχῆς μας...

Τότε θὰ ἰδοῦμε συγκινημένοι ὅτι ἡ ἱστορία μας ἐπαναλαμβάνεται στὸν ἴδιο δοξασμένο ρυθμό... Γιατὶ καὶ ἡ γενιά μας φλογίζεται ἀπὸ τὴν ἴδια φιλοπατρία. Κι' ἔχει τὶς ἴδιες δάφνες, τοὺς ἴδιους βωμοὺς καὶ τὰ ἴδια ὁλοκαυτώματα τῶν προγόνων της...

Αὐτὸ εἶναι περίπου τὸ κεντρικὸ νόημα τῆς ἐθνικῆς ἐπετείου ποὺ γιορτάζει σήμερα τὸ πανελλήνιο, εἰς ἀνάμνηση τῆς συντριβῆς τῶν σλάβων στὸ Γράμμο καὶ στὸ Βίτσι.

Ἀλλά, ἂς ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ κάθε προκατάληψη, ἂς κλείσουμε τὴν ἱστορία μας, κι' ἂς ἔρθουμε στὰ γεγονότα, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ καταλάβουμε καλὰ πόσο πελώρια καὶ πολύτιμη ὑπῆρξεν ἡ συμβολὴ τῆς γενιᾶς μας στὴν προάσπιση τῶν πανανθρωπίνων ἰδανικῶν...

Ἂς ἔρθουμε στὴν ἀρχὴ τοῦ αἰῶνος μας...

... Λίγο μετὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς πατρίδος μας, λίγο ὕστερα ἀπὸ τὸν ἀπελευθερωτικὸ ἀγώνα τῆς φυλῆς μας, λίγο ὕστερα ἀπὸ τὰ Δερβενάκια, ἀπὸ τὸ Ζάλογγο, τὴν Ἀλαμάνα, τὸ Σούλι, τὸ Μανιάκι, τὴ Γραβιά, κι' ἐνῷ ὁ λαός μας ἐλεύθερος ἔ-

γραφε μὲ ἱδρώτα καὶ μὲ μόχθο τὸ εἰρηνικὸ κεφάλαιο τῆς ἀνασυγκροτήσεώς του, ἐξέσπασαν ἄξαφνα πολεμικὲς θύελλες... Κι' ἐμεῖς τί εἴμαστε τότες, ἐκτὸς ἀπὸ φτωχοί, ρημαγμένοι, κουρασμένοι, ἀνήμποροι; Μὰ μήπως τάχα δειλιάσαμε;

Ἴσα - ἴσα... Τὰ ξεχάσαμε ὅλα καὶ μπήκαμε στὴν πολεμικὴ παράταξη τραγουδῶντας...

Μιὰ κουραμάνα στὸ χέρι, τὸ γηλειὸ στὸν ὦμο, τὸ δύκτυλο στὴ σκανδάλη τοῦ ντουφεκιοῦ τους καὶ νὰ οἱ φαντάροι μας στὴν πρώτη γραμμή...

«Ἐλευθερία ἢ Θάνατος!..» Ὅπως λίγο πρὶν... τὸ 21... ὅπως τότες στὶς Θερμοπύλες... Ὅπως τόσες καὶ τόσες φορές...

Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ ὁμόρφηνε ὅλα γύρω... Ἔκανε τὸν τραχὺ ἀγώνα κλέφτικο τραγούδι... Ἔκανε τὴν πολεμικὴ ἀντάρα ποίημα... Ἔδωσε στὸν ἀγώνα ζωή, πνοή, παλμὸ λεβεντιᾶς...

Καὶ νικήσαμε...

Ἔτσι ἐγράφτηκε τὸ 12... τὸ 13... Τὸ Σαραντάπορο...

Ὕστερα, σὰν τέλειωσεν ὁ πόλεμος καὶ γυρίσαμε πίσω στὰ σπίτια μας, ἀνταλλάξαμε τὸ ντουφέκι μὲ τὸ ἀλέτρι, τὸ γηλειὸ μὲ τὴν ἀξίνα, τὶς σφαῖρες μὲ τοὺς σπόρους τῆς γῆς μας...

Κι' ὅλα καὶ πάλι ξεχάστηκαν... Καὶ μιὰ καινούργια ζωὴ ξανάρχισε. Ἔτσι μᾶς βρῆκε τὸ 40... Ὁπότε καὶ πάλι, ἀναπάντεχα, καπνοὶ καὶ μπαρούτι ἔζωσαν τὴ γῆ... Δυὸ σιδερόφραχτες στρατιὲς διέσχιζαν περήφανα τοὺς δρόμους τῆς γέρικης Εὐρώπης μὲ βῆμα βαρύ, τόσο βαρὺ ὥστε ἔτριζαν τὰ τείχη τῶν κρατῶν!.. κι' ἔπεφταν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο... Φόβος καὶ τρόμος ἁπλώθηκε παντοῦ... Ἕνα ρίγος πανικοῦ διέτρεχε τὴν ἀνθρωπότητα...

Καὶ οἱ σιδερόφραχτες στρατιὲς μὲ βῆμα πολεμικὸ συνέχιζαν ἀγέρωχα τὴν πορεία τῆς καταστροφῆς... Περνοῦσαν κι' ἀπὸ κοντά μας προκλητικὲς καὶ συνωφρυωμένες... Ἀλλά, ἐμεῖς δὲν σταθήκαμε νὰ προσέξουμε τὴν ἀγριάδα τους... Ἐκτίζαμε τὴ νέα μας πατρίδα καὶ πασχίζαμε νὰ τὴν καλλωπίσουμε...

Μά, ἄξαφνα μιὰ σιδερόφραχτη στρατιά, ἰταμά, προκλητικά, δίχως εἰδοποίηση ὥρμησε κατὰ πάνω μας, παραβιάζοντας τὴν οὐδετερότητα τοῦ λαοῦ μας καὶ ἐπιδιώκοντας νὰ τὸν σκλαβώσῃ...

Τί φταίξαμε; Ποιὸν ἐπειράξαμε; Ἀλλά, καθένα μας ἂς τὸν κρίνῃ ὁ Θεός...

Ὁ φαντάρος μας δὲν ξαφνιάστηκε, δὲν κάμφθηκε, δὲν φοβήθηκε... Ἄφησε μονάχα τὰ σύνεργα τῆς δουλειᾶς, σκούπισε τὰ χέρια ἀπό τὰ χώματα καὶ ἥσυχα-ἥσυχα ρώτησε: «Τί ζητᾶτε;».

Καὶ ἡ ἀπάντηση ὑπῆρξεν αὐθάδης, ἀναιδής, κυνική:

—«Ζητοῦμε τὰ ἐδάφη σας...».

—«Μά, αὐτὸ σημαίνει πόλεμο!..».

—«Ναί! Πόλεμο σημαίνει... Ἡ παράδοση...».

—«Πόλεμο θέλετε; Μάλιστα... Θὰ τὸν ἔχετε...».

Βούηξαν τότες οἱ σειρῆνες... Σκέπασαν τὸν καταγάλανο οὐρανό μας τὰ σιδερένια πουλιὰ τοῦ ἐχθροῦ... Σύγνεφο πολεμικὸ ξεσηκώθηκε ἀπ' ἄκρου σ' ἄκρο τῆς χώρας μας...

Καὶ τότες, μέσα στὴν ἀνεμοζάλη τῆς καταστροφῆς, μέσα στὸ δαιμονισμένο θόρυβο ποὺ ἔκαναν οἱ μηχανὲς τῶν ἐχθρῶν μας, ἀντήχησε ξαφνικά, μιὰ λεβέντικη φωνή.

«Ἀ...έ...ρ...α...!».

Τὴν ἴδια ὥρα σκαρφάλωσαν οἱ φαντάροι μας στὰ βουνά μας, κατηφόριασαν στοὺς κάμπους μας καὶ μὲ τὴ λόγχη στὸ ὅπλο ὥρμησαν σ' ἕνα ξέφρενο ἀγώνα δρόμου...

Ξαφνιάστηκαν οἱ φασίστες, τὰ χάσανε, ἔσπασε τὸ ἠθικό τους... Καὶ πῆραν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ... Τί ρεζίλεμα!!! Ἡ τρομερὴ αὐτοκρατορία τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους ἔγερνε πρὸς τὴ θάλασσα σὰν παληὰ οἰκοδομὴ ποὺ κατεδαφίζεται βιαστικά...

Κι' ἐνῶ οἱ φαντάροι μας προχωροῦσαν ἀκάθεκτοι γεμίζοντας τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ τῆς βορείου Ἠπείρου μας μὲ Ἑλληνικὲς σημαῖες καὶ μὲ τὰ θούρια τῆς νίκης τους, ἡ φοβισμένη Εὐρώπη ἔτριβε τὰ μάτια της... «Εἶναι ποτὲ δυνατόν;».

Κι' ὅμως... Ὅλα εἶναι δυνατὰ σ' ἐτοῦτο τὸν τόπο!!!

Κι' ἡ νίκη βρέθηκε κοντά μας, ἀνάμεσα στὰ φανταράκια μας ποὺ τραγουδοῦσαν μπροστὰ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη...

Ἡ Ἑλλὰς εἶχε σωθῆ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ... Καί, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἐπίσης, εἶχε σώσει καὶ εἶχε διδάξει τὴν ἀνθρωπότητα.

Πολύτιμο χρόνο εἶχε χάσει ὁ ἐχθρὸς στὰ ἐδάφη μας... Κι' αὐτὸς ὁ χαμένος χρόνος ὑπῆρξε μοιραῖος γιὰ τὴν ἔκβαση τοῦ τελικοῦ ἀγώνα. Ἔκρινε τὸν πόλεμο.

Ἀλλά, πρὶν κοπάσουν οἱ ζητωκραυγὲς καὶ τὰ πανηγύρια τῆς νίκης, δεχτήκαμε τὸ δεύτερο τρομερὸ κτύπημα.

Ὁ φοβερὸς στρατὸς τῶν ναζὶ βρέθηκε ἄξαφνα στρατοπευδεμένος ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορά μας, ποὺ δὲν τὰ φύλαγαν πιὰ μονάχα σφριγηλοὶ στρατιῶτες ξεκούραστοι, ἀλλὰ καὶ τραυματίες καὶ ἀνάπηροι, καὶ φαντάροι μὲ δεκανίκια, μὲ ἐπιδέσμους, μὲ ξύλινα πόδια, μὲ κρυοπαγήματα...

Κι' ὁ κόσμος κράτησε τὴν ἀναπνοή του...

Ἂν ἐπιτεθοῦν; Ποιός τάχα θὰ τοὺς ἀντιμετωπίσῃ;

Καὶ τὸ ἔγκλημα συντελέστηκε...

Οἱ ἀγέρωχες μεραρχίες ἐπετέθησαν...

Καὶ τότες συνέβη κάτι ἀπίστευτο... κάτι ποὺ μοιάζει μὲ τραγικὸ παραμύθι...

Μπῆκαν σὲ παράταξη οἱ φαντάροι μας... Κι' ἀκολούθησαν οἱ τραυματίες, οἱ ἀνάπηροι, οἱ γυναῖκες, τὰ παιδιά... Καὶ σηκώθηκαν κι' ἀπὸ τοὺς τάφους οἱ νεκροὶ καὶ βρέθηκαν στὰ σύνορά μας νὰ τὰ προστατεύσουν ἀπὸ τὴν ἐπιδρομή...

Τὶ ἔγινε ὕστερα δὲν μπορεῖ νὰ περιγραφῆ...

Ἡ ἄνιση μάχη κράτησε μέρες... Ὥσπου μιὰ μέρα ἔφτασε τὸ μοιραῖο...

Ἡ Ἑλλὰς ὑποδουλώθηκε... Κι' ἄνοιξε τὸ ἡμερολόγιο τῆς σκλαβιᾶς γιὰ νὰ καταχωρήσῃ μὲ φρίκη ἀπερίγραπτα δεινά, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν τρομερὴ πεῖνα τοῦ 41... Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου σφίγγεται ἀπὸ πόνο σὰν διαβάζῃ τὶς φοβερὲς σελίδες τῆς κατοχῆς...

Ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ κατέβηκε κάτω ἀπὸ τὴν ἀξία μιᾶς φέτας ψωμιοῦ... Καὶ τὰ κάρρα τῆς δημαρχίας δὲν πρόφταιναν νὰ μαζεύουν πτώματα ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια καὶ τοὺς δρόμους... ἐξαθλίωση!!!

Τότες ἀκριβῶς ἐπανεμφανίστηκε στὸ προσκήνιο τῆς ἱστορίας μας τὸ κομμουνιστικὸ ἀδηφάγο τέρας, ποὺ τόσες φορὲς τὸ εἶχε τσακίσει ὁ λαός μας. Σχηματίστηκε πάνω στὰ ἔλη τῆς κατοχῆς, ὅπως τὰ κουνούπια στοὺς βάλτους... Καὶ κυλίστηκε πάνω στὸ βοῦρκο τῆς σκλαβιᾶς, σὰν ἕνα γουρούνι ποὺ τρέφεται καὶ ἀγαπᾷ τὴ λάσπη καὶ τὴ βρωμιά. Ἀπὸ τότες ἀρχίζει τὸ μεγαλύτερο μαρτύριο ποὺ πέρασε ποτὲ λαός... Φασίστες ... ναζῆδες... βούλγαροι... σλάβοι... Ὅλοι ἔπεσαν πάνω στὸ καταματωμένο κορμὶ τῆς πατρίδος μας γιὰ νὰ τὸ κατακομματιάσουν... Κι' εἶναι θαῦμα πῶς ἄντεξεν ὁ ἡρωϊκὸς ἐτοῦτος λαὸς ἀνέμεσα σὲ τόσους δολοφόνους!!!

Ἀλλὰ τουλάχιστον οἱ ἰταλοὶ καὶ οἱ γερμανοὶ ὑπῆρξαν ἐχθροὶ ἐκ περιστάσεως... Καὶ μοιραῖα μιὰ μέρα θὰ ἔφευγαν ἀπὸ τὸν τόπο μας... Κι' ἴσως καὶ νὰ μετάνοιωναν γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μᾶς ἔκαναν, ἂν κάποτε ἀπηλλάσσοντο ἀπὸ τοὺς παράφρονες ἀρχηγούς τους... Ἀλλὰ οἱ σλάβοι ἦταν καὶ εἶναι πάντοτε ἐχθροὶ ἐκ πεποιθήσεως. Γιατὶ ἀπὸ πολλὰ χρόνια πρὶν ἐζοῦσαν μὲ τὸ ὄνειρο τῆς ἐξόδου στὸ Αἰγαῖο. Καὶ αὐτὸ τὸ ὄνειρο τὸ ἐπληρώσαμε πολλές, ἀμέτρητες φορὲς μὲ ποταμοὺς αἱμάτων.

Οἱ σλάβοι!!!

Δὲν εἶναι κἂν ἕνας λαός... Δὲν ἔχουν ἱστορία...

Κι' ἕνας λαὸς δίχως ἱστορία, χωρὶς προγόνους, χωρὶς ἐθνικὴ συνείδηση δὲν

ἔχει κὰν τὸ δικαίωμα ν' ἀναφέρεται σὰν λαὸς μέσα στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος...

Οἱ σλάβοι!!!

Ἐμφανίστηκαν κάποτε στὴν μακρινὴ Ρωσία, σὲ μιὰ περιοχὴ χωρὶς ξεχωριστὸ χαρακτήρα «ὅπου ὁ ὁρίζων χάνεται εἰς τὴν ἀπεραντωσύνη τοῦ κάμπου καὶ ὅπου τὸ ἀτέρμον τοῦ χώρου διακόπτεται ἀπὸ τέλματα, λίμνας, δάση καὶ σχεδὸν μὴ ρέοντας ποταμούς»...

Καὶ δὲν ἐμφανίζονται σὰν λαός, σὰν κράτος, σὰν κοινωνία...

Δὲν εἶχαν κὰν φυλετικὴ καὶ πολιτιστικὴ ὑπόσταση...

Καὶ ζοῦν στὴν ἱστορικὴ ἀφάνεια ἐπὶ αἰῶνες...

Ζοῦν μὲ τὸν πιὸ βάρβαρο καὶ κτηνώδη τρόπο...

Ἔχουν γιὰ ποτήρια στὰ τρομερά τους γλέντια τὰ κρανία τῶν ἀντιπάλων τους ποὺ σκότωναν... Κι' ἀνάμεσά τους βασιλεύει τῆς ζούγκλας ὁ ἄγραφος νόμος...

Ζοῦν στὸ περιθώριο τῆς ἱστορίας...

Κι' ὅμως ἡ χώρα τους εἶναι ὁρμητήριο τῶν πιὸ φοβερῶν βάρβαρων λαῶν.

Καὶ —« ἡ Ἑλληνικὴ ἱστορία γνωρίζει τοὺς λαοὺς ἐκείνους, οὐχὶ ὡς κατοίκους » τῆς χώρας τὴν ὁποίαν φέρονται κατέχοντες, ἀλλ' ὡς ἐπιδρομεῖς. Γνωρίζει αὐτοὺς ὡς » εἰσβολεῖς, μὲ γνώρισμα τὴν λεηλασίαν, τὸν ἐμπρησμόν, τὴν σφαγὴν καὶ τὴν αἰχμαλω- » σίαν. Παραλλήλως ὅμως ἐκεῖνοι διέπονται καὶ ἀπὸ ἔμμονον τάσιν πρὸς ἐγκατάστασιν » ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ ἀναστάτωσις τὴν » ὁποίαν προκαλοῦν εἰς τὸν οἰκονομικόν, κοινωνικόν, καὶ πολιτικὸν βίον τῆς αὐτοκρα- » τορίας εἶναι ἀπερίγραπτος. Συνεχῶς χρησιμοποιοῦν τὴν Ρωσίαν ὡς ὁρμητήριον » τῶν ἀγρίων ἐπιδρομῶν των. Οἱ πρῶτοι αἰῶνες τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας πλη- » ροῦνται ἀπὸ τὴν ὀλεθρίαν δρᾶσιν τῶν βαρβαρικῶν τούτων φυλῶν. Οἱ ἱστορικοὶ τῶν » χρόνων ἐκείνων ὁμιλοῦν διὰ καταστροφὰς πόλεων, διὰ σφαγὰς κατοίκων, δι' ἀπαγω- » γὰς αἰχμαλώτων, διὰ καταστροφὰς ἀγαθῶν τῆς ὑπαίθρου χώρας...». (1)

Καὶ στὶς βαρβαρικὲς τοῦτες φυλές, τὶς αἱμοδιψεῖς καὶ κτηνώδεις, ὑποτάσσονται οἱ σλάβοι, ποὺ μέχρι ἐκείνη τὴ οτιγμὴ μένουν ἄγνωστοι σὰν ἱστορικὸς λαός.

Καὶ γίνονται δοῦλοι τους... Οἱ τάταροι καὶ οἱ μογγόλοι ἀφέντες τους δημιουργοῦν ἔτσι, μέσα στὴν ματωμένη ἀπεραντωσύνη τῆς στέππας, τὴν Μοσχοβία... Καὶ ἀπ' αὐτὴν γεννηέται ἕνα ἱστορικὸ ἔκτρωμα, ἕνας νόθος λαός: Οἱ ρῶσοι...

Οἱ αἰῶνες περνοῦν... Ὅμως οἱ σλάβοι δὲν ξεχνοῦν ποτὲ τὸ ἄγριο ὄνειρό τους: Νὰ κατέβουν στὸ Αἰγαῖο... Ἔτσι, σὲ κάθε εὐκαιρία, μὲ κάθε μέσο ὀργανώνουν ἀδιάκοπα ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τὸ παληό τους μῖσος παίρνει σάρκα καὶ ὀστᾶ ἀπὸ τότες ποὺ τοποθετοῦν τὸ πρῶτο ἐξώγαμο παιδί τους στὴ βαλκανική: τοὺς βουλγάρους... Τὴ λύσσα τῶν βουλγάρων ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος τὴν ἔχει πληρώσει πολὺ ἀκριβὰ ἡ Μακεδονία μας, ὥσπου ἡ λέξη «βούλγαρος» κατάντησε νὰ σημαίνῃ βρυκόλακας τῶν ἀκριτικῶν μας περιοχῶν.

Καὶ πάλι τὰ χρόνια περνοῦν... Καὶ ἡ φοβερὴ στιγμὴ τῆς παγκόσμιας ἱστορίας, ἡ μοιραία στιγμὴ γιὰ τὸν ἐλεύθερο κόσμο, φτάνει... Οἱ μπολσεβίκοι γίνονται κύριοι τῆς ἀπέραντης χώρας τῶν τσάρων... Ὁ κομμουνισμὸς ἀποκτᾷ κράτος. Γίνεται συγκεκριμένη ἀπειλὴ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα... Ἔτσι ἀρχίζει τὸ ὄργιο τοῦ αἵματος, τῶν δολοφονιῶν, τοῦ ἐγκλήματος... Καὶ μέσα σὲ τούτη τὴν κτηνωδία, τὰ σλαβικὰ ἔνστικτα τῶν τατάρων, τῶν μογγόλων καὶ τῶν ἀγρίων βαρβαρικῶν φυλῶν ξαναεμφανίζονται πιὸ ἀπαίσια στὸ πρόσωπο τοῦ κομμουνισμοῦ. Καὶ σὰν στερηώνεται ὁ μπολσεβίκος σὰν λαὸς τεντώνει τὰ κοκκαλιασμένα χέρια του πρὸς τὴν Εὐρώπη καὶ φτιάχνει τὰ πρῶτα κομμουνιστικὰ κόμματα, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν πέμπτη φάλαγγα τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ. Κι' ἀνάμεσα στ' ἄλλα καὶ τὸ δικό μας. Τό... δοξασμένο κομμουνιστικὸ κόμμα Ἑλλάδος, ποὺ δὲν ὑπῆρξε στὴν οὐσία ποτὲ Ἑλληνικό, ἀφοῦ δὲν παρέλειψε εὐκαιρία νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα μας. Καὶ τότες τὸ σλαβικὸ ὄνειρο τῆς ὑποδουλώσεως

1. «Σλαβισμὸς καὶ Βόρειος Ἑλλὰς» κ. Γεωργ. Κόλλια, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου.

τῆς Ἑλλάδος γίνεται θανάσιμη ἀπειλή, ποὺ τὴν ὑπηρετοῦν ἀδιάκοπα πουλημένοι Ἕλληνες. Αὐτὴ εἶναι μὲ δυὸ λόγια ἡ ἱστορία τῶν σλάβων, τῶν προαιωνίων ἐχθρῶν τοῦ γένους μας, ποὺ βρῆκαν τὸν εὐκαιρία τῆς κατοχῆς τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ τὴν ἐξανδραποδίσουν καὶ νὰ τὴν σύρουν πίσω ἀπὸ τὸ σιδηροῦν παραπέτασμα τῆς φρίκης.

Μέσα, λοιπόν, στὴν κόλαση τῆς κατοχῆς οἱ βρυκόλακες τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Ἑλλάδος, παίρνουν ἀπὸ τοὺς αὐθέντες τους τὴν ἐντολὴ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸν πατριωτισμὸ τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων καὶ τὸν ζεστὸ τους πόθο γιὰ τὴν ἐλευθερία, καὶ νὰ μεταβάλλουν τὴν ἱερὴ ὑπόθεση τῆς ἀντιστάσεως σὲ εὐκαιρία κινητοποιήσεως καὶ ὀργανώσεως τῶν μαζῶν, μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν ὑποδούλωση τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ οἱ κομμουνιστές, πιστοὶ στὶς ἐντολὲς τῶν πατρώνων τους, καταστρώνουν μὲ ἐπιτυχία ἕνα πρωτοφανοῦς σατανικότητος σχέδιο ἐπιστρατεύσεως ὀπαδῶν, δημιουργῶντας τὸ Ε.Α.Μ., τὸν Ε.Λ.Α.Σ., τὸ Ε.Λ.Α.Ν., τὴν Ο.Π.Λ.Α. καὶ τὶς ἐγκληματικὲς ὀργανώσεις, ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀπολύτως σχέση μὲ τὸν πραγματικὸ ἀγώνα ἀντιστάσεως κατὰ τῶν κατακτητῶν.

Δεξιοτέχνες τῆς παρανομίας, ἔχοντας πολυετῆ συνωμοτικὴ πεῖρα στὸ ἐνεργητικό τους καὶ ἐκπαιδευμένοι ἄριστα σὲ τέτοιου εἴδους ἐγκληματικὲς ἐπιχειρήσεις, πετυχαίνουν εὔκολα οἱ κομμουνιστὲς τῆς Ἑλλάδος νὰ παρασύρουν μὲ τὸ μέρος τους τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, ρίχνοντας πατριωτικὰ συνθήματα στὶς μᾶζες καὶ ὑποδαυλίζοντας μὲ μαεστρία τὴ φλόγα τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν ὑποδούλων. Ἡ στρατολογία, ἔτσι, ὀπαδῶν ὑπῆρξε μιὰ εὔκολη καὶ ἀποδοτικὴ ἐπιχείρηση.

Καὶ καταφέρνουν ἀκόμα νὰ ἐξαπατήσουν καὶ τοὺς συμμάχους μας, οἱ ὁποῖοι, ἀνύποπτοι, τοὺς βοηθοῦν μὲ λεφτά, ὁπλισμὸ καὶ πυρομαχικά.

Ἀλλά, μόλις οἱ κομμουνιστὲς ἀποκτοῦν ἀξιόμαχες στρατιωτικὲς δυνάμεις, στρέφουν τὰ ὅπλα τους ἐναντίον τῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων ἀντιστάσεως, ἐνῷ ὑπογράφουν σύμφωνα στρατιωτικὰ μὲ τοὺς γερμανοὺς καὶ τοὺς βουλγάρους.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο διαλύουν τὶς ἐθνικὲς ὁμάδες τοῦ ταγματάρχου Κωστοπούλου στὴ Θεσσαλία, τὴν πατριωτικὴ ὀργάνωση τοῦ ἡρωϊκοῦ συνταγματάρχου Ψαρροῦ στὸν Παρνασσὸ καὶ στὴν Γκιώνα, τὴν ἐθνικὴ ὁμάδα Π.Α.Ο. τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ περιορίζουν τὴ δράση τοῦ στρατηγοῦ Ζέρβα στὴν Ἤπειρο, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ὕπουλα ἐπιτίθενται ἐκ τῶν νότων καθ' ἣν στιγμὴν ἐμάχετο ἐναντίον τῶν γερμανῶν.

Ἔτσι, φτάνουν στὸ σημεῖο νὰ πάρουν στὰ χέρια τους ὁλόκληρη τὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ τοῦ τόπου καὶ κατὰ τὴν ἀπελευθέρωση βρίσκονται νὰ κατέχουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς χώρας. Αὐτὸς ἦταν ὁ πρῶτος «γῦρος» τῶν κομμουνιστῶν στὴν Ἑλλάδα, ποὺ τὸν πληρώσαμε μὲ 40.000 νεκρούς.

Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ συνέχεια, πιὸ πολυαίμακτη. Ὑπάρχει ὁ ἀξέχαστος «δεύτερος γῦρος»... ὁ ἀπαίσιος Δεκέμβρης τοῦ 1944, ποὺ θὰ μείνῃ βαθειὰ χαραγμένος στὴν μνήμη ὅλων τῶν Ἑλλήνων, σὰν τὴν πιὸ ἐφιαλτικὴ σελίδα τῆς ἱστορίας τους.

Τὰ σχέδια τῶν κομμουνιστῶν δὲν πραγματοποιήθηκαν στὸν «πρῶτο γῦρο» παρὰ τὶς 40.000 νεκρούς.

Οἱ μᾶζες εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀντιλαμβάνωνται τὸν κίνδυνο... Τὸ ἐθνικὸ φρόνημα τῶν Ἑλλήνων ἐδημιούργησε μαχητικὲς ἐθνικὲς ὀργανώσεις ποὺ ξεσκέπαζαν τὰ σατανικὰ σχέδια τῶν κομμουνιστῶν... Οἱ σύμμαχοι ἀφυπνίσθηκαν καὶ ἀνησύχησαν... Καί, κοντὰ στὰ ἄλλα, ὑπῆρξαν καὶ τὰ σώματα ἀσφαλείας ποὺ στέκονταν ἐμπόδιο στὰ σλαβικὰ ὄνειρα...

Ναί! τὰ ἡρωϊκὰ σώματα ἀσφαλείας, μέσα στὸ χάος τῆς κατοχῆς καὶ τοῦ «πρώτου γύρου» ὑπῆρξαν οἱ μόνες ὄρθιες καὶ στερεὲς κολῶνες ποὺ κρατοῦσαν ἀκόμα ὄρθιο τὸν ἐρειπωμένο ναὸ τῆς Ἑλλάδος...

Ὅλα ἐτοῦτα ἀνησύχησαν τοὺς ἐρυθροὺς πράκτορες τῶν σλάβων... Καί, μπροστὰ στὸν κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε, κατέφυγαν σὲ ἄλλα μέσα ὥστε νὰ μπορέσουν

νὰ γίνουν ἀπόλυτοι κύριοι τῆς καταστάσεως. Ἄλλαξαν τακτική... Καὶ μετασχηματίσθηκαν σὲ ἀγγέλους φωτός, μπαίνοντας στὴν «κυβέρνηση ἐθνικῆς ἑνότητας» μὲ 7 ἐαμικοὺς ὑπουργούς. Ἔτσι εἶναι ὁ κομμουνισμὸς πάντοτε. Μετασχηματίζεται, δίνει ἀκόμα καὶ τὰ χέρια μὲ χαμόγελα στὰ ὑποψήφια θύματά του, ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτήσῃ. Καὶ γι' αὐτὸ εἶναι τόσο ἐπικίνδυνος. Ὅταν συντρίβεται στρατιωτικῶς, γίνεται κήρυκας εἰρήνης. Ζητεῖ λευτεριά, ψωμί, δουλειά, μόρφωση. Παριστάνει τὸν προστάτη τῶν ἀδικουμένων. Δὲν διστάζει ἀκόμα καὶ νὰ κάνῃ τὸ σταυρό του, λησμονῶντας πρὸς στιγμὴν ὅτι: «Θρησκεία εἶναι τὸ ὄπιο τοῦ λαοῦ»... Γίνεται καὶ κοινοβουλευτικὸς ὑπηρέτης τοῦ λαοῦ, αὐτὸς ποὺ μισεῖ τὸν κοινοβουλευτισμό, γιατὶ πιστεύει μονάχα στὴ βία, στὴ σφιγμένη γροθιὰ καὶ στὰ αἱμοβόρα ἔνστικτα τῶν τατάρων καὶ τῶν μογγόλων. Μ'αὐτὸ τὸν τρόπο κερδίζει χρόνο, γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς καὶ μὲ μεθοδικότητα.

Σύνθεση ἀπὸ τὴν Δεκεμβριανὴ φρίκη.

Ἔτσι ἔκανε καὶ τότες. Ὑπουργοποιήθηκε, ἔκανε εἰρηνικὲς δηλώσεις, χαιρέτησε μὲ δακρυσμένα μάτια τὴ Γαλανόλευκη, καὶ ἀπὸ τὴν ἑπομένη στρώθηκε στὴ δουλειὰ γιὰ νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ δεύτερο γῦρο. Τὸν σχεδίασε λεπτομερῶς καὶ προέγραψε τὰ ὑποψήφια θύματά του.

Καὶ μόλις ἔκρινε ὅτι εἶχε ἔρθει ἡ κατάλληλη στιγμὴ ἔβαλε σὲ ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό του.

Ἦταν Δεκέμβρης τοῦ 1944. Ἡ Ἀθήνα, καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὴν ὁλόκληρη ἡ ἐπαρχία, μετατράπηκε σὲ ἄγρια ζούγκλα...

Σφαγὲς ἀθῴων... ἀνατινάξεις σπιτιῶν... βιασμοὶ γυναικῶν... ὁμηρία γυναικοπαίδων... λεηλασίες περιουσιῶν... αἷμα... δάκρυα... φλόγες... ἐρείπια...

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ τὴ φρίκη τοῦ «δευτέρου γύρου» ἂν δὲν τὴν ἔζησε.

Τριάντα μέρες κράτησε αὐτὴ ἡ κόλαση...

Καὶ «... εἰς τὴν μνήμην τῆς γενεᾶς μας, ὁ ἐρυθρὸς παράδεισος ἐταυτίσθη μὲ τὴν εἰδεχθῆ μορφὴ τοῦ Δεκέμβρη: Εἶναι οἱ κρωγμοὶ τῶν χωνιῶν εἰς τὸ σκότος, οἱ ἄναρθροι ὑστερισμοὶ τῶν μαινάδων, ὁ πνιγηρὸς ὀχετὸς τοῦ μίσους, ἡ λύσσα τῶν ἀνικάνων, οἱ γρυλλισμοὶ τῶν ἐκφύλων φονέων ἀνάμικτοι μὲ τὰς οἰμωγὰς τῶν θυμάτων, τοὺς ξηροὺς κροταλισμοὺς τῶν ἐκτελέσεων, τὰς ἐκρήξεις τῶν ἡλιθίων καταστροφῶν, τὸ κοσμοθεωρητικὸν πλιάτσικο.. Καὶ πέραν αὐτῶν τὸ στίγμα: ἡ ἠθικὴ καὶ πολιτικὴ καταβαράθρωσις τῆς νικητρίας Ἑλλάδος. Μιὰ κηλὶς αἵματος καὶ καταισχύνης ἠπλώθη εἰς τὰς παλλεύκους σελίδας τῆς μακρᾶς μας ἱστορίας... Αὐτὸς ἦτο ὁ Δεκέμβρης. Καὶ κάτι ἀκόμη: ἡ τρανὴ καὶ ἀδιάψευστος ἀπόδειξις ὅτι «ἡ λαϊκὴ δημοκρατία» εἶναι πρὶν ἀπ' ὅλα: ἀ ν τ ι λ α ϊ κ ὴ! Ἀναδιφήσατε τοὺς καταλόγους τῶν προγραφῶν εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς ἀλησμονήτου πολιτοφυλακῆς: Ἀπὸ τὰς μυριάδας τῶν δολοφονηθέντων, τῶν βασανισθέντων, καὶ τῶν ὁμήρων, δὲν θὰ εὕρετε οὔτε ἕνα «ἐκμεταλλευτὴν» τοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ λ α ό ν, μόνον Λ Α Ὸ Ν, τὸ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ. Λαὸν εἰς τὰ διϋλιστήρια, λαὸν εἰς τὰς ὁμηρίας. Μὲ χαρακτηριστικὴν προτίμησιν διὰ τὰ μέλη τῶν

ἐνόπλων δυνάμεων καὶ τῶν σωμάτων ἀσφαλείας, καὶ τὰς οἰκογενείας των μέχρι τρίτης γενεᾶς...». (1)

Πραγματικά! Ἦταν χαρακτηριστικὴ ἡ «προτίμηση» τῶν ἐκτελεστῶν τῆς Ο.Π.Λ.Α. στὰ μέλη τῶν ἐνόπλων δυνάμεων καὶ τῶν σωμάτων ἀσφαλείας, γιατὶ αὐτὰ ἀντιπροσώπευαν τὸ ἐπίσημο κράτος καὶ ἐθύμιζαν μὲ τὴν στολή τους τὴν ἱστορία του.

Ἔτσι οἱ κομμουνιστὲς ἐπετέθησαν πρῶτα ἐναντίον τῆς ἀστυνομίας πόλεων καὶ τῆς βασιλικῆς χωροφυλακῆς μὲ πρωτοφανὴ ἀγριότητα. Κι' ὅμως τὰ ἡρωϊκὰ αὐτὰ παιδιὰ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ στάθηκαν σὰν τοὺς τριακοσίους τοῦ Λεωνίδα στὸ σκοτεινὸ αὐτὸ στενὸ τῆς ἱστορίας μας, πρόθυμα νὰ προσφέρουν τὴ ζωή τους στὸ βωμὸ τῆς ἀθάνατης Ἑλληνικῆς ἰδέας.

Ἀντιστάθηκαν μὲ αὐταπάρνηση, ἔπεσαν στὶς ἐπάλξεις τοῦ καθήκοντος, ἐξοντώθηκαν λυσσασμένα, ἐκτελέστηκαν σαδιστικά, βασανίστηκαν ἀπάνθρωπα... Μὰ δὲν λύγισαν... Καὶ ἔσωσαν τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Ἀθήνα ποτὲ δὲν γνώρισε πιὸ φρικωδέστερα, πιὸ ἐφιαλτικά, πιὸ τρομερὰ 24ωρα ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ Δεκεμβριανοῦ ξενοκινήτου πραξικοπήματος.

Ἡ καταστρεπτικὴ μανία τῶν κομμουνιστῶν εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφο... Ἀτέλειωτες φάλαγγες ὁμήρων ὡδηγοῦντο ὁμαδικὰ στους τόπους τῆς σφαγῆς καὶ κατακομματιάζονταν μὲ ἀνατριχιαστικὴ μανία...

Ὅμως ἡ Ἑλλὰς δὲν νικήθηκε... Δὲν ὑποδουλώθηκε... Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἡ Ἑλληνικὴ φιλοπατρία ἐθαυματούργησε...

Ἡ ἀστυνομία πόλεων, ἡ χωροφυλακή, ἡ ταξιαρχία τοῦ Ρίμινι καὶ ὁ ἐθνικόφρων λαὸς τῆς Ἑλλάδος, σὰν ἕνας ἄνθρωπος συνέτριψαν τὸν εἰσβολέα καὶ τὸν ἀνάγκασαν καὶ πάλι νὰ ἐπιδιώξῃ ἀνακωχή.

Εὐέλικτοι καὶ ὑστερόβουλοι οἱ κομμουνιστὲς ἄλλαξαν προσωπεῖο, καί, γιὰ νὰ κερδίσουν χρόνο καὶ γιὰ νὰ ὀργανώσουν καλύτερα τὸν ἀγώνα τους, ὑπέγραψαν τὴν συμφωνία τῆς Βάρκιζας μὲ τὴν ὁποία ὑποχρεώνονταν νὰ παραδώσουν τὰ ὅπλα.

Ἀλλά, δεσμεύονται οἱ κομμουνιστὲς ἀπὸ συμφωνίες; Σεβάστηκαν ποτὲ τὶς ὑπογραφές τους; Πιστεύουν στὶς ἀρχὲς τῆς ἠθικῆς, ἀφοῦ δὲν ἔχουν ἠθική;

Κατέφυγαν στὴ συμφωνία αὐτή, ποὺ τὴν εἶδαν σὰν σανίδα σωτηρίας τους, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐπανεξοπλισθοῦν γιὰ νὰ ἐπαναλάβουν τὴν δράση τους σὲ «εὐθετώτερο» χρόνο...

Μὰ τὸ ἐπίσημο κράτος φάνηκε γενναιόψυχο καὶ ἐπιεικὲς ἀπέναντί τους... Γιὰ νὰ τοὺς ἀπογυμνώσῃ ἀπὸ κάθε δικαιολογία καὶ ἐπιχείρημα...

Ἔτσι ἔκλεισε κι' ὁ ματωμένος κύκλος τοῦ «δεύτερου γύρου» ποὺ ἐστοίχισε στὴν Ἑλλάδα 56.373 Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες. Κι' ἦταν ὅλοι φτωχοὶ βιοπαλαιστές, ἄθρωποι τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης, ἀγνοὶ καὶ τίμοι πατριῶτες.

Κι' ἀνάμεσά τους ἦταν στρατιωτικοί, ἀστυνομικοί, χωροφύλακες, ἱερεῖς, ἐκπαιδευτικοί, γιατροί, συνδικαλιστές, ἐργάτες... Καὶ πλάϊ σ' αὐτά, πρέπει νὰ λογαριάσουμε καὶ τὰ βάσανα τῶν 46.871 ὁμήρων καὶ ὅλου τοῦ λαοῦ τῆς Ἀθήνας, τοῦ Πειραιᾶ, τὴν τραγωδία τῶν κατοίκων τῆς ὑπαίθρου ποὺ ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὴ θηριωδία τῶν κομμουνιστῶν, καὶ τὶς ὑλικὲς ζημίες ποὺ ὑπερβαίνουν τὰ 150 ἑκατομμύρια δραχμές.

Αὐτὰ ἐστοίχισε στὴν πατρίδα μας ὁ «δεύτερος γῦρος» τῶν σλάβων.

Ἀλλὰ καὶ ὁ δεύτερος γῦρος ἀπέτυχε. Τὸ κομμουνιστικὸ κίνημα τσακίστηκε. Γιὰ δεύτερη φορὰ ἡ Ἑλλάδα σώθηκε ἀπὸ τὴν μανία τῶν σλάβων. Καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ ἡ Ἑλληνικὴ πατρίδα συγχώρησε τοὺς προδότες καὶ τοὺς πρόσφερε τὴ λήθη ποὺ ζήτησαν.

Ἀλλὰ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔβαλε μυαλό. Δὲν ἄλλαξε

1. «ΧΘΕΣ... ΣΗΜΕΡΑ... ΑΥΡΙΟ...» Ἑλληνικῆς Ἐπιμορφωτικῆς Ἑταιρίας.

νοοτροπία. Ἀμέσως μετὰ τὴ συμφωνία τῆς Βάρκιζας ἄρχισε νὰ προετοιμάζεται γιὰ τὸν «τρίτο γῦρο»...

Ἔστειλε ἐμπειροπόλεμα στελέχη του στὸ παραπέτασμα γιὰ νὰ ἐκπαιδευθοῦν στρατιωτικῶς καὶ ἔκρυψε ὅπλα του σὲ ἀπόμερες κρυψῶνες.

Κι' ὅμως!!! Ὑπῆρξαν καὶ μερικοὶ «ἱεροφάντες πού ἐπίστεψαν ὅτι εἶναι δυνατὸν οἱ κοινοὶ ἐγκληματίες ν' ἀναβαπτισθοῦν στὰ νάματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας.' Αλλὰ ἀπατήθηκαν. Γιατὶ ἡ διεθνὴς κομμουνιστικὴ ὀργάνωση, πού δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ ὑπάρχῃ καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἀνατροπὴ τῶν πάντων, παρεσκεύαζε τὸν τρίτο γῦρο, πού δὲν ἄργησε νὰ ξεσπάσῃ. Νὰ ξεσπάσῃ μὲ ἐπίκεντρο καὶ πάλιν τὴν Ἑλλάδα! Βούλγαροι, ἀλβανοὶ καὶ σλαῦοι, μὲ βοηθοὺς ἐγκληματίες κοινούς, ἐκείνους πού ἡ ἀνεξικακία τῶν γνησίων Ἑλλήνων ἀφῆκε νὰ κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα, δημιούργησαν τὶς συμμορίες, πού τὰ ἐγκλήματά τους ξεπέρασαν ἐκεῖνα τῶν οὔννων. Εἶναι ἀλήθεια, πὼς ὅσα συνέβαιναν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γύρω μας, ἐπίεζαν δυνατὰ τὰ στήθη ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Ἡ παγερὴ πνοὴ τοῦ πολέμου ἄρχισε νὰ πνέῃ καὶ τὸ φάσμα πού γνωρίσαμε τόσο πολὺ πλανιόταν στὸ βάθος τοῦ ἐθνικοῦ μας ὁρίζοντος, ὅπου ἐμφανίζονταν καὶ ἐξαφανίζονταν ἀπειλητικὰ σχήματα. Ἀλλὰ τὴν ἀπάντηση τὴν ἔδωσαν καὶ πάλι οἱ μαχητὲς τῆς Ἑλλάδος σὲ τόνο ἀφθάστου ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας. Αὐτοί! ζωηρά, μὲ τὸ ἄπλετο φῶς τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, αὐτοί! μιὰ δράκα ἀνδρῶν, ὑπεδέχθησαν πολυάριθμο ἐχθρὸ μὲ τὸ Λακωνικὸ ἐκεῖνο: «Ὄχι» καὶ μᾶς ὑπενθύμισαν τὶς ἀρετὲς τῆς φυλῆς μας, τὴν

Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς πάντα ἕτοιμος γιὰ τὴν προστασία τῆς χώρας ἐκ τῆς ἔξωθεν ἐπιβουλῆς.

ἀφοβία πρὸς τοὺς κινδύνους καὶ τὸ ἄπειρο τῆς φιλοπατρίας μας μὲ τὴ φανατικὴ ἐθνικὴ πίστη ὅτι: ἀπὸ μιὰ ἀτιμασμένη ζωή, καλλίτερη εἶναι ἡ λήθη τοῦ θανάτου! Αὐτὴ τὴ δροσερὴ πνοὴ ἐσκόρπισε ἡ Ἑλλάδα τὸ 1949 σ' ὅλη τὴν ἀτμόσφαιρα, πού τὴν ἀνέπνεον ἐλεύθεροι λαοί, καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀστραπὴ ἐφωτίσθη καὶ πάλι ἡ νύχτα τοῦ κόσμου...». [1]

1. «ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ»—κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου.

Ναί! Σὰν ἀστραπὴ ἔλαμψε ἡ νέα μας νίκη ἐναντίον τοῦ συμμοριτισμοῦ, ποὺ ἄρχισε μὲ ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ Λιτόχωρου στὶς 31 Μαρτίου τοῦ 1946...

Ὁ κομμουνιστοσυμμοριτισμός!!! Μιὰ φοβερὴ λαίλαπα, δηλαδή, ποὺ ἀπείλησε πρὸς στιγμὴν νὰ ξεθεμελιώσῃ ὁλότελα ἐτοῦτο τὸν μαρτυρικὸν τόπο...

Οἱ ὀρδὲς τῶν βαρβάρων φυλῶν τῆς στέππας ξαναζωντάνεψαν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἱστορίας καὶ ὥρμησαν μέσα στὴν Ἑλλάδα σὰν μάστιγα καταστροφῆς!!!

Πάνοπλα τὰ στελέχη τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. ποὺ εἶχαν σταλῆ γιὰ ἐκπαίδευση στὸ παραπέτασμα ἄρχισαν νὰ ξαναπερνοῦν τὰ σύνορά μας, ἐνῷ πολὺ πρὶν εἶχε ἀρχίσει μυστικὰ ἡ στρατολογία τῶν κομμουνιστῶν, βάσει σχεδίου. Ὕστερα ἄρχισεν ἡ ὀργάνωση τοῦ συμμοριακοῦ στρατοῦ καὶ ὁ ἐξοπλισμός του. Πυροβόλα, ὅλμοι, πολυβόλα καὶ αὐτόματα ὅπλα, ὅπως καὶ παντοειδὲς ὑλικό, δόθηκαν στοὺς ληστοσυμμορίτες ἀπὸ τὰ κράτη τοῦ παραπετάσματος.

Ἔτσι ἐξέσπασεν ἡ θύελλα...

Καί, δυστυχῶς, τὸ ἔδαφος τῆς χώρας εὐνόησε τὴν διατήρησή της γιὰ ἀρκετὸ καιρό.

«Τὸ ἔδαφος τῆς χώρας, καθ' ὁλοκληρίαν σχεδὸν ὀρεινόν, βαθέως διακεκομμένον, ἐν πολλοῖς δασῶδες, ἐπιτρέπον πλήρη ἀπόκρυψιν καὶ ἀπὸ ἀπόψεως συγκοινωνιῶν ἔχον πλείστας ὑποχρεωτικὰς διαβάσεις, ὡς ὀρεινὸν (θέσεις καταλλήλους δι' ἐνέδρας), ἦτο ἕνας χῶρος κατάλληλος διὰ διεξαγωγὴν ἀνταρτοπολέμου. Μὲ ἐλαχίστας δυνάμεις, καθιστᾷ δυνατὴν οὐ μόνον τὴν παρενόχλησιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπί τινα χρόνον ἄμυναν αὐτοῦ (διότι αἱ προσβάσεις, μοναδικαὶ οὖσαι, εὐκόλως φρουροῦνται μὲ μικρὰν δύναμιν). Ἄρα τὸ ἔδαφος ἦτο εὐνοϊκὸν διὰ τὸν συμμοριτισμόν. Ὁ ἐθνικὸς στρατὸς ἀντιθέτως, ἔχων ὡς ἀποστολὴν τὴν ἀνεύρεσιν τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, τὴν δίωξιν καὶ ἐξόντωσίν των, ἀντιμετώπιζε σοβαρώτατον πρόβλημα ἐξ αὐτοῦ μόνον τοῦ ἐδάφους, ἡ φύσις τοῦ ὁποίου τὰ μέγιστα ἠμπόδιζε τὴν ἐκπλήρωσιν τοιαύτης ἀποστολῆς, ὅταν μάλιστα ὁ ἀντίπαλος συστηματικῶς ἀποφεύγῃ νὰ δώσῃ μάχην.

«Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτοῦ, οἱ συμμορῖται δὲν ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ἐξασφαλίζουν καὶ νὰ διατηροῦν ὡρισμένον ἔδαφος. Οὗτοι, χρησιμοποιοῦντες ὡς κρησφύγετα μέρη δύσβατα, ὀρεινὰ καὶ δασώδη, κατήρχοντο καὶ αἰφνιδιαστικῶς προσέβαλον χωρία, ζωτικὰ σημεῖα, κόμβους συγκοινωνιῶν, γεφύρας, ἐγκαταστάσεις κοινῆς ὠφελείας, ἀνεφοδιαστικὰς φάλαγγας, στρατιωτικὰς καὶ πολιτικάς, σιδηροδρομικοὺς συρμούς κ.λ.π. Ἐπετίθεντο κατ' ἐργαζομένων εἰς ἀγροὺς ἀγροτῶν καὶ εἴτε τοὺς ἀφῄρουν τρόφιμα εἴτε τοὺς ἐστρατολόγουν βιαίως, ἐνέσπειρον τὴν τρομοκρατίαν, ἐδημιούργουν μίαν κατάστασιν ἀβεβαιότητος καὶ ἐλλείψεως ἀσφαλείας εἰς τὸν πληθυσμόν, καὶ διὰ τῆς δράσεώς των ταύτης εἶχον εἰς διαρκῆ κίνησιν καὶ ἔντασιν τοὺς ἐντεταλμένους μὲ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ χώρου αὐτοῦ, τοὺς ἄνδρας τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἀπὸ ἀπόψεως συνεπῶς χώρου, οἱ συμμορῖται ἦσαν ἀδέσμευτοι, δι' ὃ καὶ εἶχον τὴν πρωτοβουλίαν ἐκλογῆς τοῦ σημείου προσβολῆς, κινούμενοι δὲ κατὰ τὴν νύκτα ἐξησφάλιζον καὶ τὸ στοιχεῖον τοῦ αἰφνιδιασμοῦ ὑπὲρ αὐτῶν. Ἀντιθέτως, ὁ ἐθνικὸς στρατός, ἔχων ὑποχρέωσιν νὰ καλύψῃ ὁλόκληρον τὸν ἑλληνικὸν χῶρον καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ πόλεις, κωμοπόλεις, χωρία, συγκοινωνίας, ἔργα κοινῆς ὠφελείας κ.λ.π. καὶ παραλλήλως νὰ προστατεύσῃ τοὺς κατοίκους τῶν περιοχῶν, καὶ εἰς τοὺς χώρους τῶν ἐργασιῶν των ἀκόμη (ὡς συνέβαινε μὲ τοὺς ἀσχολουμένους εἰς ἀγροτικὰς ἐργασίας—σπορά, συγκομιδή) πρὸς ἀποφυγὴν βιαίας ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν στρατολογίας, ἠσχολεῖτο συγχρόνως καὶ μὲ τὴν ἀναζήτησιν, δίωξιν καὶ ἐξόντωσιν τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν». (1)

Αὐτὴ ἦταν ἡ κατάστασις ἀπὸ ἀπόψεως πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων κατὰ τὸν συμμοριτοπόλεμο. Καὶ αὐτὲς τὶς δυσκολίες ἀντιμετώπιζε ὁ στρατός μας. Πρέπει νὰ ὑπογραμμισθοῦν. Γιατὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκτιμήσῃ κανεὶς καὶ ν' ἀντιληφθῇ τὴν ἀξία

1. «Πῶς ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Νίκην»—Διευθύνσεως Δημοσίων Σχέσεων Γ.Ε.Σ.

τῆς μεγάλης νίκης, ἂν δὲν νοιώσῃ ἀπόλυτα τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἔκταση τοῦ κινδύνου ποὺ διέτρεξεν ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὴν σλαβοκίνητη συμμοριακὴ ἐπίθεση.

Σὰν λῃστὲς βγῆκαν στὸ κλαρὶ οἱ κομμουνιστές. Καὶ σὰν λῃστὲς ἐπολέμησαν. Ὕπουλα, ἄνανδρα, τρομοκρατικά. Κινοῦνταν τὴ νύκτα, σὰν τὸν ἐφιάλτη, γιατὶ ἐφοβοῦντο τὸ φῶς τῆς μέρας, καὶ γιατὶ οἱ βρυκόλακες μονάχα τὴν νύκτα βγαίνουν ἀπ' τὰ φέρετρά τους.

Καὶ ἔστηναν ἐνέδρες... Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο χαρακτηριστικὸ τους γνώρισμα. Καὶ ἀκόμα ἕνα: Ὁ αἰφνιδιασμός. Ἐκινοῦντο ἄνετα σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα, γιατὶ εἶχαν πράκτορες, ὁμοϊδεάτες, πληροφοριοδότες καὶ φίλους, ἀλλὰ καὶ γιατὶ μὲ τρομοκρατικὰ μέσα κατώρθωναν νὰ μαθαίνουν τὴ θέση καὶ τὶς κινήσεις τοῦ στρατοῦ μας. Ἔτσι ἀπέφευγαν νὰ τὸν ἀντιμετωπίζουν κατὰ μέτωπον καὶ ἐπεδίωκαν νὰ τὸν παγιδεύουν. Συγχρόνως ἔσπερναν ἐδῶ κι' ἐκεῖ νάρκες καὶ παγίδες, ἀδιαφοροῦντες γιὰ τὴ ζωὴ τῶν χωρικῶν, ποὺ ἄπειρες φορὲς βρῆκαν τραγικὸ θάνατο ἀπ' αὐτές.

Σκοπός τους ἕνας: Ἡ ἐρήμωση τῆς ὑπαίθρου, ἡ ἐξαθλίωση, ἡ καταπόνηση τοῦ στρατοῦ, ἡ ἐξάντληση τοῦ κράτους.

Κι' ἔτσι ὁ ἀνταρτοπόλεμος κατάντησε πολὺ γρήγορα πηγὴ συμφορᾶς καὶ ἀνεκδιηγήτων δεινῶν γιὰ τὴ χώρα μας.

Ἐθεμελίωσαν τὸ κράτος τους πάνω στὴν πιὸ στυγνὴ τρομοκρατία ποὺ ἔζησε ποτὲ αὐτὸς ὁ τόπος...

Ἐκτελέσεις ἀθῴων... ἀπαγχονισμοὶ ἱερέων... δολοφονίες Ἑλλήνων... ἐμπρησμοὶ σπιτιῶν... καταστροφὲς στὴ γεωργία... ἀφανισμὸς τῆς κτηνοτροφίας... ἐρήσωμη... λεηλασίες...

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ στὴν Ἑλλάδα.

Ἀλλὰ τὸ φρικτότερο ἔγκλημά του ἦταν τὸ παιδομάζωμα, ποὺ ξεπέρασε σὲ φρίκη κι' αὐτοὺς τοὺς Γενιτσάρους... Βρέφη ποὺ ἐθήλαζαν ἀκόμη τ' ἅρπαξαν ἀπ' τὶς ἀγκαλιὲς τῶν μαννάδων τους καὶ τὰ ἔσερναν μακρυὰ ἀπ' τὰ σπίτια τους, ἀδιάφοροι καὶ ἀσυγκίνητοι ἀπὸ τὸ σπαρακτικὸ κλάμμα τους, ποὺ ἀντηχοῦσε ἀνατριχιαστικὸ μέσα στῆς νύχτας τὴ σιγαλιά....

Συγχρόνως κατέστρεφαν ὁδικὲς ἀρτηρίες, γέφυρες καὶ ἔργα κοινῆς ὠφελείας, ἐρημώνοντας τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά μας.

Αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἁπλῶς ἐχθροί μας... Ξεπέρασαν σὲ ἀγριότητα κι' αὐτοὺς τοὺς καννιβάλους τῆς ζούγκλας.

Ἔτσι ἡ μεγαλοψυχία τοῦ κράτους καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς λήθης ὡδήγησαν σὲ μιὰ φοβερὴ καταστροφὴ τῆς Ἑλλάδος, στὸν ἀπαίσιο συμμοριτοπόλεμο ποὺ ἐπὶ τρισήμισυ ὁλόκληρα χρόνια ρήμαξε τὸν τόπο μας ἀπὸ τὸν Ἔβρο ὡς τὴ Μάνη, κι' ἀπ' τὴ Μουργκάνα, τὸ Γράμμο καὶ τὸ Μπέλλες, ὡς τὴ Σάμο, τὴν Πελοπόννησο καὶ τὴ Ρούμελη. Καὶ εἶναι τραγικὴ εἰρωνία τὸ γεγονός, ὅτι τὴν ὥρα ποὺ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα Ἑλλάδος εἶχε ἐπιδοθῆ σὲ μιὰ συστηματικὴ ἐρήμωση τῆς χώρας μας μὲ τὸν «τρίτο γῦρο» του, βρίσκοντάν ἀκόμη στὴ νομιμότητα καὶ ἀπελάμβανε τὴν προστασία τῶν ἀρχῶν του. Τὴν ἴδια ὥρα ποὺ οἱ κομμουνιστὲς συμμορίτες χτυποῦσαν τὰ χωριά, ἔσφαζαν, ἔκαιγαν καὶ ἅρπαζαν, ἀφανίζοντας τὸ λαό μας, στὴν Ἀθήνα καὶ στὶς ἄλλες πόλεις γύριζαν ἐλεύθεροι οἱ ἀρχηγοὶ καὶ οἱ καθοδηγητὲς σύντροφοί τους, εἶχαν τὶς ὀργανώσεις τους καὶ τὰ γραφεῖα τους καὶ ἔβγαζαν ἐλεύθεροι καὶ ἀτιμώρητοι τὶς ἐφημερίδες τους. Αὐτοὶ εἶναι οἱ κομμουνιστές!!! Οἱ ἀδιόρθωτοι, οἱ ἀπάτριδες, οἱ κακοποιοὶ κομμουνιστές, ποὺ ὅσο περισσότερη ἐπιείκεια τοὺς δείχνεις τόσο μεγαλύτερη ἐγκληματικότητα σοῦ ἀνταποδίδουν.

Καὶ ὁ χορός, ὁ μακάβριος χορὸς τοῦ θανάτου συνεχίζονταν στὴν ὕπαιθρο... Οἱ συμμορίτες, πιστεύοντας σὰν τοὺς φασίστες στὴ νίκη τους, εἶχαν κι' ὅλας συγκροτηθῆ σὲ «δημοκρατικὸ» στρατὸ ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ Βαφειάδη, εἶχαν δημιουργήσει γενικὸ στρατηγεῖο καὶ τὸ 1947 ἔφτιαξαν καὶ... κυβέρνηση... Τὴν κυβέρνηση τῆς «ἐλεύθερης

ἑλλάδας». Τὰ εἶχαν ὅλα δηλαδὴ κανονίσει... Τὰ πάντα ἕτοιμα γιὰ τὴν ὑποδούλωσή μας στὸ παραπέτασμα.

Ἀλλὰ εἶχαν λογαριάσει χωρὶς τὸν ξενοδόχο.

Δὲν ἔλαβαν ὑπ' ὄψει τους τὸν Ἕλληνα φαντάρο, ποὺ πρόσφατα εἶχε συντρίψει δυὸ αὐτοκρατορίες καὶ εἶχε ἀλλάξει τὴν ἔκβαση τοῦ πολέμου.

Δὲν ὑπελόγισαν τὴν Ἑλληνικὴ φιλοπατρία, ποὺ μπορεῖ νὰ μετακινήσῃ βουνὰ μὲ τὴν ἀσυγκράτητη ὁρμή της, ὅπως τόσες καὶ τόσες φορὲς εἶχε μεταβάλει τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας.

Ναί! Στὴν κρίσιμη καὶ ἀποφασιστικὴ ἐκείνη στιγμή, μέσα στὸν ἀνεμοστρόβιλο

Ἡ ἑτοιμότης τῆς στρατιωτικῆς ἀμύνης ἐξασφαλίζει τὸ ἔθνος ἀπὸ τὴν ἔξωθεν ἐπιβουλήν.

τῆς καταστροφῆς ὥρθωσε τὸ ἀνάστημά του ὁ Ἕλληνας φαντάρος, ὁ ναύτης, ὁ ἀεροπόρος, ὁ ἀστυφύλακας, ὁ χωροφύλακας, ὁ ἔφεδρος πολεμιστής...

Ἕνα καινούργιο ἀποφασιστικὸ «ΟΧΙ» ἀντήχησε πάνω στὰ βουνά μας... Καὶ ὁ κομμουνιστοσυμμοριτισμὸς συνετρίβη...

Γιατὶ ἦταν μοιραῖο νὰ συντριβῇ...
Γιατὶ τὸ σκοτάδι δὲν μπορεῖ νὰ νικήσῃ τὸ φῶς...
Γιατὶ τὸ ψέμμα καὶ ἡ ἀδικία δὲν μπορεῖ νὰ νικήσῃ τὸ δίκαιο καὶ τὴν εἰλικρίνεια...
Γιατὶ ἡ τυραννία δὲν μπορεῖ νὰ συντρίψῃ τὴν δημοκρατία.
Γιατὶ ὁ σατανᾶς δὲν μπορεῖ νὰ νικήσῃ τὸ Θεό...
Γιατὶ ὁ σλαβισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ νικήσῃ τὸν Ἑλληνισμό.
Γιατὶ ὁ κόκκινος σατραπισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ νικήσῃ τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸ πολιτισμό.
Γιατὶ ἡ ὕλη δὲν μπορεῖ νὰ νικήσῃ τὸ πνεῦμα.
Γιατὶ ἡ παγωμένη στέππα δὲν μπορεῖ νὰ σκιάσῃ τὸν καταγάλανο οὐρανὸ τῆς Ἑλλάδος.
Γιατὶ τὸ σφυροδρέπονο δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὸν Παρθενώνα.

ΠΑΡΑΔΟΘΗΤΕ!

Γιατὶ ἡ σιβηρία δὲν μπορεῖ ποτὲ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ταπεινὴ εὐλάβεια τῆς χριστιανικῆς γαλήνης.
Ἔτσι ὁ στρατός μας ἔγραψε μὲ τὴ λόγχη του νέες σελίδες δόξας καὶ ἡρωϊσμοῦ.
Ρεζίλεψε καὶ συνέτριψε τοὺς κόκκινους φασίστες καὶ κατάφερε τὸ πρῶτο ἐπιβλητικὸ ράπισμα τοῦ ἐλευθέρου κόσμου στὰ χοντρὰ μάγουλα τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ.
Ἔτσι γράφτηκε ἡ ἐποποιΐα τῆς Πίνδου, τῆς Ρούμελης, τοῦ Γράμμου τῆς Μουργκάνας, τοῦ Βιτσίου...
Καὶ οἱ ἐρυθροὶ γκάγκστερ πῆραν ἕνα σκληρὸ μάθημα ἀπὸ τὸν ἕλληνα φαντάρο... Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπότης εἶδε καθαρὰ τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν εἰρηνικὴ μάσκα τῶν σλάβων... Καὶ ἔμαθε ἐπίσης πόσο ἀσήμαντο εἶναι τὸ ἀγωνιστικὸ φρόνημα τοῦ κομμου-

νισμοῦ, ἀφοῦ δὲν κυριαρχεῖται καὶ δὲν μπορεῖ νὰ οἰστρηλατηθῇ ἀπ' τὴν ἰδέα καὶ τὸ φεγγοβόλημα τῆς θρησκείας, τῆς ἀγάπης, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς ἐλευθερίας.

ΓΡΑΜΜΟΣ... ΒΙΤΣΙ... Ἕνα ὁρόσημο ὁλοφώτεινο καὶ ὁλόλαμπρο στὴ σύγχρονη ἱστορία μας... Ἕνας μεγαλόπρεπος ἱστορικὸς σταθμὸς στὴν πανάρχαιη σύγκρουση τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς τὸν σλαυϊσμό.

ΓΡΑΜΜΟΣ... ΒΙΤΣΙ...

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας... Σὲ στάση προσοχῆς ἂς ἀποτίσουμε φόρο τιμῆς κι' εὐγνωμοσύνης στοὺς ἀγωνιστὲς ἐκείνης τῆς ἐποποιΐας, νεκροὺς, καὶ ζωντανούς.... Ἐκέρδισαν τὸν αἰώνιο θαυμασμὸ τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος.

ΓΡΑΜΜΟΣ... ΒΙΤΣΙ...

Μέσα στὸν πανηγυρισμὸ τῆς νίκης ἂς ξαναφέρουμε στὴ θύμησή μας μ' εὐλάβεια τὴ μορφὴ τοῦ θεμελιωτοῦ της... Κι' ἂς ξανακούσουμε ν' ἀντηχῇ ἀπὸ μακρυὰ ἡ γνώριμη φωνή του:

«Δὲν εἶναι ἁπλῆ ἡ σύμπτωσις ὅτι ἡ πρώτη ἀποφασιστικὴ νίκη τοῦ στρατοῦ μας, κατὰ τὴν μακρὰν πολεμικὴν περίοδον ποὺ ἀρχίζει τὰ ἐξημερώματα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ἐκερδήθη εἰς τὸν Γράμμον καὶ τὴν Πίνδον, καὶ ἡ τελευταία ἐπίσης, ἐννέα χρόνια βραδύτερον, εἰς τὸν Γράμμον.

Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ ἐπανάληψις συμβολίζει, παραστατικώτερα ἀπὸ κάθε ἀφηρημένον συλλογισμόν, τὴν οὐσιαστικὴν ταυτότητα τοῦ ἀγῶνος.

Ἐπρόκειτο περὶ εἰσβολῆς, διότι ἡ ἀποφασιστικὴ μάχη ἐδόθη, καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, εἰς τὴν κλασσικὴν πύλην τῶν εἰσβολῶν.

Ὁ ἀγὼν ἦτο βαθύτατα ἐθνικός, διότι δὲν ἠπειλήθησαν ἁπλῶς ἐθνικὰ ἐδάφη, λιμένες ἢ θέσεις ὀχυραί, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ὑπόστασις τοῦ ἔθνους εἰς τὸ ἠθικὸν καὶ ὑλικόν της βάθρον. Τέλος, καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, ὁ εἰσβολεὺς ἐκάλυψε τὴν ἐπιβουλήν του μὲ τὸν μανδύα ἑνὸς μεσσιανισμοῦ—«νέα τάξις πραγμάτων» ἢ «ἀταξικὴ κοινωνία»—τοῦ ὁποίου τὸ βαθύτερον νόημα δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ ἡ κατάργησις τῆς Ἑλληνικῆς τάξεως, ἡ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ—«ὁλοκληρωτικὴ» ὅπως τὴν εἶπαν—ὑποδούλωσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἐλευθέρων κοινοτήτων του εἰς τὴν ὠμὴν βίαν.

Δι' αὐτὸ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ὁλόκληρον ἐξηγέρθη ὡς εἷς ἄνθρωπος κατὰ τῆς ἐπιβουλῆς, ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησε. Δι' αὐτὸ ὁ πόλεμος αὐτός, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, ὑπῆρξε πόλεμος τοῦ Λαοῦ καὶ ἡ νίκη, νίκη τοῦ Λαοῦ.

Ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν νίκη τῶν ἠθικῶν δυνάμεων, νίκη τοῦ ἠθικοῦ. Ἂς ἐπιτραπῇ εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ηὐτύχησε νὰ ἡγηθῇ, καὶ εἰς τὰς δύο ἀποφασιστικὰς στιγμάς, τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ ἔθνους νὰ ἀποδώσῃ τὰς τιμὰς ἐκεῖ ποὺ ἀνήκουν.

Οὐδεὶς παραγνωρίζει τὴν συμβολὴν τῆς ἡγεσίας, τὴν συμβολὴν τῶν διοικήσεων εἰς τὸ εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα. Οἱ ἡγήτορες, λέγει ὁ ἥρως τοῦ Ροστὰν (εἰς τὸν «Ἀετιδέα») εἶναι τὰ κεφαλαῖα εἰς τὰς σελίδας τῆς πολεμικῆς ἱστορίας. Αὐτὰ μαγνητίζουν τὴν προσοχήν. Ἀλλ' ἡ ἱστορία γράφεται μὲ τὰς μυριάδας τῶν μικρῶν γραμμάτων, καὶ δὲν γράφεται χωρὶς αὐτὰ—χωρὶς τὰς μυριάδας τῶν ἀφανῶν μαχητῶν.

Εἰς πολέμους, ἰδίως ὅπως αὐτός, ὅπου τὸν ἀποφασιστικὸν ρόλον παίζουν αἱ ἠθικαὶ δυνάμεις, ἡ νίκη εἶναι ἔργον τοῦ στρατοῦ ἐν τῷ συνόλῳ του. Τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λαοῦ. Καὶ ἡ διαπίστωσις αὐτὴ θεμελιώνει τὴν αἰσιοδοξίαν μας διὰ τὸ μέλλον.

Διότι ἀκριβῶς ἡ νίκη ὑπῆρξεν ἔργον τῶν ἠθικῶν δυνάμεων, ἔργον τῶν πολλῶν, καὶ τὸ μέγα της κεφάλαιον θὰ διατηρηθῇ, ὁσουσδήποτε κόπους καὶ ἂν ἀπαιτήσῃ τοῦτο, καί, ὅταν οἱ κίνδυνοι παρέλθουν, τὸ πνεῦμα της καὶ ὁ παλμός καὶ ὁ ρυθμός της θὰ μεταδοθοῦν εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς ἀναδημιουργίας τῆς Ἑλλάδος.

Στρατάρχης ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΓΟΣ...».

Μὲ τοὺς ἐμπνευσμένους αὐτοὺς λόγους τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιστρατήγου τῆς νίκης, ἂς κλείσουμε καὶ τὸ κεφάλαιον τοῦ «τρίτου γύρου», ποὺ ἐστοίχισε στὴ χώρα μας 55.000 νεκρούς, 28.000 παιδιὰ θύματα τοῦ παιδομαζώματος, 40.000 ἐκπατρισθέντες,

750.000 ἀστέγους καὶ ὑλικὲς ζημίες 3 δισεκατομμυριων καὶ 700 ἑκατομμυρίων σημερινῶν δραχμῶν.

Ναί! Ἂς κλείσουμε τὸ θλιβερὸ ἐτοῦτο κεφάλαιο τῆς συμφορᾶς...

Νὰ τὸ κλείσουμε; Ναί! Ἔχει καλῶς. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ! **ΠΟΤΕ ΝΑ ΜΗ ΤΟ ΛΗΣΜΟΝΗΣΟΥΜΕ**.

Μιὰ συγκινητικὴ σκηνὴ ἀπὸ τὸν ἐπαναπατρισμὸ τῶν ὁμήρων τοῦ συμμοριτισμοῦ στὴν Ἡγουμενίτσα.

Νὰ μὴ ξεχάσουμε ποτὲ τὰ μαθήματα ποὺ μᾶς ἔδωσε, τὰ διδάγματα καὶ τὴν πεῖρα του.

Γιατὶ ὅπως ὕστερα ἀπὸ τὸν πρῶτο γῦρο ἀκολούθησε ὁ δεύτερος καὶ μετὰ ὁ τρίτος, δὲν ἀποκλείεται νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ τέταρτος.

Δὲν τὸ εὐχόμαστε. Εἶναι φρικτὸς ἕνας πόλεμος. Ἀλλὰ δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ περιφρονοῦμε τὴν ἀπειλή του.

Ὁ τρίτος γῦρος ἀπέτυχε. Γιὰ τρίτη φορά, μέσα σὲ λίγα χρόνια, ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς ὑπέστη ἐξευτελιστικὴ ἧττα ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα. Ὁ περήφανος Ἑλληνικὸς λαὸς τὸν τσάκισε κυριολεκτικὰ καὶ τὸν πέταξε συντρίμμια στὸ παραπέτασμα. Ἀλλὰ αὐτὸς δὲν συνετίστηκε.

Τώρα βέβαια μιλάει γιὰ «συνύπαρξη», γιὰ «δημοκρατία» καὶ γιὰ «εἰρήνη»... Μά, κάτι τέτοια πάλι δὲν ἔλεγε πρὶν ἐξαπολύσῃ τὴν τρίτη του ἐπίθεση;

Πάλι εἶναι ἀσύδοτος, νόμιμος, κοινοβουλευτικός...

Κι' αὐτὸ μεγαλώνει τὴν ἀπειλή...

Ἂς εἴμαστε ἑνωμένοι καὶ ἂς ἀγρυπνοῦμε. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ὕπουλος καὶ σκοτεινός. Μονάχα ἡ δύναμη, ἡ τρομακτικὴ δύναμη τοῦ ἐλευθέρου κόσμου τὸν συγκρατεῖ... Αὐτὴ τὸν φοβίζει... Γι' αὐτὸ καὶ σκορπᾷ μειδιάματα καὶ φιλοφρονήσεις καὶ ταξιδεύει σὰν ἀθῷος τουρίστας στὰ Παρίσια καὶ στὶς Ἀμερικές.

Η ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΕΠΙ ΤΡΟΧΑΙΩΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΠΡΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΝ ΤΩΝ ΔΡΑΣΤΩΝ

'Εκ τοῦ περιοδικοῦ «Criminal law, Criminology and Police Science», κατὰ μετάφρασιν καὶ διασκευήν, Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ν. ΣΤΑΜΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἶνες.

Συχνὰ ὅταν ἕνα αὐτοκίνητο κτυπᾷ κάποιον, ἶνες ἢ κλωστὲς ἀπὸ τὰ ἐνδύματα τοῦ ἀτόμου ἐγκαταλείπονται ἐπὶ τῶν ἀνωμάλων ἐπιφανειῶν τοῦ ὀχήματος καὶ ἰδίως εἰς τὰ διακοσμητικὰ ἐκ χρωμίων τμήματα τοῦ αὐτοκινήτου. Κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αὐτοκινήτου δὲν ἀρκεῖ ἡ ἁπλῆ παρατήρησις εἰς τὰ ἄκρα τῶν χρωμίων. Ἐὰν τὸ χρώμιον ἀποξεσθῇ ἐλαφρῶς ἀπὸ τὸ κυρίως αὐτοκίνητον, αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἀποκαλύψῃ ὁλόκληρα νήματα παρὰ λίγες ἶνες.

Ἡ ἐργαστηριακὴ ἐξέτασις τῶν ἰνῶν συνίσταται ἀπὸ μικροσκοπικὴν ἐξέτασιν τοῦ τύπου τῶν ἰνῶν καὶ τῆς κατανομῆς διαφόρων βαφῶν ἐπ' αὐτῶν, ὅπως ἡ ἔρευνα διὰ διάφορα τυχαῖα χαρακτηριστικά. Ἐξαρτώμεναι ἀπὸ τὴν φύσιν, τὴν διευθέτησιν, τὸ χρῶμα καὶ τὸν τύπον τῶν ἰνῶν, αἱ ὁποῖαι ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὸ σχέδιον, αἱ ἐνδείξεις δυνατὸν νὰ παράσχουν ὀλίγα ἢ σημαντικώτατα στοιχεῖα, ὅτι προέρχονται ἐξ ὡρισμένης πηγῆς.

Αἱ παρεχόμεναι ὑποδείξεις διὰ τὴν συλλογὴν τῶν κηλίδων τεμαχίων βαφῆς χρώματος ἠμποροῦν νὰ ἐφαρμοσθοῦν καὶ προκειμένου περὶ τῆς συλλογῆς τῶν ἰνῶν καὶ νημάτων.

Ἡ ἐνδυμασία, διὰ συγκριτικοὺς σκοπούς, πρέπει νὰ συσκευασθῇ εἰς κεχωρισμένον δέμα.

Τρίχες.

Τὸ θέμα τῶν τριχῶν θὰ καταδείξῃ πιθανότητας ἀποδείξεως ὁμοίας μὲ ἐκείνας αἱ ὁποῖαι ἀνεφέρθησαν καὶ διὰ τὰς ἴνας. Αἱ τρίχες ἠμπορεῖ νὰ ταξινομηθοῦν, ἐὰν πρόκειται περὶ ἀνθρώπου ἢ ζῴου, ἐὰν προσφάτως ἔχουν κοπῇ, ἐὰν ἔχουν ἐκρι-

---

Ἂς προσέξουμε. Τουρίστες ἦταν καὶ οἱ ξένοι κατάσκοποι ποὺ συνελάβαμε πρόσφατα. Κι' ἐκεῖνοι ταξίδευαν.

Ἂς μείνουμε ἄγρυπνοι, δυνατοὶ καὶ ἕτοιμοι νὰ τσακίσουμε καὶ πάλι τὸ κόκκινο θεριό.

Δὲν ἀγαποῦμε, βέβαια, τὸν πόλεμο, τὰ αἵματα, τὶς καταστροφές. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ λόγο ἐπειδὴ θέλουμε καὶ ἐπειδὴ ἀγαποῦμε τὴν εἰρήνη, ἂς εἴμαστε ἕτοιμοι καὶ γιὰ πόλεμο... Εἶναι χρέος μας ἱστορικό, ἀπέναντι τοῦ λαοῦ μας καὶ ἀπέναντι ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς ὁποίας τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα εἶναι φῶς καὶ πηγὴ ζωῆς.

ΓΡΑΜΜΟΣ... ΒΙΤΣΙ...

Ἕνα διαλεχτὸ κεφάλαιο τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας ποὺ βεβαιώνει μὲ τὸν πιὸ ὑπέροχο τρόπο ὅτι σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ κομμάτι τῆς γῆς, ὅπου θεοποιήθηκε ἡ ἐλευθερία καὶ λατρεύτηκε μὲ ποταμοὺς αἱμάτων καὶ μὲ ἀφιερώματα ἀμέτρητα ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἐξακολουθεῖ νὰ κατοικῇ ἕνας περήφανος λαὸς ποὺ δὲν ξεχωρίζει σὲ τίποτα ἀπὸ τοὺς προγόνους του καὶ ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νὰ ὁδηγῇ τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς τὴν τιμή, τὴ δόξα καὶ τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη.

ΣΠ. ΠΗΛΟΣ

ζωθῇ, ἐὰν ἔχουν βαφῇ ἢ ὑποστῇ ζημίαν ἢ ἐὰν προέρχωνται ἀπὸ νεαρὸν πρόσωπον ἢ ἡλικιωμένον τοιοῦτον.

Σπανίως ἀνθρώπινες τρίχες δείχνουν ἰδιορρυθμίας αἱ ὁποῖαι ὁδηγοῦν εἰς ἀναγνώρισιν, ὡς προερχόμεναι ἀπὸ ὡρισμένον ἄτομον.

Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν τριχῶν πρέπει νὰ καταβληθῇ προσπάθεια ὅσον εἶναι δυνατὸν διὰ νὰ συλλεγοῦν προσεκτικῶς. Αἱ τρίχες δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀναμιχθοῦν (μπερδευτοῦν) ἀλλὰ θὰ πρέπῃ νὰ τοποθετηθοῦν εἰς ἕνα σωληνάριον ἢ καλύτερον εἰς ἕνα πλαστικὸν φιαλίδιον, ἐπειδὴ τὸ λίπος κλπ. ἐπὶ τῶν τριχῶν δὲν μεταβάλλεται, ὅπως ἐὰν ἐτοποθετεῖτο εἰς ἀναδιπλωμένον χάρτην. Τὸ ὀλιγώτερον θὰ πρέπει νὰ ληφθῶσιν πρὸς σύγκρισιν πεντήκοντα τρίχες ἀπὸ τὴν ὕποπτον πηγήν, ἡ ὁποία εἰς τὰς περιπτώσεις ἐγκαταλείψεως τοῦ θύματος ἢ τοῦ δράστου ὁδηγοῦ εἶναι συνήθως τὸ θῦμα. Αἱ τρίχες αὗται εἶναι δυνατὸν νὰ ληφθῶσιν διὰ κτενίσματος ἢ ἐκριζώσεως πλησίον τοῦ σημείου τοῦ τραυματισμοῦ καὶ θὰ πρέπει νὰ συσκευασθοῦν καθ' ὃν τρόπον ἀνωτέρω περιεγράφη εἰς κεχωρισμένον φάκελλον καταλλήλως ἐπισημειωμένον. Αἱ πρὸς ἐξέτασιν τρίχες δὲν πρέπει νὰ πλυθοῦν ἢ ἄλλως πως νὰ μεταχειρισθοῦν πρὶν ἢ ὑποβληθοῦν εἰς ἐξέτασιν.

Μερικὲς φορὲς τὸ λίπος καὶ ἡ κόνις ἐπὶ τῶν τριχῶν καταδεικνύουν χρήσιμα σημεῖα εἰς τὴν ἀναγνώρισιν.

Ἐξέτασις ἑνὸς ὑπόπτου αὐτοκινήτου μπορεῖ συχνὰ ν' ἀποκαλύψῃ μίαν τυχαίαν τρίχα ἢ δύο μὴ συνδεομένας μὲ τὴν περίπτωσιν. Εἶναι πολὺ δύσκολον διὰ τὸν ἀστυνομικὸν νὰ ἀποφανθῇ περὶ τοῦ ἐὰν ἡ τρίχα, ἡ ὁποία ἐλήφθη ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητον εἶναι πράγματι τρίχα ἢ πρόκειται περὶ ἑνός. Ἕνας μεγεθυντικὸς φακὸς χειρὸς θὰ βοηθήσῃ τὸν ἀστυνομικὸ νὰ ἀποφασίσῃ τί ὑλικὰ θὰ συλλέξῃ. Μόνον πολὺ προσεκτικὴ ἐξέτασις τοῦ ὑπόπτου αὐτοκινήτου χρησιμοποιῶντας ἰσχυρὰ φῶτα καὶ κατὰ προτίμησιν χρησιμοποιῶντας μεγάλον φακὸν χειρός, θὰ ἀποκαλύψῃ τεμάχια ὑλικῶν στοιχείων.

Κηλῖδες αἵματος.

Ἡ ἐξέτασις ἑνὸς ὀχήματος ἠμπορεῖ ν' ἀποκαλύψῃ κηλίδας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τὴν ἐμφάνισιν αἵματος ἢ σιέλου. Μερικὲς φορὲς ὅταν ἕνας πεζὸς κτυπηθῇ εἰς τὸ στῆθος, ὁ ἀὴρ σφοδρῶς ἐξερχόμενος τοῦ στήθους, θὰ φέρῃ μερικὸν σίελον ἢ βλέννα μαζί του περισσότερον ἀπὸ ὅταν βήξῃ.

Τὸ ὑλικὸν αὐτό, ἐὰν εὑρεθῇ ἐπὶ αὐτοκινήτου, πρέπει νὰ πιστοποιηθῇ καὶ εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἠμπορεῖ νὰ συλλεγῇ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὅπως καὶ αἱ κηλῖδες αἵματος. Αἱ κηλῖδες αἵματος ἢ σιέλου ἠμπορεῖ νὰ ἀποξεσθῶσιν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὀχήματος καθ' ὃν τρόπον περιεγράφη διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν τεμαχίων χρώματος καὶ νὰ συσκευασθοῦν ὁμοίως κατὰ τὸν εἰς τὴν παράγραφον αὐτὴν περιγραφέντα τρόπον.

Ἡ ἐργαστηριακὴ ἐξέτασις εἶναι δυνατὸν νὰ δείξῃ ἐὰν τὸ αἷμα εἶναι ἀνθρώπινον ἢ ὄχι, καί, ἐὰν ὑπάρχῃ ἐπαρκὲς δεῖγμα, εἶναι δυνατὸν νὰ δείξῃ καὶ τὴν ὁμάδα τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος εἰς τὴν ὁποίαν τὸ δεῖγμα ἀνήκει. Ἐφ' ὅσον ἑκάστη τῶν κατηγοριῶν αὐτῶν περιλαμβάνει τὸ 43% τῶν ἀνθρώπων, ἡ κατηγορία αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀποτελεῖ μόνον ἔνδειξιν πρὸς μίαν κατεύθυνσιν. Ὁμοίως ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ αἷμα εἶναι ἀνθρώπινον καὶ πόσοι ἄνθρωποι ἦτο δυνατὸν νὰ τραυματισθοῦν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὰ στοιχεῖα βαρύνουν περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἀνεμένετο ἐὰν ἡ ἔρευνα ἐγένετο μὲ δεδομένην τὴν κατηγορίαν τοῦ αἵματος. Εἰς τὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας τὸ αἷμα δὲν ἔχει ξηρανθῇ καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαφυλαχθῇ ρευστόν, τότε διάφοροι ὑποκατηγορίαι αἵματος πρέπει νὰ προσδιορισθοῦν μὲ ἀντίστοιχον αὔξησιν εἰς τὴν ἀποδεικτικήν του ἀξίαν.

Τὸ αἷμα ἠμπορεῖ νὰ διατηρηθῇ ρευστὸν διὰ τῆς προσθήκης ἀντισηπτικοῦ ὑγροῦ, τὸ ὁποῖον λαμβάνεται κατόπιν συμβουλῆς τοῦ ἐργαστηρίου.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν κηλίδων χρώματος καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἄλλων τύπων ὑλικῶν στοιχείων τὰ ὁποῖα ἀνεφέρθησαν, ἡ θέσις τῶν κηλίδων τοῦ αἵματος εἶναι ἐξόχως σπουδαία.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν κηλίδων αἵματος αἱ σταγόνες δεικνύουν τὴν διεύθυνσιν πτώσεως τοῦ αἵματος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας. Συχνὰ ὑπάρχει μία μικρὰ οὐρὰ εἰς τὴν σταγόναν τοῦ αἵματος καὶ ἡ οὐρὰ αὐτὴ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν διεύθυνσιν πτώσεως τοῦ αἵματος. Ἡ οὐρὰ εἶναι μακροτέρα ἐὰν ἡ γωνία συγκρούσεως μὲ τὴν ἐπιφάνειαν εἶναι μικρὰ καὶ ἡ δύναμις τῆς συγκρούσεως μεγάλη.

Χώματα—συντρίμματα—λίπη.

Τὰ τρία ταῦτα ὑλικὰ στοιχεῖα ἀναπτύσσονται ὁμοῦ, ἐπειδὴ τὰ συντρίμματα καὶ τὰ λίπη παρουσιάζουν κυρίως ἐνδιαφέρον διὰ τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον περιέχουν. Ὑπὸ ὡρισμένας συνθήκας καὶ τὸ λίπος μπορεῖ νὰ περιέχῃ πρόσθετα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα τὸ κάνουν ἐνδιαφέρον ἀφ' ἑαυτοῦ.

Πάντως εἰς τὸν τομέα τῶν τροχαίων δυστυχημάτων, τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ἀναζητοῦνται παρουσιάζουν συνήθως γηΐνην σύστασιν. Εἰς μερικὰς περιπτώσεις, ὅπου ἕνα ὄχημα ἔχει περάσει ἄνωθεν ἑνὸς σώματος, λίπη καὶ ὑπολείμματα ἠμπορεῖ νὰ εὑρεθοῦν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων. Αὐτὸ τὸ ὑλικὸν ἠμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ ἀντίστοιχον ὑλικὸν λαμβανόμενον ἀπὸ μέρη εὑρισκόμενα κάτω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον. Εἰς αὐτὰς τὰς περιπτώσεις εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι ἠμπορεῖ νὰ λάβῃ ἕνας αἷμα, τρίχες καὶ ὑπολείμματα ὑφάσματος ἀπὸ τὸ κάτωθι τοῦ αὐτοκινήτου τμῆμα.

Ἡ ἐξέτασις τῶν στοιχείων τούτων γίνεται ἐν μέρει μικροσκοπικῶς κατὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ ἐν μέρει χημικῶς ὡς πρὸς τὴν ἀνάλυσιν τῶν συστατικῶν στοιχείων. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἡ ἐξέτασις αὕτη συμπληροῦται διὰ τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν διαφόρων συστατικῶν στοιχείων τοῦ δείγματος μέσῳ ὡρισμένων φυσικῶν χαρακτηριστικῶν.

Ἡ ἐξέτασις τῶν ὑλικῶν στοιχείων δὲν ὁδηγεῖ συχνὰ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ὑλικὸν ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος προέρχεται ἐκ τοῦ αὐτοκινήτου. Συχνότερα τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι τὸ ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος ἀνευρεθὲν ὑλικὸν ἦτο δυνατὸν νὰ προήρχετο ἐξ αὐτοῦ τοῦ αὐτοκινήτου, ἀλλὰ ὑπάρχει ἕνας ἀριθμὸς αὐτοκινήτων μὲ αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ ὑλικοῦ προσκεκολλημένον εἰς τὸ κάτωθι μέρος αὐτοῦ.

Εἰς αὐτὰς τὰς περιπτώσεις θὰ ἠδύνατο νὰ ληφθῶσιν δείγματα ἀπὸ τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα, τὰ ὁποῖα ἡ ἀπόδειξις ἠδύνατο νὰ θεωρήσῃ ὡς δυνατὰς πηγὰς τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν ὑλικοῦ στοιχείου. Αὐτὸ θὰ βοηθήσῃ κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ προβλήματος τῆς ἀναγνωρίσεως δι' αὐτὰ τὰ αὐτοκίνητα εἰς αὐτὴν τὴν ἰδιαιτέραν περιοχήν.

Ὁ προαναφερθεὶς κατάλογος τῶν ὑλικῶν στοιχείων ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει νὰ θεωρηθῇ πλήρης, ἀλλὰ θὰ ἐξυπηρετήσῃ ὡς παράδειγμα τῶν περισσοτέρων κοινῶν ὑλικῶν στοιχείων τῶν συναντωμένων εἰς τὴν ἀνάκρισιν τῶν τροχαίων δυστυχημάτων.

Ἄλλα ὑλικὰ στοιχεῖα, ὀλιγώτερον συχνὰ συναντώμενα, θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς μαρτυρία.

(Συνεχίζεται)

ΔΑΚΤΥΛΟΣΚΟΠΙΑ

— ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΔΑΚΤΥΛΙΚΩΝ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΕΘΟΔΟΝ ΕΔ. ΧΟΥΒΕΡ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗΣ ΑΣΤΥΝ. Β. ΑΜΕΡΙΚΗΣ —

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ ἀποτύπωμα 125 παρουσιάζει δύο κεχωρισμένα τμήματα κολποειδῶν γραμμῶν, τὸ ἓν παρὰ τὸ ἄλλο καὶ ἀμφότερα ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς τοῦ δέλτα. Τὸ κέντρον εἰς τοιαύτας περιπτώσεις τοποθετεῖται ἐπὶ τῆς κορυφῆς—(τοῦ ὤμου)—τῆς πλέον πλησιεστέρας καμπύλης τῆς πλέον ἀπομεμακρυσμένης κολποειδοῦς γραμμῆς ἐκ τοῦ

Σχέδιον 125

Σχέδιον 126

σημείου τοῦ δέλτα, τῶν δύο κολποειδῶν γραμμῶν ὑπολογιζομένων ὡς μιᾶς κολπώσεως μετὰ δύο μεμονωμένων ἐντὸς αὐτῆς γραμμῶν, ἐξικνουμένων τῶν μεμονωμένων αὐτῶν γραμμῶν μέχρι τῆς κορυφῆς—τοῦ ὤμου—τῆς κολποειδοῦς γραμμῆς. Διὸ καὶ αἱ καταμετρούμεναι γραμμαὶ τοῦ ἐν λόγῳ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος εἶναι τέσσαρες (4) Ὅρα ὁμοίως καὶ σχέδιον 49. Τὸ ἀποτύ-

Σχέδιον 127

Σχέδιον 128

πωμα 126 εἶναι τύπος «γὸρς—ἀξιτένταλ». Χαρακτηρίζεται οὕτω διότι ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν διαφόρων τύπων, δηλαδή, ἐξ ἑνὸς τύπου λούπ, ἐξ ἑνὸς τύπου γὸρς διπλῆς κολπώσεως καὶ ἑνὸς τύπου ἀξιτέντταλ.

Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἰσχύει κανὼν τῆς προτιμήσεως:

Τὸ δέλτα τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοποθετεῖται ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ δεικνυομένου διὰ τοῦ γράμματος Γ, τὸ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ δεικνυομένου διὰ τοῦ γράμματος Α. Ἐπὶ τῶν σημείων αὐτῶν τοποθετοῦνται τὰ δέλτα, διότι εἶναι τὰ πλέον πλησιέστερα πρὸς τὸ κέντρον τῶν ἀποκλινουσῶν γραμμῶν τῶν προσδιοριζουσῶν τὸν χῶρον τοῦ τύπου τοῦ ἀποτυπώματος. Ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ δεικνυομένου διὰ τοῦ γράμματος Β δὲν τοποθετεῖται τὸ δέλτα, διότι ὡς «ἀφοριστικαὶ» γραμμαὶ δὲν θεωροῦνται

Σχέδιον 129

Σχέδιον 130

αἱ προεκτάσεις τῆς διαχωριζομένης γραμμῆς, εἰμὴ μόνον ἂν αὗται βαίνουν παραλλήλως μετὰ τὸν διαχωρισμὸν καὶ μετὰ ταῦτα ἀποκλίνουν.

Τὸ ἀποτύπωμα 127 εἶναι τύπος λούπ. Ὑπάρχουν δύο σχήματα δέλτα, ἀλλὰ τὸ στίγμα δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς γραμμὴ—φράγμα—τέμνουσα τὴν γραμμὴν τοῦ ἄξονος ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν. Τὸ ἐν λόγῳ ἀποτύπωμα ἀποκλείεται νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν τύπον τῆς ὑποδιαιρέσεως τῶν γόρς μετὰ κολπώσεων καὶ κυκλικῆς τινὸς γραμμῆς εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ, δίκην θύλακος. Τὸ ἀποτύπωμα 128 εἶναι τύπος λούπ, διότι αἱ δύο

Σχέδιον 131

Σχέδιον 132

ἀντίστροφοι κολποειδεῖς γραμμαὶ ἑνοῦνται, διὸ καὶ δὲν θεωροῦνται ὡς τοιαῦται συνεπείᾳ τῆς ἑνώσεως. Ὅθεν τὸ ἐν λόγῳ ἀποτύπωμα δὲν δύναται νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν τύπον τῶν γόρς ἔστω καὶ ἂν ἔχῃ σχήματα δύο δέλτα. Τὸ ἀποτύπωμα 129 ἐχαρακτηρίσθη ὡς τύπος τέντιτ—ἄρς.

Ἐκ τῆς λεπτομερεστέρας ἐξετάσεως διαπιστοῦται ὅτι αἱ κορυφαὶ—ὦμοι—τῶν

καμπυλῶν γραμμῶν αὐτοῦ ἑνοῦνται ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν λόγῳ ἀποτύπωμα θεωρεῖται ὡς μὴ ἔχον παντάπασιν κολποειδεῖς γραμμάς. Τὸ ἀποτύπωμα 130 εἶναι τύπος ἄρκ. Δὲν ὑπάρχει ἕνωσις ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν. Τὰ σημεῖα Α, Β, Γ, εἶναι ἁπλαῖ διχαζόμεναι μᾶλλον γραμμαὶ παρὰ ἑνώσεις γραμμῶν ὑπὸ γωνίαν τινά. Τὸ ἀποτύπωμα 131 εἶναι τύπος τέντιτ-ἄρκ, οὐχὶ βεβαίως ἕνεκα τοῦ στίγματος ὅπερ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς γραμμὴ «σφήν», δηλαδὴ γραμμὴ βαίνουσα καὶ τερματίζουσα πρὸς τὰ ἄνω. Ὁ τύπος τοῦ τέντιτ-ἄρκ σχηματίζεται συνεπείᾳ τῆς γωνίας τῆς καμπύλης τῆς ἄνωθεν τοῦ στίγματος τῆς ἑνουμένης μετὰ τῆς γραμμῆς τῆς ἀμέσως καὶ πρὸς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ στίγματος.

Τὸ ἀποτύπωμα 132 σχηματίζεται ἐκ δύο κεχωρισμένων κολποειδῶν γραμμῶν

Σχέδιον 133

Σχέδιον 134

ἀντιπαρατεθειμένων ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς τοῦ κοινοῦ δέλτα. Ὁ τύπος οὗτος τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τύπος «γύρς διπλῆς κολπώσεως», διότι δὲν ὑπάρχει μορφὴ οὐδαμοῦ δευτέρου δέλτα. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ προσδιορισμοῦ τοῦ κέντρου τοῦ δακτυλικοῦ αὐτοῦ ἀποτυπώματος αἱ δύο κεχωρισμέναι κολποειδεῖς γραμμαὶ λογίζονται ὡς μία μετὰ δύο κεχωρισμένων γραμμῶν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς κολπώσεως. Ὅθεν τὸ κέντρον τοποθετεῖται ἐπὶ τῆς πλέον ἀπομεμακρυ-

Σχέδιον 135

Σχέδιον 136

σμένης καὶ μεμονωμένης ἐντὸς τῆς κολπώσεως γραμμῆς (ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς κορυφῆς τῆς πλέον ἀπομεμακρυσμένης κολπώσεως), διὸ καὶ αἱ καταμετρούμεναι γραμμαὶ εἶναι τέσσαρες (ὅρα σχετικῶς σχέδιον 49).

Τὸ ἀποτύπωμα 133 εἶναι τύπος λούπ μετὰ τριῶν καταμετρουμένων γραμμῶν. Τὸ ἀποτύπωμα αὐτὸ δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τύπος γόρς, διότι ἡ παρατηρουμένη μοναδικὴ καμπύλη γραμμὴ θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχουσα παντάπασιν, λόγῳ τῆς ἑνώσεως αὐτῆς μετὰ τῆς γραμμῆς τοῦ «ἄξονος».

Τὸ ἀποτύπωμα 134 εἶναι τύπος ἄρς, διότι δὲν ὑπάρχει γραμμὴ—σφὴν—δηλαδὴ γραμμὴ κατευθυνομένη πρὸς τὰ ἄνω καὶ τερματίζουσα ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ἀποτυπώματος, οὐδὲ κολποειδὴς γραμμὴ καταλήγουσα ἢ τείνουσα νὰ τερματίσῃ πρὸς τὸ ἔναντι

Σχέδιον 137

Σχέδιον 138

σημεῖον τῆς ἀφετηρίας αὐτῆς, οὐδὲ δύο γραμμαὶ συναντώμεναι καὶ σχηματίζουσαι οὕτω ὀρθὴν γωνίαν.

Τὸ ἀποτύπωμα 135 εἶναι τύπος ἄρς. Ἡ παρὰ τὸ κέντρον τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος τερματίζουσα γραμμὴ δὲν κατευθύνεται πρὸς τὰ ἄνω ἵνα οὕτω ἔχῃ καὶ τὴν κατάλληλον γωνίαν καὶ λάβῃ αὕτη τὸ σχῆμα τῆς γραμμῆς—σφηνὸς—οὐδὲ

Σχέδιον 139

Σχέδιον 140

συναντᾶται μετὰ τῆς γραμμῆς πρὸς ἣν κατευθύνεται (τὴν γραμμήν του «ἄξων») καὶ τούτου ἕνεκεν οὐδεμία σχηματίζεται γωνία. Τὸ ἀποτύπωμα 136 εἶναι τύπος ἄρς. Ὑπάρχουν δύο τερματίζουσαι γραμμαί, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀναφαίνεται κεχωρισμένη μορφὴ δέλτα. Τὸ ἀποτύπωμα 137 εἶναι τύπος ἄρς. Ἡ ἀνερχομένη εἰς τὸ κέντρον γραμμὴ εἶναι καμπύλη καὶ εἰς τὸ ἄνω τμῆμα αὐτῆς δὲν σχηματίζεται γωνία οὐδὲ συνεχίζει πρὸς τὰ ἄνω ὑπὸ μορφὴν σφηνός, οὐδὲ καὶ τερματίζει πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος.

Τὸ ἀποτύπωμα 138 εἶναι τύπος γόρς διπλῆς κολπώσεως. Τὰ δύο λούπς καὶ τὰ δύο δέλτα εἶναι καταφανῆ. Ἡ θέσις τῶν κολπώσεων εἶναι ἀσυνήθης, διότι αἱ κολπώσεις εὑρίσκονται ἡ μία παρὰ τὴν ἄλλην, ἀντὶ ἡ μία νὰ πηγάζῃ ὑπεράνω τῆς ἄλλης, ἔτι δὲ τὸ ἓν δέλτα εὕρηται σχεδὸν ὑπεράνω τοῦ ἄλλου.

Ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῆς προεκτεινομένης γραμμῆς ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ἀποτύπωμα εἶναι τύπος γόρς μίτινγκ. Τὸ ἀποτύπωμα 139 εἶναι τύπος τέντιτ-ἄρς. Ἂν καὶ ὑπάρχῃ μία κολποειδὴς γραμμή, ἐν τούτοις δὲν δυνάμεθα νὰ καταμετρήσωμεν οὐδεμίαν γραμμήν. Τὸ κέντρον τοῦ ἀποτυπώματος τοποθετεῖται ἐπὶ τῆς ἔσω κορυφῆς τῆς τερματιζούσης γραμμῆς τῆς ἑνουμένης μετὰ τῆς κολπώσεως. Ἐντεῦθεν ἡ νοητὴ εὐθεῖα προεκτεινομένη γραμμὴ δὲν τέμνει καλποειδῆ γραμμήν, ἤτις γραμμὴ εἶναι εἷς ἐκ τῶν τριῶν οὐσιωδῶν κανόνων τῶν διεπόντων τὸν τύπον τῶν λούπς. Τὸ ἀποτύπωμα 140 εἶναι τύπος ἄρς. Ἡ τερματίζουσα παρὰ τὸ κέντρον γραμμὴ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς γραμμὴ—σφήν—, διότι αὕτη δὲν ἄρχεται ἐξ

Σχέδιον 141

Σχέδιον 142

ὧν γενικῶς σημείων ἄρχονται ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν αἱ γραμμαί. Δὲν σχηματίζεται γωνία εἰς τὸ τέλος τῆς τερματιζούσης γραμμῆς, οὐδὲ ἕνωσις μετὰ τῆς καμπύλης ἥτις περικλείει ταύτην.

Τὸ ἀποτύπωμα 141 εἶναι τύπος ἄρς, διότι τὸ δέλτα δὲν δύναται νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ τοῦ στίγματος, διότι τοῦτο δὲν ἔχει τὸ πάχος καὶ τὴν ζωηρότητα τῶν περιβαλλουσῶν αὐτὸ λοιπῶν γραμμῶν. Τὸ ἀποτύπωμα 142 εἶναι τύπος τέντιτ-ἄρς, διότι ἔχει δύο τερματιζούσας γραμμὰς καὶ ἓν δέλτα. Ἡ μικρὰ τερματίζουσα γραμμὴ δὲν θεωρεῖται ὡς στίγμα, διότι τὸ μέγεθος αὐτῆς εἶναι ἐλαφρῶς μεγαλύτερον τοῦ στίγματος.

Τὸ ἀποτύπωμα 143 παρατίθεται ἵνα καταδειχθῇ μέχρι ποίου σημείου δέον νὰ ἐξικνῆται ἡ προεκτεινομένη γραμμή. Ὁ κανών εἶναι: Ὅταν ἡ προεκτεινομένη γραμμὴ ἀποτελεῖται ἐκ γραμμῆς τεινούσης πρὸς τὰ ἄνω, αὕτη θεωρεῖται ὡς τερματίζουσα τὴν πρὸς τὰ ἄνω πορείαν της εἰς σημεῖον εὑρισκόμενον πλησιέστατα πρὸς τὸ δεξιὸν δέλτα. Τὸ ἐν λόγῳ σημεῖον δείκνυται διὰ τοῦ γράμματος Χ.

(Συνεχίζεται)

ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΜΕΣΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ
Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Χ. ΠΑΤΣΙΟΥΡΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑΣ

I. ΓΕΝΙΚΑ

α) Ἀκτινοβολία «ἄλφα».
β) Ἀκτινοβολία «βῆτα».
γ) Ἀκτινοβολία «γάμμα».
δ) Οὐδετερόνια (ἢ νετρόνια).

II. Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΚΗΣ ΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑΣ ΓΑΜΜΑ

α) Ἀκτῖνες γάμμα.
β) Διατρησις τῶν ὑλικῶν ὑπὸ τῶν ἀκτίνων γάμμα.
γ) Ἀποτελέσματα τῶν ἀκτίνων γάμμα ἐπὶ ζώντων ὀργανισμῶν.
δ) Δόσις ἀμέσου ἀκτινοβολίας γάμμα τυπικῆς βόμβας.
ε) Ἡ δόσις ἀμέσου ἀκτινοβολίας γάμμα ἐξ ὑδρογονικῆς βόμβας.
στ) Οὐδετερόνια (ἢ νετρόνια).
ζ) Ἀποτελέσματα τῶν οὐδετερονίων ἐπὶ τῶν ὑλικῶν.
η) Ἀποτελέσματα τῶν οὐδετερονίων ἐπὶ ζώντων ὀργανισμῶν.

***

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑΣ

I. ΓΕΝΙΚΑ

Ἀνεξαρτήτως τῆς ἐντάσεως καὶ τοῦ εἴδους τῆς πυρηνικῆς ἐκρήξεως, τὸ σύνολον τῶν ὑλικῶν τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἐντὸς τῆς πυρίνης σφαίρας εἶναι ἢ καθίστανται ραδιενεργά. Ταῦτα ἐκπέμπουν ἀκτινοβολίας, αἱ ὁποῖαι εἶναι γνωσταὶ εἴτε ὡς «πυρηνικαὶ ἀκτινοβολίαι» εἴτε ὡς «ἰονίζουσαι ἀκτινοβολίαι». Αἱ ἀκτινοβολίαι αὗται ὀνομάζονται «πυρηνικαί», διότι παράγονται ἐκ τῆς ἀνωμαλίας ἢ ἄλλως τῆς ἀναταραχῆς, ἥτις γίνεται εἰς τὸν πυρῆνα, καὶ «ἰονίζουσαι» λόγῳ τῆς ἰδιότητός των νὰ δημιουργοῦν εἰς τὰ σώματα διὰ τῶν ὁποίων διέρχονται ἠλεκτρικῶς φορτισμένα «σωματίδια» καλούμενα «ἴόντα».

Αἱ πυρηνικαὶ ἀκτινοβολίαι διακρίνονται εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν «ἄλφα» «βῆτα», «γάμμα» καὶ «οὐδετερόνια» (ἢ νετρόνια).

α) Ἀκτινοβολία «ἄλφα».

Αὕτη συνίσταται εἰς δέσμας «σωματιδίων», ἅτινα καλοῦνται «σωματίδια ἄλφα». Τὰ περισσότερα ραδιενεργὰ ὑλικὰ ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῶν καταστάσει, ὡς π.χ. τὸ οὐράνιον, ἐκπέμπουν συνεχῶς τοιαῦτα σωματίδια ἄλφα. Τὰ σωματίδια ταῦτα εἶναι ἤδη γνωστὰ καὶ συμπίπτουν μὲ τὸν πυρῆνα τῶν ἀτόμων τοῦ ἡλίου, τοῦ γνωστοῦ φυσικοῦ στοιχείου, ἄνευ τῶν πέριξ αὐτοῦ περιστρεφομένων ἠλεκτρονίων. Συνεπείᾳ τῆς ἐλλείψεως ἠλεκτρονίων (ἓν ἐκ τῶν συστατικῶν δηλαδὴ τοῦ ἀτόμου μὲ ἀρνητικὸν ἠλεκτρισμόν), τὰ σωματίδια ἄλφα ἔχουν θετικὸν ἠλεκτρικὸν φορτίον, καθ' ὅτι ἀποτελοῦνται μόνον ἐκ πρωτονίων (μὲ θετικὸν ἠλεκτρισμὸν) καὶ οὐδετερονίων. Τὰ σωματίδια ἄλφα «ἐκτοξεύονται» εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου εἰς τὸν ἀέρα. Ἕνεκα τῆς συγκρούσεως μετ' ἄλλων ἀτόμων

κατὰ τὴν βραχεῖαν αὐτὴν διαδρομήν των, ἡ ἐνέργεια αὐτῶν σχεδὸν ἀπόλλυται. Τὸ σύνολον τῶν παραγομένων κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως σωματιδίων ἄλφα, δὲν ἐξέρχεται τῆς πυρίνης σφαίρας καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπὸ ἀπόψεως ἀμέσου κινδύνου, ταῦτα εἶναι ἀμελητέα. Ἡ ποσότης τοῦ οὐρανίου ἢ τοῦ πλουτωνίου τῆς βόμβας, ἥτις δὲν ὑπέστη σχᾶσιν καὶ πίπτει μετέπειτα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐκπέμπει σωματίδια ἄλφα. Ταῦτα, λόγῳ τοῦ μεγέθους των δὲν δύνανται νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν ὀργανισμὸν διὰ τοῦ δέρματος καὶ δὲν εἶναι ἐπικίνδυνα, εἰ μὴ μόνον ἐὰν αἱ ἐκπέμπουσαι ταῦτα πηγαὶ εἰσέλθουν κατά τινα τρόπον ἐντὸς αὐτοῦ. Τὰ σωματίδια ἄλφα γενικῶς δὲν ἀποτελοῦν σοβαρὸν κίνδυνον.

β) Ἀκτινοβολία «βῆτα».

Αὕτη συνίσταται εἰς δέσμας σωματιδίων, ἅτινα καλοῦνται «σωματίδια βῆτα». Ἀπὸ ἀπόψεως συστάσεως (δομῆς), ταῦτα συμπίμπτουν πρὸς τ' ἀρνητικὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἠλεκτρόνια. Λόγῳ τῆς μικρᾶς μάζης αὐτῶν (1/1800 τῶν πρωτονίων καὶ 1/7200 ἑνὸς σωματιδίου ἄλφα) τὰ σωματίδια βῆτα «ἐκτοξεύονται» εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων εἰς τὸν ἀέρα, πρὶν ἢ ἀπολέσουν τὴν ἐνέργειάν των αὐτήν. Ἡ ἀπόστασις αὕτη εἶναι τόσον μικρά, ὥστε ἀπὸ ἀπόψεως ἀμέσου κινδύνου, τὰ σωματίδια βῆτα θεωροῦνται ἀπίσης ἀμελητέα. Ὁ κίνδυνος τῶν σωματιδίων βῆτα, ἅτινα ἐκπέμπονται ἐκ τῶν ραδιενεργῶν καταλοίπων ἀναλύεται κατωτέρω.

γ) Ἀκτινοβολία «γάμμα».

Αὕτη ἀποτελεῖ τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐπικίνδυνον εἶδος πυρηνικῆς ἀκτινοβολίας. Ἀναλύεται δὲ ἐν λεπτομερείᾳ κατωτέρω.

δ) Οὐδετερόνια (ἢ νετρόνια).

Ταῦτα εἶναι σωματίδια μὴ ἔχοντα ἠλεκτρικὸν φορτίον. Ἕκαστον τούτων εἶναι ἴσον ἀπὸ ἀπόψεως «μάζης» πρὸς ἓν πρωτόνιον. Ἔχουν μεγάλην διατρητικὴν ἱκανότητα καί, δεδομένου ὅτι δὲν εἶναι ἠλεκτρικῶς φορτισμένα, δύνανται νὰ διέλθουν πλησίον ἠλεκτρικῶς φορτισμένων πυρήνων τῶν ἀτόμων τῶν διαφόρων σωμάτων, χωρὶς νὰ ὑποστοῦν ἀνάσχεσιν καὶ χάσουν κατὰ συνέπειαν τὴν ἐνέργειάν των. Ταῦτα ἀναλύονται λεπτομερῶς κατωτέρω.

II. Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΚΗΣ ΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑΣ "ΓΑΜΜΑ,,

Εἷς, εἰσέτι, σοβαρὸς κίνδυνος τῶν πυρηνικῶν ἐκρήξεων εἶναι ἡ «ἀ ρ χ ι κ ὴ ἀ κ τ ι ν ο β ο λ ί α γ ά μ μ α». Ἡ ἀκτινοβολία αὕτη εἶναι πλέον ἔντονος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐξελίξεως τῆς πυρίνης σφαίρας, δηλαδὴ περίπου ἥμισυ δευτερόλεπτον (τυπικὴ ἔκρηξις). Ἕνεκα τοῦ βραχυτάτου χρόνου διαρκείας, ἡ ἀκτινοβολία γάμμα τυπικῆς βόμβας καλεῖται καὶ «λ ά μ ψ ι ς γ ά μ μ α». Διὰ τὰς ἰσχυροτέρας βόμβας ὁ κίνδυνος ἐκ τῆς ἀρχικῆς ἀκτινοβολίας γάμμα διαρκεῖ περισσότερον, διότι ὁ χρόνος ἐξελίξεως τῆς πυρίνης αὐτῶν σφαίρας εἶναι μεγαλυτέρας διαρκείας. Εἰς τὰς τελευταίας αὐτὰς παρατηρεῖται συνεχὴς ἐκπομπὴ ἀκτινοβολίας γάμμα, καθ' ὃν χρόνον ἡ πυρίνη σφαῖρα ἐξελίσσεται, πλὴν ὅμως ἡ ἔντασις αὐτῆς ἐλαττοῦται ταχύτατα. Ὁ κίνδυνος ἐξ αὐτῆς παρέρχεται, ὅταν τὸ νέφος ἀνέλθῃ εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἀνεξαρτήτως τῆς ἐντάσεως τῆς βόμβας, ἡ διάρκεια τοῦ χρόνου ἐκπομπῆς τῆς ἀκτινοβολίας αὐτῆς δέον νὰ ὑπολογίζηται περίπου ἑνὸς πρώτου λεπτοῦ.

Τὰ προϊόντα τῆς ἐκρήξεως ἐκπέμπουν συνεχῶς πυρηνικὰς ἀκτινοβολίας ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα, ἀνεξαρτήτως, τῆς θέσεως ἔνθα ταῦτα πίπτουν ὡς «κατάλοιπα ραδιενεργείας». Ὁ δὲ κίνδυνος ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας αὐτῶν εἶναι «ἔμμονος». Τὸ θέμα τοῦτο ἀναλύεται κατωτέρω.

α) Ἀκτῖνες «γάμμα».

Αἱ ἀκτῖνες αὗται εἶναι γενικῶς ὅμοιαι κατὰ τὴν φύσιν των πρὸς τὰς ἀκτῖνας «Χ», παρ' ὅτι αἱ πρῶται εἶναι συνήθως βραχύτεραι, ἀπὸ ἀπόψεως μήκους κύματος καὶ ἔχουν μεγαλυτέραν διατρητικὴν ἱκανότητα. Αὗται μεταδίδονται («ταξιδεύουν») μὲ ταχύτητα φωτὸς καὶ διαθλῶνται ὑπὸ τῶν ἀτόμων τοῦ ὀξυγόνου καὶ τοῦ νατρίου εἰς τὸν ἀέρα. Μεθ' ἑκάστην «σύγκρουσιν», ἡ κατεύθυνσις τῶν ἀκτίνων γάμμα μεταβάλλεται, παράγονται φορτισμένα ἰόντα καὶ ἀπόλλυται οὕτω ὡρισμένον μέρος τῆς ἐνεργείας των. Ἐν δεδομένον τῆς προσβαλλομένης περιοχῆς δέχεται ἀκτινοβολίαν γάμμα, τόσον ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς πυρίνης σφαίρας (τὸ μεγαλύτερον μέρος), ὅσον καὶ ἐξ ἄλλων διευθύνθσεων (10% τοῦ συνόλου περίπου). Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρομοιάζεται πρὸς τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς ἐπὶ τῶν πέριξ ἀντικειμένων, ὥστε νὰ φωτίζεται τὸ βορεινὸν δωμάτιον οἰκίας, παρ' ὅτι τοῦτο εὑρίσκεται ἐν σκιᾷ. Τὸ φαινόμενον τῆς ἀνταναμκλάσεως εἶναι κάτι τὸ διάφορον εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, πλὴν ὅμως τ' ἀποτελέσματα εἶναι ἀκριβῶς τ' αὐτά.

Ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἡ θερμικὴ ἀκτινοβολία, ἡ ἔντασις τῆς ἀκτινοβολίας (ἢ τῶν ἀκτίνων) γάμμα ἐλαττοῦται κατὰ λόγον ἀντιστρόφως ἀνάλογον τοῦ τετραγώνου τῆς ἀποστάσεως. Ἐπὶ πλέον παρατηρεῖται μεγάλη μείωσις τῆς ἐντάσεως τῆς ἀκτινοβολίας αὐτῆς, διότι μέγα μέρος τῆς ἐνεργείας ἀπόλλυται λόγῳ τῆς διαθλάσεως. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἀπώλεια ἐνεργείας συνεπείᾳ τῆς διαθλάσεως, ἡ ἔντασις τῆς ἀκτινοβολίας γάμμα τυπικῆς πυρηνικῆς ἐκρήξεως εἰς ἀπόστασιν 0,8 χλμ. (0,5 μιλ.) ἕως 1,6 χλμ. (1 μιλ.) θὰ ἐμειοῦτο διὰ τοῦ συντελεστοῦ 4, λόγῳ τοῦ διαπλασιασμοῦ τῆς ἀποστάσεως. Εἰς τὴν πραγματικότητα, ὅμως, μειοῦται διὰ τοῦ συντελεστοῦ 50.

Ἡ ποσότης τῆς ἀκτινοβολίας γάμμα, ἡ ὁποία ἀπορροφᾶται εἰς λίαν δεδομένην στιγμήν, καλεῖται «δόσις» ἀκτινοβολίας, ἡ δὲ μονὰς μετρήσεως τῆς δόσεως εἶναι τὸ ραῖντγκεν (Roentgen), συντετμημένον «R», ἀποκληθεῖσα οὕτω μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἀκτίνων «Χ», διὰ τὰς ὁποίας χρησιμοποιεῖται ἡ αὐτὴ μονὰς μετρήσεως. Τὸ ραῖντγκεν (R) εἶναι τὸ μέτρον τῆς κοινῆς εἰς τὰς ἀκτῖνας «Γ» καὶ «Χ» ἰδιότητος ἰονισμοῦ. Τὸ μέτρον τοῦτο δύναται κάλλιστα νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ διὰ τὸν βαθμὸν τῆς προκαλουμένης εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν βιολογικῆς ἐπιδράσεως.

β) Διάτρησις τῶν ὑλικῶν ὑπὸ τῶν ἀκτίνων «γάμμα».

Ἀναφέρεται ἐνταῦθα μία ἁπλῆ σύγκρισις μεταξὺ τῶν ἀκτίνων «Γ» καὶ τῶν ἀκτίνων «Χ». Ὅταν πρόκειται νὰ γίνῃ ἀκτινογραφία ποδὸς (διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ὑποδημάτων) δι' ἀκτίνων «Χ», ἡ δέσμη των δὲν παρίσταται ἀνάγκη νὰ εἶναι τόσον ἔντονος, λόγῳ τοῦ μικροῦ πάχους τοῦ ὑποδήματος καὶ τοῦ ποδὸς διὰ τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ διέλθουν. Ἐὰν ὅμως πρόκειται νὰ ἐξετασθῇ δι' αὐτῶν μεταλλικὴ δοκός, μεγάλου πάχους, διὰ τὸν προσδιορισμὸν ρωγμῶν εἰς αὐτήν, τότε παρίσταται ἀνάγκη χρησιμοποιήσεως δέσμης κατὰ πολὺ ἰσχυροτέρας. Αἱ ἀκτῖνες γάμμα ἔχουν παρομοίαν καὶ εἰσέτι μεγαλυτέραν διατρητικὴν ἱκανότητα, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἀκτῖνας «Χ». Διαπερνοῦν τοιχώματα μεγάλου πάχους, ἀνεξαρτήτως τῶν ὑλικῶν ἐξ ὧν ταῦτα ἔχουν κατασκευασθῇ. Πλὴν ὅμως ἡ ἔντασίς των ἐλαττοῦται ἀναλόγως τοῦ πάχους καὶ τῆς πυκνότητος τῶν ὑλικῶν δι' ὧν διέρχονται. Ἕνεκα τούτου, ἡ ἀπορροφουμένη δόσις τῆς ἀρχικῆς ἀκτινοβολίας γάμμα (πυρηνικῆς ἐκρήξεως) ὄπισθεν ἑνὸς τοιχώματος ἐκ μπετόν, ποικίλει ἀναλόγως τοῦ πάχους ὡς ἀκολούθως:

Δόσις εἰς ἀνοικτὸν χῶρον	Δόσις ὄπισθεν μπετὸν πάχους:	
100R	15 ἑκ. (6 ἴν.)	28R
	30 » (12 »)	6R
	45 » (18 »)	1R
	60 » (24 »)	1/4R

Ἡ μείωσις τῆς ἀκτινοβολίας γάμμα εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν πυκνότητα

τοῦ παρεμβαλλομένου ὑλικοῦ μεταξὺ τῆς πηγῆς αὐτῆς καὶ δεδομένου σημείου. Ἵνα ἐπιτευχθῇ ὁ αὐτὸς βαθμὸς προστασίας, ὡς ὁ παρεχόμενος ὑπὸ τοῦ μπετόν, δέον νὰ χρησιμοποιηθῇ τετραπλάσιον πάχος ξύλου καὶ $^1/_5$ τοῦ ὡς ἄνω πάχους μόλυβδος. Ὡς ἐκ τούτου ὁ μόλυβδος χρησιμοποιεῖται συνήθως διὰ τὴν προστασίαν ἐκ τῶν ἀκτίνων «Χ», διότι ἐξασφαλίζει τὴν μεγίστην δυνατὴν προστασίαν δι' ἐλαχίστου πάχους. Μπετὸν πάχους 0,30 μ. (ἑνὸς ποδὸς) ἰσοῦται μὲ πάχος τοίχου πλινθοδομῆς 0,375 μετ. (15 ἴντσ.) καὶ χώματος πάχους 0,45 μετ. (18 ἴντσ.).

Τὰ ἐνδύματα, τῶν ὁποίων ἡ πυκνότης εἶναι κατὰ πολὺ μικροτέρα τῆς πυκνότητος οἱουδήποτε δομικοῦ ὑλικοῦ, δὲν παρέχουν προστασίαν τινα. Δέον νὰ κατανοηθῇ ὅτι θὰ ἀπητεῖτο ἔνδυμα ζυγίζον δεκάδας τόννων, ἵνα εἶναι ἱκανὸν νὰ μειώσῃ τὴν ἔντασιν τῆς ἀκτινοβολίας κατὰ 50%. Κατὰ συνέπειαν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξασφαλισθῇ «κατάλληλον προστατευτικὸν» ἔνδυμα, δυνάμενον νὰ ἐλαττώσῃ εἰς ἀκίνδυνον ἐπίπεδον τὴν ἀκτινοβολίαν γάμμα.

Τὰ ἀναφερόμενα εἰς παράγραφον β' στοιχεῖα, ἀφορῶν τὰς ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς πυρίνης σφαίρας ἐκπεμπομένας δέσμας ἀκτίνων γάμμα. Λόγῳ ὅμως τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς διαθλάσεως, ἅτινα ἐμνημονεύθησαν εἰς προηγουμένας παραγράφους, ποσοστὸν τοῦ συνόλου τῶν προσπιπτουσῶν ἀκτίνων γάμμα εἰς δεδομένον σημεῖον προέρχεται οὐχὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ σημείου ἐκρήξεως, ἀλλ' ἐξ ἄλλων διευθύνσεων. Ἡ ἐνέργεια αὐτῆς εἶναι, ὡς εἶναι φυσικόν, κατὰ πολὺ μικροτέρα τῆς πρώτης καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἔχει πολὺ ἠλαττωμένην διεισδυτικὴν ἱκανότητα. Ἐπὶ πλέον, τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐκ διαθλάσεως ἀκτινοβολία προσπίπτει ἐφ' ἑνὸς σημείου μετὰ διαδρομὴν διὰ πολλῶν «γωνιῶν», κατὰ τεθλασμένην καὶ οὐχὶ εὐθεῖαν γραμμήν, τὸ μῆκος τῆς διαδρομῆς αὐξάνεται μὲ συνέπειαν νὰ ἐλαττωθῇ ἡ ἔνταισίς της, ἂν τὸ σημεῖον αὐτὸ εὑρίσκεται ὄπισθεν προκαλύμματος. Συνδυασμὸς τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν προκαλεῖ μείωσιν τῆς ἐντάσεως τῶν ἀκτίνων γάμμα καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μεμονωμένου οἰκοδομήματος μακρὰν τῶν ἄλλων κτιρίων τῆς πόλεως, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει, ὡς προελέχθη, τὸ εὐεργέτημα τῆς προκαλύψεως ὑπὸ τῶν λοιπῶν.

γ) Ἀποτελέσματα τῶν ἀκτίνων «γάμμα» ἐπὶ ζώντων ὀργανισμῶν.

Ἐνῷ αἱ ἀκτῖνες γάμμα δὲν προκαλοῦν ἀποτέλεσμά τι ἐπὶ τῶν ὑλικῶν διὰ τῶν ὁποίων διέρχονται καὶ δὲν καθιστοῦν ταῦτα ραδιενεργά, αὗται δημιουργοῦν ἐπιβλαβῆ ἀποτελέσματα εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς τοὺς ἱστοὺς οἱουδήποτε ἄλλου ζῶντος ὀργανισμοῦ, λόγῳ τοῦ ὑπ' αὐτῶν προκαλουμένου ἰονισμοῦ. Ὁ ἰονισμὸς προκαλεῖ χημικὰς μεταβολάς, ἐπιβλαβεῖς εἰς τὰ κύτταρα τοῦ σώματος καὶ κατὰ συνέπειαν εἰς τὰ ὄργανα αὐτοῦ. Ὁ βαθμὸς τῆς «βλάβης» αὐξάνει ἀναλόγως τῆς δόσεως, καθὼς ἐπίσης καὶ ἐκ τοῦ ποσοστοῦ τοῦ προβαλλομένου σώματος. Ἐὰν δηλαδή, δεδομένη δόσις ἀπορροφηθῇ ὑφ' ὁλοκλήρου τοῦ σώματος, ὡς συμβαίνει ὅταν ὁ προσβληθεὶς καταληφθῇ εἰς ἀνοικτὸν χῶρον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως, ἢ ἐὰν τμῆμα μόνον τοῦ σώματος προσβληθῇ, ὡς συμβαίνει ὅταν τὸ θῦμα εἶχε τὸν χρόνον καὶ τὴν ἑτοιμότητα νὰ καλυφθῇ μερικῶς. Εἰς τὴν ἰατρικὴν αἱ ἀκτῖνες «Χ» ἢ αἱ ἀκτῖνες «Γ» χρησιμοποιοῦνται διὰ νὰ καταστρέψουν ἀνεπιθύμητα ἢ ἐπιβλαβῆ κύτταρα, ὁπότε καὶ κατευθύνονται «ἐναντίον» μικροῦ μόνον μέρους τοῦ σώματος, μὲ ἔντασιν ἐλεγχομένην καὶ παρακολουθουμένην μετὰ προσοχῆς, ἐνῷ τὸ ὑπόλοιπον σῶμα προφυλάσσεται πλήρως.

Ἅπαντα τὰ ζῶντα κύτταρα ἔχουν τὴν ἱκανότητα συνεχοῦς ἀναπαραγωγῆς διὰ διχοτομήσεως. Ἕνεκα ἀκριβῶς τῆς ἱκανότητός των αὐτῆς, ἀντιμετωπίζονται μέχρις ὁρίου, αἱ συνέπειαι τῆς ἰονιζούσης ἀκτινοβολίας. Ὅταν μικρὸς ἀριθμὸς κυττάρων ἐξασθενίσῃ, διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὰ ὑπόλοιπα συνεχίζουν τὸν πολλαπλασιασμὸν καὶ ἐξασφαλίζουν ἐπάρκειαν. Ὅταν τὸ ποσοστὸν τῶν προσβαλλομένων ἐκ τῆς ραδιενεργείας κυττάρων αὐξάνει—καὶ τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀπορροφουμένης δό-

σεως—καθίσταται, κατὰ βαθμὸν αὔξοντα, δυσκολώτερον διὰ τοὺς ἱστοὺς νὰ ἀναπληρώσουν τὸ κενὸν καὶ κατὰ συνέπειαν δημιουργοῦνται νοσηραὶ καταστάσεις. Ἡ ραδιενέργεια, προσβάλλουσα ἕνα ζῶντα ὀργανισμόν, δημιουργεῖ εἰς αὐτὸν κατάστασιν, ἥτις εἶναι γνωστὴ ὑπὸ τὸν ὅρον «ἀκτινασθένεια ἢ ἀκτινοπάθεια» ἢ «ραδιασθένεια».

ΠΙΝΑΞ Ι

Πιθανὰ ἀποτελέσματα ἀκτινοβολίας γάμμα ἐπὶ ἀνθρώπων δι' ἁπλῆς ἐκθέσεως

Ἁπλῆ δόσις εἰς ραϊντγκεν	Θνησιμότης εἰς 24 ὥρας	Θνησιμότης εἰς 6 ἑβδομάδας	Ἀριθμὸς ἐντὸς 24 ὡρῶν	Πιθανὸς χρόνος ἀδυναμίας ἐκτελέσεως οἱασδήποτε ἐργασίας ὑπὸ τῶν προσβληθέντων
0–25	0	0	ἀμελητέος	2-3 ἡμέραι
25–75	0	0	ἐλάχιστος	2-3 ἡμέραι
75–100	0	μικροτέρα τοῦ 0,1%	περίπου μέχρι τοῦ ἡμίσεος	1-2 ἑβδομάδες
100–150	0	μικροτέρα τοῦ 0,5%	τοὐλάχιστον τὸ ἥμισυ	περίπου 3 ἑβδομάδες.
150–200	0	περίπου μέχρι 5%	τοὐλάχιστον τὰ τρία τέταρτα	οὐχὶ ὀλιγώτερος τῶν 3 ἑβδομάδων, μικρὸς ἀριθμὸς σοβαρῶς ἀσθενῶν
200–400	μᾶλλον ἀπίθανος	περίπου ἓν τρίτον	προφανῶς ἅπαντες	οὐχὶ ὀλιγώτερος τῶν 3 μηνῶν
400–600	πιθανῶς ἐλαχίστη	περίπου τὸ ἥμισυ.	προφανῶς ἅπαντες	οὐχὶ ὀλιγώτερος τῶν 3 μηνῶν
Πλέον τῶν 800	πιθανῶς μικρὰ	τὸ σύνολον σχεδόν.	προφανῶς ἅπαντες	

Εἰς τὸν πίνακα Ι ἐμφαίνονται αἱ συνέπειαι τῶν διαφόρων δόσεων ἀκτινοβολίας γάμμα ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Τὰ συμπτώματα τῆς ἀκτινοπαθείας συνίστανται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς τ' ἀκόλουθα: ἀπώλεια τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ἰσχυροὶ πόνοι εἰς τὸν λαιμόν, ὠχρότης, αἱματώματα ὑπὸ τὸ δέρμα, ἔμμετος, διάρροια, ρινορραγία, πυρετὸς καὶ ἴσχνασις.

Ὁ χρόνος ἐκδηλώσεως τῶν συμπτωμάτων μετὰ τὴν ἔκθεσιν, ποικίλλει ἀναλογως τῆς δόσεως καὶ τῆς γενικῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τοῦ προσβληθέντος ὀργανισμοῦ. Ὡρισμένα ἐκ τῶν συμπτωμάτων ἐμφανίζονται μεταγενεστέρως. Ἡ καθυστέρησις αὕτη ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ κύτταρα τοῦ ὀργανισμοῦ ἔχουν διάφορον διάρκειαν ζωῆς, ποικίλλουσαν ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἕως ὀλίγας ἑβδομάδας καὶ ὅτι ὡρισμένα ἐξ αὐτῶν, ἂν καὶ δὲν δύνανται ν' ἀναπαραγάγουν νέα κύτταρα, συνεχίζουν ζῶντα ἐφ' ὡρισμένον χρόνον.

Προκειμένου περὶ νοσοκομείων, πυρηνικῶν ἐργαστηρίων ἐρευνῶν κ.λ.π. τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς ἐπιτρεπομένης δόσεως ἀκτινοβολίας γάμμα, εἰς εἰρηνικὴν περίοδον, εἶναι ἥμισυ ραϊντγκεν ἑβδομαδιαίως. Γενικῶς, δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι σπανίως ἡ δόσις αὕτη προκαλεῖ ἐπιβλαβῆ ἀποτελέσματα εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν,

τὸ δὲ χαμηλὸν τοῦτο ὅριον ἀσφαλείας καθιερώθη ἀκριβῶς διότι οἱ ἐργαζόμενοι ἐκεῖ, λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας των, ἐκτίθενται εἰς ἀκτινοβολίαν, ἔστω καὶ μικρᾶς δόσεως, ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἢ ἄλλως κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ βίου των. Ἔτι ὑψηλότεραι δόσεις δὲν προκαλοῦν βλάβην, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι αἱ ἐκθέσεις εἰς αὐτὰς εἶναι ἐλάχισται. Ἐν πολέμῳ ὅμως, τὸ κατώτατον ὅριον τῆς ἐπιτρεπομένης δόσεως καθορίζεται εἰς 25 ραῖντγκεν, διὰ μίαν μόνον ἔκθεσιν (διαρκείας ὀλίγων ὡρῶν). Ἐὰν ἕνας ἄνθρωπος ἐκτεθῇ εἰς ἀκτινοβολίαν γάμμα, ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας καὶ ἀπορροφήσῃ συνολικῶς 60 ραῖντγκεν, δὲν διατρέχει κίνδυνον ραδιασθενείας, τὴν ἀσθένειαν δηλαδὴ τὴν ὁποίαν προκαλεῖ ἡ ραδιενέργεια. Τὰ 25 ραῖντγκεν, ἀπορροφώμενα ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ εἰς χρονικὸν διάστημα τριῶν ἢ τεσσάρων ὡρῶν, εἶναι περισσότερον ἐπικίνδυνα τῶν 60 ραῖντγκεν ἀπορροφωμένων εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας.

δ) Δόσις ἀμέσου ἀκτινοβολίας γάμμα τυπικῆς βόμβας.

Κρίνεται: σκόπιμον νὰ συγκρίνωμεν τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ πίνακος I πρὸς τὴν δόσιν ἀμέσου ἀκτινοβολίας γάμμα—ἐξ ἐναερίου ἐκρήξεως τυπικῆς βόμβας—εἰς διαφόρους ἀποστάσεις καὶ εἰς ἀνοικτὸν χῶρον. Οὕτω ἡ δόσις αὐτῆς εἰς ἀπόστασιν:

0,8 χλμ.	(0,5 μιλ.)	.....	θὰ εἶναι	.....	5.000	ραῖντγκεν
1,2 »	(0,75 »)	.....	» »	.....	500	»
1,6 »	(1 »)	.....	» »	.....	100	»
2,4 »	(1,5 »)	.....	» »	.....	5	»

Ὅθεν προκύπτει ὅτι, εἰς ἀπόστασιν 1,2 χλμ. (0,75 μιλ.) ὑπάρχει πιθανότης ἐπιβιώσεως 50% εἰς ἀνοικτὸν χῶρον. Δὲν ὑπάρχει δὲ σοβαρὸς κίνδυνος πέραν τῆς ἀποστάσεως τῶν 2,4 χλμ. (1,5 μιλ.).

Αἱ ἀποστάσεις αὗται ἔχουν ἐφαρμογὴν μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι καταλαμβάνονται κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως εἰς ἀνοικτὸν χῶρον, δηλαδὴ ἄνευ καλύψεως. Αἱ ἐντὸς τῶν κτιρίων δόσεις εἶναι κατὰ πολὺ ἠλαττωμέναι ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς προαναφερθείσας διὰ τὸν ἀνοικτὸν χῶρον τοιαύτας, εἰς δὲ κατωκημένην περιοχὴν ἡ ἀκτινοβολία ἐλαττοῦται κάτω τοῦ 1%. Οὕτω οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θὰ εὑρεθοῦν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως ἐντὸς οἰκημάτων καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ ἀποφύγουν τὰς συνεπείας τοῦ ὠστικοῦ κύματος, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ ἀποφύγουν τὴν ἀπορρόφησιν ὑψηλῆς δόσεως ραδιενεργείας ἐκ τῆς «λάμψεως γάμμα».

ε) Ἡ δόσις ἀμέσου ἀκτινοβολίας «γάμμα» ἐξ ὑδρογονικῆς βόμβας.

Ὅσον αὐξάνεται ἡ ἔντασις τῆς βόμβας αὐξάνεται καὶ ἡ ραδιενέργεια, ἥτις ἐκλύεται κατὰ τὴν ἔκρηξιν αὐτῆς. Εἰς περίπτωσιν ἐκρήξεως βόμβας τῶν 10 μεγατόννων, τόσον ἡ ἀπόστασις ὅσον καὶ ἡ διάθλασις ἐλαττώνουν τὴν ἐπικίνδυνον ἀπὸ ἀπόψεως ἀκτινοβολίας περιοχὴν εἰς 4 χλμ. (2,5 μιλ.). Πάντως ὅμως, οὐδεὶς ὑπολογίσιμος κίνδυνος ὑπάρχει πέραν τῶν 6,4 χλμ. (4 μιλ.). Καὶ αἱ δύο αὗται ἀποστάσεις εὑρίσκονται ἐν πολλοῖς ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῶν γενικῶν καταστροφῶν, ἥτις ἀνταποκρίνεται πρὸς τοὺς κύκλους τῆς καταστροφῆς τῶν 1,2 χλμ. (0,75 μιλ.) ἕως 2 χιλμ. (1,25 μιλ.) τυπικῆς βόμβας. Ἐξ αὐτῶν συμπεραίνεται ὅτι ὅσον αὐξάνεται ἡ ἔντασις τῆς βόμβας, τόσον ἡ ἀκτινοβολία γάμμα καθίσταται μικροτέρας σοβαρότητος παράγων δημιουργίας καταστρεπτικῶν ἀποτελεσμάτων, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν κίνδυνον τοῦ ὠστικοῦ κύματος.

στ) Οὐδετερόνια (ἢ νετρόνια).

Τὰ σωματίδια ταῦτα ἐκπέμπονται ἐκ τοῦ σημείου τῆς ἐκρήξεως μὲ μεγάλην ταχύτητα πρὸς ἁπάσας τὰς διευθύνσεις καὶ πλήττουν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ στόχου σχεδὸν ἀκαριαίως. Ἡ διάρκεια τῆς ἐκπομπῆς των εἶναι μικρά, ὀλίγων δευτερολέπτων

εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς τυπικῆς ἐκρήξεως (20 ΚΤ) καὶ οὐχὶ πλέον τοῦ ἡμίσεος λεπτοῦ κατ' ἀνώτατον ὅριον, εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκρήξεως βόμβας τῶν 10 μεγατόννων.

ζ) Ἀποτελέσματα τῶν οὐδετερονίων ἐπὶ τῶν ὑλικῶν.

Τὰ οὐδετερόνια ἔχουν μεγάλην διατρητικὴν ἱκανότητα, λόγῳ τοῦ ὅτι ταῦτα δὲν φέρουν ἠλεκτρικὸν φορτίον καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἕλκονται ἢ ἀπωθοῦνται ὑπὸ τοῦ ἠλεκτρικῶς φορτισμένου πυρῆνος τῶν ἀτόμων τῶν σωμάτων, διὰ τῶν ὁποίων διέρχονται. Ἡ ἐνέργεια αὐτῶν, ὅμως, ἐλαττοῦται βαθμηδὸν ὡς ἀποτέλεσμα τῆς συνεχοῦς «συγκρούσεως» μετ' ἄλλων σωματιδίων τοῦ μικροκόσμου. Παράδειγμα διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ φαινομένου αὐτοῦ εἶναι ἡ μπάλλα τοῦ μπιλλιάρδου, ἥτις «χάνει» βαθμηδὸν μέρος τῆς ἀρχικῆς κινητικῆς ἐνεργείας της διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων συγκρούσεων μετ' ἄλλων τοιούτων κατὰ τὴν διοδρομήν της. Ὁ πυρὴν τῶν ἀτόμων τοῦ ὑδρογόνου, λόγῳ τοῦ «βάρους» αὐτοῦ, εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀποτελεσματικὸς πρὸς τοῦτο. Τὸ μπετόν, περιλαμβάνον μεγάλην ἀναλογίαν ὑδρογόνου καὶ ἄλλων ἐλαφρῶν ἀτόμων, ἀποτελεῖ ἓν καλὸν μέσον προστασίας ἐκ τῶν οὐδετερονίων. Οὕτω ἓν οἴκημα, τὸ ὁποῖον παρέχει ἱκανοποιητικὴν προστασίαν ἐκ τῶν ἀκτίνων γάμμα, παρέχει ἐπίσης προστασίαν καὶ ἐκ τῶν οὐδετερονίων.

Τὰ οὐδετερόνια «συλλαμβάνονται» κατὰ τὴν διαδρομὴν των «τυχαίως» ὑπὸ τῶν πυρήνων ὡρισμένων ἀτόμων μετὰ τῶν ὁποίων συγκρούονται. Συνεπεία τούτου τὰ τελευταῖα ταῦτα καθίστανται «ἀσταθῆ» καὶ ἑπομένως «ραδιενεργά». Ἡ ἐκπεμπομένη ραδιενέργεια ἐκ τῶν οὕτω ἀσταθῶν καταστάσεων πυρήνων δύναται νὰ εἶναι ἔντονος εἰς τὴν περιοχὴν πέριξ τοῦ ἐπικέντρου ἐκρήξεως. (1)

Πλὴν ὅμως, τὸ «βελγηνεκὲς» τῶν οὐδετερονίων ἐξ ἐκρήξεως τυπικῆς βόμβας δὲν ἀποτελεῖ κίνδυνον πέραν τῆς ἀποστάσεως 0,8 χλμ. (0,5 μιλ.) καὶ κατ'ἀκολουθίαν πέραν ταύτης ἡ ραδιενέργεια τοῦ εἴδους αὐτοῦ θὰ εἶναι χαμηλῆς ἐντάσεως. Ἡ ραδιενέργεια αὕτη, ἥτις καλεῖται ἐξ ἀπαγωγῆς, συνίσταται ἐξ ἀκτινοβολίας γάμμα καὶ βῆτα τῆς αὐτῆς φύσεως, ὡς καὶ ἡ ἐκπεμπομένη ἐκ τῶν προϊόντων τῆς ἐκρήξεως.

η) Ἀποτελέσματα τῶν οὐδετερονίων ἐπὶ ζώντων ὀργανισμῶν.

Τὸ οὐδετερόνια δὲν προκαλοῦν ἰονισμὸν ἀμέσως ἀλλ' ἐμμέσως. Ταῦτα, συγκρουόμενα μετὰ τῶν πυρήνων τῶν ἐλαφρῶν ἀτόμων τῶν κυττάρων τοῦ προσβαλλομένου ὀργανισμοῦ, προκαλοῦν ἰονισμὸν ἐμμέσως, καθιστάμενα οὕτω ἐπικίνδυνα. Ὅπως εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἀκτίνων γάμμα, οὕτω καὶ προκειμένου περὶ οὐδετερονίων τ' ἀποτελέσματα ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἀπορροφουμένης δόσεως.

Τὰ οὐδετερόνια, ὅμως,δὲν ἀποτελοῦν πρόσθετον ἄμεσον κίνδυνον διὰ τοὺς ἀνθρώπους, λόγῳ τῆς περιωρισμένης ἀκτῖνος των (ἥτις εἶναι προκειμένου περὶ τυπικῆς βόμβας περίπου 0,8 χλμ. (0,5 μιλ.). Ἡ δόσις, ὅμως, τῶν ἀκτίνων γάμμα εἰς ἀνοικτὸν χῶρον καὶ ἐντὸς τοῦ «βελγηνεκοῦς» τῶν οὐδετερονίων, εἶναι περίπου ἑξαπλασία τῆς θανατηφόρου δόσεως αὐτῶν, ἡ δὲ πιθανότης ἐπιβιώσεως ἐκ τῶν συνεπειῶν τοῦ ὠστικοῦ καὶ θερμικοῦ κύματος εἶναι ἐλαχίστη, ἂν μὴ ἐλλείπουσα.

(Συνεχίζεται)

---

(1) «Ἐπίκεντρον ἐκρήξεως» καλεῖται ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ κάτωθι τοῦ σημείου ἐκρήξεως χῶρος ἢ «σημεῖον», ἢ ἄλλως ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ποὺς τῆς καθέτου, ἥτις διέρχεται διὰ τοῦ σημείου ἐκρήξεως, ὅταν τοῦτο εἶναι εἰς μικρὸν ἢ μέγα ὕψος.

* ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ
* ΕΝΑΣ ΘΛΙΒΕΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΥΜΦΟΡΑΣ
* ΟΙ ΡΩΣΟΙ, ΟΠΩΣ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΙ Ο ΠΑΠΠΑΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ, ΚΑΙ Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΕΝΓΚΕΛΣ
* ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ ΔΗΜ. ΜΙΧΕΛΗ, ΕΝ ΤΗ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΤΟΥ
* ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ: Ο ΥΠΑΡΧΙΦΥΛΑΞ ΣΤ. ΚΑΜΑΡΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β'
κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**

ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ

Ἡ στήλη ἐτούτη νοιώθει τὴν ὑποχρέωση σήμερα νὰ στρέψῃ τὴν προσοχή της σὲ μιὰ μεγάλη ἐπέτειο ποὺ συγκλονίζει τὶς καρδιὲς τῶν Ἑλλήνων καὶ τὶς πλημμυρίζει ρίγη ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ συγκινήσεως.

Πρόκειται γιὰ τὴν ἐπέτειο τῆς συντριβῆς τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ στὸ Γράμμο καὶ στὸ Βίτσι, ποὺ εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος φωτεινὸς σταθμὸς στὴν πανάρχαιη ἱστορία μας...

Τὰ πολεμικὰ γεγονότα ἐκείνης τῆς φοβερῆς ἐποχῆς περνοῦν σὰν σὲ κινηματογραφικὴ ταινία ἀπὸ τὴ θύμηση τοῦ λαοῦ μας καὶ τὸν μεταφέρνουν πάνω στὶς περήφανες βουνοκορφὲς τοῦ Γράμμου, τῆς Πίνδου καὶ τῆς Μουργκάνας, γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ καμαρώσῃ τὴν καταγάλανη πατρίδα τῶν Σαλαμινομάχων, τῶν Τριακοσίων, τῶν Ἱερολοχιτῶν καὶ τῶν Ριμινιτῶν, καὶ νὰ καμαρώσῃ τοὺς ἀμέτρητους τάφους τῶν ἀθανάτων ἡρώων της... τῶν παληῶν καὶ τῶν καινούργιων.

Γιατὶ ἡ μεγαλειώδης ἐκείνη νίκη, ποὺ κατακτήθηκε μὲ τόσες θυσίες καὶ μὲ τόσο αἷμα ἀπὸ τὸν μαρτυρικὸ καὶ πολύπαθο Ἑλληνικὸ λαό, δὲν ἀντιπροσωπεύει μιὰ μεμονωμένη ἐθνικὴ ἀναλαμπὴ ἀλλὰ ἀποτελεῖ τὴν ἱ σ τ ο ρ ι κ ὴ σ υ ν έ χ ε ι α, τῶν ἡρωϊκῶν ἐπιτευγμάτων τῆς φυλῆς μας διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἑλλάς, ποὺ τόσο σκληρὰ ἐδεινοπάθησε τὶς μέρες ἐκεῖνες καὶ ποὺ ἐνίκησε χάρη στὴ φιλοπατρία, τὸ ἀλύγιστο ἐθνικὸ φρόνημα καὶ τὶς ἀρετὲς τῶν παιδιῶν της, αἰστάνεται ἐ π ι τ α κ τ ι κ ὸ κ α θ ῆ κ ο ν ν' ἀποτίσῃ μ' εὐλάβεια φόρο τιμῆς κι' εὐγνωμοσύνης σὲ ὅσους ζῶντες καὶ νεκροὺς ἐπρόταξαν ἄφοβα τὰ στήθη στὶς ὀρδὲς τῶν βαρβάρων εἰσβολέων καὶ ἀντιμετώπισαν νικηφόρα τὴ σλαυϊκὴ ἐπιδρομή, τὴν Ὕπουλη, τὴν ἀδυσώπητη, τὴν κτηνώδη, τὴν ὠμή...

Ἔντεκα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότες... Κι' ὅμως! Νάτος πάλι ὁ νικημένος καὶ αἰώνια στιγματισμένος ἐρυθρὸς φασισμὸς ἀνάμεσά μας... Ἰταμός, προκλητικός, ἀναιδής... Καί, κυριαρχούμενος ἀπὸ τὸ παληό του ἄγριο καὶ ληστρικὸ μεράκι τῆς ὑποδουλώσεως τῆς πατρίδος μας ἐ π ι τ ί θ ε τ α ι καὶ πάλι μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις ἐναντίον της...

Βέβαια ἡ ἐπίθεσή του δὲν εἶναι τώρα πιὰ ἔνοπλη, γιατὶ τὸ σκληρὸ μάθημα ποὺ πῆρε ἀπ' τὸν Ἕλληνα φαντάρο τὸν δίδαξεν ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνη καὶ ἀσυγχώρητη ματαιοπονία νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ὑποδούλωση τῆς Ἑλλάδος ἐνόπλως.

Ναί! Ἡ ἐπίθεσή του τώρα ἔχει πάρει μιὰ ἄλλη μορφὴ καὶ γίνεται μὲ διαφορετικὴ διάταξη μάχης, πιὸ κατάλληλη στὴν περίσταση. Ἔτσι, ξεκρέμασε ἀπὸ τὸ πλούσιο βεστιάριό του μιὰ κοινοβουλευτικὴ μάσκα εἰρήνης καὶ δημοκρατίας, τὴ φόρεσε μὲ προσοχή, καὶ στάθηκε ἀνάμεσά μας νά... προστατεύῃ τοὺς ἀδικουμένους, νά... ... λυπᾶται τοὺς πονεμένους, νά... σκέπτεται ὑπὲρ τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ μας, προστάτης ἅγιος καὶ πολιοῦχος τῆς δημοκρατίας μας ποὺ κινδυνεύει...

Καὶ ἡ θεατρικὴ ὀπερέττα, μὲ τὸν σπαραξικάρδιο λυρισμό της καὶ τὶς μελιστάλακτες φάσεις της, συνεχίζεται ἀπὸ τοὺς πλανοδίους κλόουν τῆς Μόσχας, μέσα σ' αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸ κοινοβούλιο, ὅπου ἐμπαίζονται τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῶν Ἑλλήνων...

Τό πρᾶγμα δὲν εἶναι καθόλου κωμικό... Εἶναι ἐξαιρετικὰ ε π ι κ ί δ υ ν ο.

Ἔτσι καὶ τότες μὲ τὸ Ε.Α.Μ. ὁ θίασος τῆς στέππας ἐπέτυχε νὰ συγκινήσῃ τὰ πλήθη μὲ τὰ ἀπατηλά του λιμπρέττα, νὰ τὰ μαντρώσῃ μέσα στὴν ἐρυθρὴ στρούγκα τοῦ διαβόλου, καὶ νὰ τὰ κατασφάξῃ ὕστερα μὲ σαδιστικὴ εὐχαρίστηση.

Μὲ τέτοια συνθήματα, μὲ τέτοια λόγια, μέ τέτοια καμώματα ἐδημιούργησε τὸ πρόσφατο ὄργιο τοῦ αἵματος καὶ τῆς συμφορᾶς. Καὶ πάλι ἐκόπτετο γιὰ τὸ λαὸ καὶ γιὰ τὴ λευτεριὰ του, καὶ πάλι ἐμφανιζόνταν σὰν προστάτης τῶν ἀδικουμένων καὶ παρηγορητὴς τῶν σκλάβων. Τὴν ἴδια μάσκα φοροῦσε ὅταν ἑτοίμαζε τὴν τρομερὴ νύχτα τοῦ ἐρυθροῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριά μας.

Ὑπάρχει ἄμεση κοινότητα καὶ σχέση στὴν τότε καὶ στὴν σημερινὴ ἐποχή... Καὶ τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ἡ νέα μας γενιά, ὅσο ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὴν ἐφιαλτικὴ ἐκείνη ἐποχὴ τόσο καὶ λιγώτερα ξέρει γιὰ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ ἀναρίθμητα ἐγκλήματά του, γιατὶ δὲν τὰ ἔζησε, δὲν τὰ εἶδε, δὲν ἔνοιωσε τὴ φρίκη του..

Γι' αὐτὸ ἔχουμε χρέος ΝΑ ΔΙΑΦΩΤΙΣΟΥΜΕ τὸ λαό μας... Νὰ τοῦ θυμίσουμε παραστατικὰ ὅσα ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΧΑΣΗ...

Καὶ γι' αὐτὸ ἡ στήλη ἐτούτη χαιρετίζει μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ εἰλικρινὰ συγχαίρει ὅσους εἶχαν τὴν ἐθνικὴ ἔμπνευση νὰ καθιερώσουν τὴν Ἡμέρα τοῦ Ἐφέδρου καὶ νὰ ἑορτάσουν τὴν ἐπέτειο τῆς συντριβῆς τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ στὸ Γράμμο καὶ στὸ Βίτσι.

Ἔχει ὑποχρέωση κάθε Ἕλληνας, ὅπου κι' ἂν βρίσκεται, ὅποιο καὶ νἆναι τὸ ἐπάγγελμά του, ὅ,τι κι' ἂν πιστεύῃ, ὅποιος κι' ἂν εἶναι ὁ ἰδεολογικός του προσανατολισμός, ἔχει χρέος, ἂν εἶναι ΕΛΛΗΝΑΣ, ἂν πιστεύῃ στὴν Ἑλλάδα κι' ἂν ἀνησυχῇ γιὰ τὸ μέλλον της νὰ πάρῃ μέρος σ' αὐτὴ τὴν ἐθνικὴ σταυροφορία, ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ ἄ μ υ ν α τ ῆ ς Ἑ λ λ ά δ ο ς ἐναντίον τῆς ξένης ἐπιβουλῆς πού, δυστυχῶς, ἔχει τώρα ἕδρα της τὴν Ἀθήνα, βγάζει λόγους, ἐκδίδει ἐφημερίδες, ὀργανώνει χοροεσπερίδες, παρακολουθεῖ θεατρικὲς παραστάσεις, θρησκεύεται, ἀνακατεύεται στὰ κοινά.

Δὲν ἐπιτρέπονται δισταγμοί, οὐδετερότητες, ἀμφιβολίες... Οἱ «οὐδετερόφιλοι» καὶ οἱ κερδοσκόποι ὀπαδοὶ τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης», ὅσοι σκόπιμα ἢ ἀκούσια ἔχουν χάσει τὸ ἐθνικό τους αἰσθητήριο καὶ δὲν ἀνησυχοῦν ἀπὸ τὴ δράση τῶν κομμουνιστῶν καὶ δὲν τοὺς βλέπουν σὰν ξένους πράκτορες, γίνονται ἀκούσια συνεργοί του.. Μπορεῖ οἱ ἴδιοι νὰ μὴν εἶναι κομμουνιστές, μπορεῖ νὰ μὴν ἀνήκουν σὲ ἀντεθνικὲς ὀργανώσεις... Μοιάζουν ὅμως μὲ τοὺς μεταπωλητὲς τῶν ναρκωτικῶν ποὺ οὔτε οἱ ἴδιοι τὰ παράγουν οὔτε καὶ τὰ δοκίμασαν ποτέ. Κι' ὅμως γίνονται, γιὰ δέκα ἀργύρια, ἔμποροι θανάτου καὶ δηλητηριάζουν χιλιάδες ἀνθρώπινα πλάσματα, τὰ συντρίβουν, τὰ ἐξουθενώνουν, τὰ σπρώχνουν στὸ ἔγκλημα καὶ στὸ θάνατο.

Ἂς μὲ συγχωρήσουν οἱ «ἡσυχάζοντες» ἀνόητοι ποὺ ταράσσω τὴν ἠρεμία τους. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ τοὺς κατηγορήσω ὅτι, μὲ τὴ στάση τους, ὑπηρετοῦν τοὺς σφαγεῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, αὐτοὺς ποὺ ὁ ἡρωϊκὸς στρατὸς μας μὲ γενναιότητα συνέτριψε στὸ Γράμμο καὶ στὸ Βίτσι.

Ὅλοι πρέπει νὰ σταθοῦν σὲ κάποιο ἐθνικὸ χαράκωμα... Μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι... Ἐπὶ σκοπόν... Καὶ τὸ ὅπλο αὐτὸ μπορεῖ νἆναι ἡ πέννα τους, ἡ σκέψη τους, ἡ ρητορική τους δεινότητα, τὸ παράδειγμά τους, ἡ φιλικὴ πειθώ, τὰ στατιστικὰ δεδομένα.

Δὲν χρειάζεται νὰ περιμένουμε νὰ φτάσῃ ὁ Αὔγουστος γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὸν κίνδυνο ποὺ μᾶς ἀπειλεῖ. Κάθε μῆνα, κάθε βδομάδα, κάθε μέρα, κάθε νύχτα, κάθε ὥρα, κάθε δευτερόλεπτο ἂς τὸν θυμώμαστε. Ἂς μὴ φεύγῃ ποτὲ ἀπ' τὸ μυαλό μας

ἡ σκέψη ὅτι τὸ δηλητηριασμένο κόκκινο φίδι βρίσκεται κουλουριασμένο μέσα στὰ σπίτια μας, κοντὰ στὰ παιδιά μας, κάτω ἀπὸ τὶς εἰκόνες μας, μέσα στὶς κρεβατοκάμαρές μας ὅπου ἐμεῖς κοιμώμαστε μακαρίως... Κ' ἂς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι κάποτε πάλι, μὲ πρώτη εὐκαιρία, θὰ ξεκουλουριαστῇ καὶ θὰ τυλιχτῇ ἐπάνω μας.

Ἂς ἀγρυπνοῦμε... Διαφορετικὰ οἱ ἀγῶνες μας θὰ πᾶνε χαμένοι. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ διαπιστώνω καὶ μεταφέρω στὴ στήλη μου, μιὰ θλιβερὴ παράλειψη τοῦ ἐθνικόφρονος κόσμου. Πρόκειται γιὰ τὸ ἀντικομμουνιστικὸ βιβλίο ποὺ δύσκολα καὶ μὲ περιωρισμένο ἐνδιαφέρον ἀντάμωσα σκόρπιο ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Βέβαια βρῆκα μὲ πολλὴ συγκίνηση ἔντυπα καὶ περιοδικὲς ἐθνικὲς ἐκδόσεις ἀξιόλογες, ποὺ ἔχουν πολύτιμη πνευματικὴ τροφή, ὅπως π.χ. Η ΣΟΒΙΕΤΟΛΟΓΙΑ, Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ τοῦ Γ.Ε.Σ., οἱ ἐκδόσεις τῆς Λαϊκῆς Βιβλιοθήκης καὶ τῆς 'Επιμορφωτικῆς 'Εταιρείας κ. ἄ. 'Αλλά, δυστυχῶς, βιβλία μὲ ἐπιστημονικὲς ἀξιώσεις ποὺ νὰ μελετοῦν τὸν κομμουνισμὸ σὰν κοινωνικὸ φαινόμενο, σὰν θεωρία, σὰν πράξη, σὰν συνωμοτικὴ ὀργάνωση δὲν βρῆκα πουθενά.

Γιατί, τάχα, τόση καὶ τέτοια ἀδιαφορία;

Εἶναι δύσκολο τὸ θέμα, τὸ παραδέχουμαι. 'Αλλ' ὅταν προσφέρουμε στὸ νέο στίβες ὁλόκληρες ἀπὸ ἀπίθανες ἀστυνομικὲς καὶ ἐρωτικὲς φυλλάδες, ὅταν τὰ περίπτερα γέρνουν ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ποικιλόχρωμων δηλητηριασμένων φρούτων τῆς πιὸ νοσηρῆς λογοτεχνίας, ὅταν τὰ περιοδικὰ εἶναι ξεχειλισμένα ἀπὸ ἠθογραφικὴ τροφὴ ἀμφιβόλου ποιότητος, κι' ὅταν τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα τῆς 'Ελλάδος ἔχει κατακλύσει τὰ βιβλιοπωλεῖα μὲ βιβλία-παγίδες ποὺ προσφέρουν τὸν θάνατο καὶ τὴν ἀποχαύνωση, ἐ π ι τ ρ έ π ε τ α ι νὰ ἀπουσιάζῃ ἐπιδεικτικὰ τὸ ἀντικομμουνιστικό, ἢ μᾶλλον τὸ ἐθνικὸ βιβλίο ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη τῆς 'Ελλάδος, πού, χρόνια καὶ χρόνια τώρα, δὲν κάνει ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τὸ νὰ σπουδάζῃ καὶ νὰ πολεμᾷ τὸν κομμουνισμό;

Κι' ὅμως, μέσα στὴν ἄγονη γραμμὴ τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ βιβλίου, ὑπάρχει μιὰ ὅαση, μιὰ ἐλπιδοφόρα νότα, ποὺ ἀρκεῖ γιὰ νὰ διορθώσῃ τὸ κακὸ καὶ νὰ χρησιμεύσῃ σὰν παράδειγμα πρὸς μίμηση.

Καὶ αὐτὴ τὴν ὅαση (μὲ συγχωρεῖτε ποὺ μιλάω γιὰ τὸ Σῶμα ποὺ ὑπηρετῶ, ἀλλὰ τὸ δημοσιογραφικὸν καθῆκον μὲ ὑποχρεώνει) καὶ αὐτὴ τὴν ὅαση, λοιπόν, τὴν προσφέρει ἡ 'Αστυνομία Πόλεων μ' ἕνα πληρέστατο ἐπιστημονικὸ σύγγραμμα ἑνὸς τῶν ἡγητόρων της.

Πρόκειται γιὰ τὰ: «ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ» τοῦ κ. Νικολάου 'Αρχιμανδρίτου, γιὰ τὴν ἀξία τοῦ ὁποίου προτάσσονται στὶς πρῶτες σελίδες του κρίσεις προσωπικοτήτων τοῦ τόπου μας, ὅπως π.χ. τοῦ 'Αειμνήστου Πρωθυπουργοῦ τῆς νίκης 'Ιωάννου Μεταξᾶ, τοῦ τότε 'Υφυπουργοῦ 'Ασφαλείας κ. Μανιαδάκη, τοῦ Γενικοῦ 'Επιτελείου Ναυτικοῦ, τοῦ Βασιλικοῦ Ναυσταύθμου, τοῦ Γενικοῦ 'Επιτελείου Στρατοῦ, τοῦ 'Αρχηγείου Β. Χωροφυλακῆς, Νομαρχῶν, Δημοσιογράφων κ.λ.π.

Τὸ βιβλίο ἐτοῦτο εἶναι τὸ πιὸ ἐπίκαιρο καὶ χρήσιμο γιὰ τὴν ἐπέτειο ποὺ ἑορτάζει τὸ πανελλήνιο.

Γιατί, πρῶτα ἀπ' ὅλα, μὲ τ ὴ δ ι α φ ώ τ ι σ η ἀντιμετωπίζεται ὁ κομμουνισμός, μ ὲ τ ὴ γ ν ώ σ η κ α ὶ τ ὴ ν ἀ λ ή θ ε ι α.

Μὲ τί ὅπλα μᾶς πολεμοῦν σήμερα οἱ κομμουνιστές; Μὲ τὴν ψεύτικη διαφώτιση, μὲ τὴν προπαγάνδα. Ἔχουν μπροστά τους ὁλάνοιχτο τὸ βιβλίο τοῦ ἀστικοῦ μας Κράτους καὶ ψάχνουν νὰ βροῦν μιὰ μουτζούρα, ἕνα ὀρθογραφικὸ λάθος, μιὰ κοινωνικὴ ἀσυνταξία γιὰ νὰ τὸ κτυπήσουν.

Κι' ἐμεῖς; Ξέρουμε, ἀρά γε, ὅλοι οἱ Ἕλληνες τί ζητάει καὶ τί εἶναι ὁ κομμουνισμός; Ξέρουμε τὰ λάθη του, τὶς πλάνες του, τὶς οὐτοπίες του, τὴν κοινωνική του ἀσυνέπεια;

Ἔ! τότε! Τί εἴδους ἀντικομμουνιστικὸ ἀγώνα κάνουμε;

Ἂς μὲ συγχωρέσουν οἱ ἀναγνῶστες μου, ἀλλὰ ἡ στήλη αὐτὴ ἀσκεῖ κριτικὴ

καὶ δὲν διστάζει νὰ διαφωνήσῃ μὲ ὁποιονδήποτε ἂν—κατὰ τὴ γνώμη της—διαπράττῃ σφάλματα.

Καὶ ἡ γνώμη της, ἐν προκειμένῳ, εἶναι αὐτή! Ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς διαφωτίσεως.

Καὶ αὐτὴ ἡ διαφώτιση πρέπει νὰ ἐπεκταθῇ παντοῦ. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα στὰ σχολεῖα, ὅπου ἡ νέα γενεὰ εἶναι ἐκτεθειμένη σὲ μυρίους κοινωνικοὺς κινδύνους. Μήπως θἄπρεπε τὰ «ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ» νὰ μποῦν σὰν ὑποχρεωτικὸ μάθημα σ' ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους, στὶς τεχνικὲς σχολές, στὰ νυκτερινὰ γυμνάσια, στὰ λύκεια, στὶς ἐπαγγελματικὲς σχολές;

Κάνουμε μιὰ πρόταση, μὲ τὴν παράκληση νὰ τὴν μελετήσουν οἱ ἁρμόδιοι.

Τὰ «ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ» τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτη εἶναι ἕνα βιβλίο πολύτιμο. Μέσα στὶς ἑφτακόσιες τόσες σελίδες του ἐξετάζεται ἐπιστημονικὰ τὸ ἀστικὸ σύστημα, τὸ σοσιαλιστικό, τὸ κομμουνιστικὸ καὶ τὸ ἀναρχικό. Πάνω σ' αὐτὰ τὰ θέματα πόσοι Ἕλληνες εἶναι καλὰ κατατοπισμένοι;

Ὕστερα εἶναι ὁ ψυχολογικὸς πόλεμος, ποὺ στὴν ἐποχή μας εἶναι στὴν ἡμερησία διάταξη. Πῶς θὰ τὸν ἀντιμετωπίσουμε;

Ναί! Ἡ ἐπέτειος τῆς συντριβῆς τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν στὸ Γράμμο καὶ στὸ Βίτσι μᾶς δίνει αὐτὴ τὴν εὐκαιρία. Νὰ ὀργανώσουμε, δηλαδή, τὴν ἄμυνά μας μὲ μεγαλύτερη προσοχή. Κι' αὐτὸς θὰ ἦταν ὁ καλύτερος ἑορτασμὸς τῆς μεγάλης νίκης τοῦ λαοῦ μας, ποὺ τὴν ἐκέρδισε μὲ τὸ αἷμα καὶ τὸν ἡρωισμό του. Ἀλλὰ ἂς ρίξουμε μερικὲς ματιὲς σ' ἐκείνη τὴν ἐποχή.

***

ΕΝΑΣ ΘΛΙΒΕΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Τοὺς τρεῖς «γύρους» τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος (κατοχή, Δεκεμβριανά, κομμουνιστοσυμμοριτοπόλεμος) τοὺς πλήρωσε ἡ Ἑλλάδα μὲ περισσότερους ἀπὸ 150.000 νεκρούς. Ἂν σκεφθῇ, λοιπόν, κανεὶς ὅτι στὸν πόλεμο μὲ τοὺς Ἰταλοὺς εἴχαμε 15.000 νεκροὺς καὶ στὸν πόλεμο μὲ τοὺς γερμανοὺς ἄλλες 8.000, θὰ καταλήξῃ στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἐπίθεση τῶν σλαύων μᾶς στοίχισε ἑφτὰ φορὲς περισσότερο αἷμα ἀπὸ ὅσο ἡ ἐπίθεση καὶ τῶν δύο αὐτοκρατοριῶν μαζί. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μονάχα οἱ νεκροί. Εἶναι καὶ οἱ τραυματίες καὶ οἱ ἀνάπηροι. Κι' εἶναι ἀκόμα καὶ τὰ 28.000 Ἑλληνόπουλα ποὺ οἱ ἐρυθροὶ Γενίτσαροι τὰ πῆραν μὲ τὴ βία στὸ παραπέτασμα γιὰ νὰ τὰ ἐκσλαυΐσουν. Εἶναι κι' αὐτὸ ζωντανό, νεανικὸ αἷμα ποὺ χάθηκε ἀπὸ τὶς φλέβες τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλά, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀπώλειες, οἱ τρεῖς «γῦροι» τῶν κομμουνιστῶν εἶχαν καὶ ἄλλα καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα.

Οἱ στερήσεις, οἱ κακουχίες, ἡ προσφυγιὰ καὶ οἱ ἄλλες συμφορὲς ἔφεραν μιὰ μεγάλη αὔξηση τῶν θανάτων, ἐνῶ ταυτόχρονα ἐμείωσαν πολὺ τὶς γεννήσεις. Οἱ εἰδικοὶ σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα ὑπολογίζουν ὅτι ἡ Ἑλλάδα, ἐξ ἀφορμῆς τῶν κομμουνιστικῶν ἐπιθέσεων, ἔχασε ἄλλους 700.000 ἀνθρώπους.

Ὅσο διὰ τὶς καταστροφὲς εἶναι ἀφάνταστα μεγάλες.

Ζημιὲς ἀπὸ καταστροφές, ἀπὸ ἁρπαγές, ἀπὸ ἐμπρησμούς, ἀπὸ ἀνατινάξεις, ἀλλὰ καὶ ζημιὲς ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψη τῆς ἀγροτικῆς μας παραγωγῆς ὅταν 750.000 ἀγρότες ἄφησαν τὰ χωριά τους καὶ κατέφυγαν στὶς πόλεις. Καὶ ζημιὲς ἀκόμα ἀπὸ τὴ στράτευση τῶν νέων, ποὺ ἀντὶ νὰ δουλεύουν πολεμοῦσαν τοὺς συμμορίτες. Ὅπως ἐπίσης ζημιὲς ἀπὸ τὰ τεράστια πολεμικὰ ἔξοδα. Καί, τέλος, ζημιὲς ἀπὸ τὴν καθυστέρηση τῆς ἀνοικοδομήσεως ἐπὶ 5 χρόνια.

Λογαριάζοντας ὅλα αὐτὰ οἱ εἰδικοὶ ἔφτασαν στὸ συμπέρασμα ὅτι οὐτοὶ οἱ τρεῖς «γῦροι» στοίχισαν στὴν Ἑλλάδα 4 δισεκατομμύρια δολλάρια, δηλαδὴ 120 δισεκατομμύρια σημερινὲς δραχμές. Αὐτὸς εἶναι ὁ θλιβερὸς ἀπολογισμὸς τῆς συμφορᾶς καὶ

τῶν δεινῶν ποὺ ἐπεσώρευσαν οἱ κομμουνιστὲς στὴ χώρα μας. Καὶ ἐξ ἀφορμῆς αὐτοῦ ἐπλήγη καίρια ἡ Ἑλλὰς καὶ καθυστέρησε στὴν ἀνασυγκρότησή της.

Καὶ εἶχε δίκηο ὁ βουλευτὴς Κορινθίας κ. Κ. Μανιαδάκης ὅταν στὴν συνεδρίαση τῆς βουλῆς τῆς 19-12-1958 εἶπεν ἀπευθυνόμενος στοὺς βουλευτὲς τῆς Ε.Δ.Α.:

«...Ἐὰν δὲν μπορέσαμε νὰ ἀξιοποιήσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν καλύτερα τὴν χορηγηθεῖσαν ἀφθόνως βοήθειαν ὑπὸ τῆς Ἀμερικῆς τὸ ὀφείλομεν εἰς σᾶς. Σεῖς εἶσθε οἱ ἐγκληματίαι, διότι σεῖς μὲ τὶς πληγὲς ποὺ ἀνοίξατε εἰς τὴν Ἑλλάδα, δὲν ἀφήσατε νὰ τὰς κλείσωμεν. Καὶ ἔρχεσθε ἐδῶ καὶ μᾶς διδάσκετε πατριωτισμόν, δημοκρατίαν, ἐλευθερίαν καὶ ἀπὸ κατηγορουμένοι μεταβάλλεσθε εἰς κατηγόρους ἐναντίον μας...

...Σεῖς δὲν μᾶς ἀφήσατε ν' ἀνεβάσωμεν τὸ ἐπίπεδον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ... Σεῖς εἶσθε ὑπαίτιοι... Καὶ λεπτὰ μᾶς ἔδωσεν ἡ Ἀμερική, ἀλλὰ μᾶς ἐφάγατε ἐσεῖς μὲ τὶς πληγὲς ποὺ ἀνοίξατε, τὶς καταστροφὲς καὶ μὲ τὰ ἐγκλήματά σας... Διότι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐπουλώσωμεν τὶς συμφορὲς καὶ τὶς πληγὲς τὶς ὁποῖες σεῖς ἐδημιουργήσατε...

...Σεῖς θέλετε χάος. Σεῖς θέλετε τὴν σῆψιν, τὴν ἀπαθλίωσιν, διότι εἶσθε σὰν τὰ σκουλίκια, τὰ ὁποῖα μόνον ἀπὸ τὴν σῆψιν ζοῦν, καὶ μόνον εἰς τὴν σῆψιν πολλαπλασιάζονται...».

Καὶ σὰν ἐπίλογο τοῦ θλιβεροῦ αὐτοῦ ἀπολογισμοῦ τῆς μανίας τῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ πάλιν κινοῦνται κατὰ τῆς Ἑλλάδος, θὰ παραθέσω ἕνα ἀπόσπασμα τοῦ ἐμπνευσμένου λόγου τοῦ Ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐαγγέλου Καλαντζῆ, εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς βουλῆς τῆς 2/12/1958:

—«...Ὁ Δεκέμβριος φέρει εἰς τὴν μνήμην τοῦ λαοῦ τὸν ἐφιάλτην τῆς φοβερᾶς καὶ πρωτοφανοῦς εἰς τὴν μακραίωνα ἱστορίαν μας τραγωδίας τοῦ 1944, ὅταν μία δρὰξ καθοδηγουμένη ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προδοτῶν, ἐπὶ κεφαλῆς συρφετοῦ, ἐπεδόθη εἰς ὄργιον κακουργημάτων καὶ ἀθλιοτήτων εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος μόλις ἐξήρχετο βαρύτατα τραυματισμένος καὶ ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν τοῦ πολέμου, τῆς κατοχῆς καὶ τῆς κομμουνιστικῆς θηριωδίας.

...Ἡ Ε.Δ.Α. περιφρονοῦσα τὰς θυσίας καὶ τὰ μαρτύρια τὰ ὁποῖα ὑπέστη ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸν καὶ τοὺς συνοδοιπόρους του, ἀδιαφοροῦσε διὰ τὸν ὄλεθρον τὸν ὁποῖον ἔσπειρεν ὁ κομμουνισμὸς διὰ τοῦ συμμοριτοπολέμου ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον αὐτῆς τῆς χώρας καὶ ἀποσιωπῶσα τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κομμουνισμὸς προδίδει σταθερῶς καὶ ἀδιαλείπτως τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα καὶ ὑπονομεύει τὴν δημοκρατίαν, ἡ Ε.Δ.Α. ὄχι μόνον δέχεται νὰ χρησιμεύῃ ὡς ὄστρακον μέσα εἰς τὸ ὁποῖον συνεχίζει νὰ ἐργάζεται τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα, ἀλλὰ καὶ ἀποτολμᾷ νὰ μεταφέρῃ καὶ ἐντὸς τῆς αἰθούσης ταύτης, αὐτούσια ἢ κακοτέχνως καμουφλαρισμένα τὰ κομμουνιστικὰ συνθήματα καὶ τὰς κομμουνιστικὰς μεθόδους διαβρώσεως τοῦ δημοκρατικοῦ καθεστῶτος...

...Ἂν ἡ Ε.Δ.Α. ἐπιθυμῇ νὰ παίζῃ τὸν ρόλον τῆς θεραπαινίδος τῶν κομμουνιστικῶν προδοσιῶν καὶ ἀθλιοτήτων, θὰ συναντᾷ, εἰς κάθε βῆμα της, τὸ ἀμείλικτον «ΟΧΙ» τῆς δημοκρατίας καὶ τὴν τιμωρὸν χεῖρα τοῦ νόμου...».

***

ΟΙ ΡΩΣΟΙ, ΟΠΩΣ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΙ Ο ΠΑΠΠΑΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ ΚΑΙ Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΕΝΓΚΕΛΣ

Ἡ κομμουνιστικὴ ἐπίθεση ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ὠργανώθηκε ἀπὸ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση. Ἀλλὰ ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ρῶσοι, ποὺ ἐμφανίζονται σὰν κοινωνικοὶ ἀναμορφωτὲς καὶ Μεσσίες τῆς ἀνθρωπότητος; Εἶναι μιὰ ἀπίθανη φυλὴ ποὺ προῆλθεν ἀπὸ ἀμαρτωλὲς ἐπιμειξίες ἀγρίων βαρβαρικῶν φυλῶν, ποὺ πάντοτε ἔτρεφαν κατακτητικὰ ὄνειρα γιὰ τὴν Ἑλλάδα... Οὖνοι... Ὀστρογότθοι... Βησιγότθοι...

Μογγόλοι...Τάτταροι... ἀκόμα καὶ ὁ πολὺς Τζέκις Χὰν συνεργάστηκαν γιὰ νὰ φτειάξουν τὸ σημερινὸ λαό. Μά, ἐπειδὴ πιθανὸν ἡ γνώμη αὐτὴ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σὰν μοναρχοφασιστικὴ κακοήθεια, ἂς καλέσουμε καλύτερα τὸν πάππα τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ἱδρυτή του, Κάρλ Μάρξ νὰ μᾶς μιλήσῃ γιὰ τοὺς ρώσους καὶ τὴν ἱστορία τους.

Δὲν εἶναι εὐρύτατα, δυστυχῶς, γνωστὴ στὸ μεγάλο κοινὸ μιὰ παράξενη ἀλήθεια: Ὅτι δηλαδὴ ἕνα ἀπὸ τὰ βασικὰ στοιχεῖα τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας τοῦ Μάρξ εἶναι ὁ ἀ ν τ ι σ λ α υ ϊ σ μ ό ς του!

Παραξενεύεσθε; Καὶ ὅμως εἶναι γεγονός.

Ὁ Μάρξ δὲν εἶχε ἁπλῆ ἀντίθεση μὲ τοὺς ρώσους. Τοὺς μ ι σ ο ῦ σ ε ! Ἔτρεφε ἐναντίον τους ἔνστικτο πνευματικὸ πάθος. Ἡ ρωσοφοβία του ἐστηρίζετο στὴν ἀποστροφή του ἐναντίον τῶν σλαύων τοὺς ὁποίους θεωροῦσε : **τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 1 κίνδυνο γιὰ τὸν πολιτισμὸ τῆς Εὐρώπης.** Καὶ δὲν παρέλειπε εὐκαιρία νὰ τοὺς χλευάσῃ καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ περιφρόνηση ἀπέναντί τους.

Ἡ ἀνάγκη τὸν ἔκανε στὸ τέλος νὰ στραφῇ πρὸς αὐτούς, ἀφοῦ εἶχε δοκιμάσει σειρὰ διαδοχικῶν διαψεύσεων στὶς ἐπαναστατικές προβλέψεις του καὶ ἀναζητοῦσε μὲ ἀγωνία κάποιο σημεῖο στὸν ὁρίζοντα ποὺ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐλπίζῃ κάποιο χῶρο γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἰδεῶν του. Μέσα σ' αὐτή, λοιπόν, τὴν ἀγωνία του, τοῦ κίνησε τὴν περιέργεια ἡ αἱματηρὴ τρομοκρατία τῆς ρωσικῆς μυστικῆς ὀργανώσεως: «Ναροντνάϊα βόλια» ποὺ δολοφόνησε τὸν τσάρο Ἀλέξανδρο τὸν Δεύτερο. Ἔτσι στράφηκε πρὸς αὐτούς, καίτοι μισοῦσε καὶ περιφρονοῦσε τὴ σλαυϊκὴ φυλή.

Ὁ Μάρξ εἶχε ἕνα δόγμα: «Κάθε ρῶσος εἶναι ἢ κατάσκοπος ἢ ἀπατεών». Καὶ αὐτὸ τὸ δόγμα τὸν ὁδηγεῖ στὴ μεγαλύτερη πολεμικὴ ἐναντίον τους. Φτάνει μάλιστα μέχρι τὸ σημεῖο νὰ ἐπιτίθεται λυσσαλέα ἐναντίον τῶν δυτικῶν κυβερνήσεων ἐπειδὴ δείχνουν ἀδράνεια ἀπέναντι τῆς Ρωσίας. Ἔτσι, σὲ μιὰ ἐπιστολή του στὸ στενό του συνεργάτη Ἔνγκελς, χαρακτηρίζει ὡς «ἠλιθία ἀδιαφορία» τὴ στάση τῆς Εὐρώπης ἀπέναντι τῆς Ρωσίας.

Σημαία τοῦ Μάρξ εἶναι ὁ ἱερὸς πόλεμος ἐναντίον τῆς Ρωσίας. «Ἡ Εὐρώπη» γράφει «ἢ θὰ ὑποταχθῇ ἀπὸ τοὺς σλαύους ἢ θὰ καταστρέψῃ γιὰ πάντα τὸ κέντρο τῆς ἐπιθετικῆς τους δυνάμεως: τὴ Ρωσία...».

Σὲ μιὰ ἄλλη ἐπιστολή του γράφει : «Δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα ρῶσο. Μόλις ἕνας ρῶσος διεισδύσῃ κάπου, ἐπικρατεῖ ἀμέσως κόλασις».

«Ἡ πολιτισμένη δύση δὲν πρέπει νὰ ὑποταγῇ στὴ Βάρβαρη Ἀνατολὴ» ἀπαντᾷ ὁ Ἔνγκελς, ὁ ὁποῖος καὶ προσθέτει :

«...Οἱ σλαῦοι, μὴ ἔχοντας ἰδιαίτερο ἱστορικὸ παρελθόν, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχουν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία. Γιατὶ ἕνα ἔθνος, ποὺ δὲν ὑπάρχει ἀπὸ ἱστορικῆς ἀπόψεως, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀνεξάρτητο...».

Εἰδικώτερα δὲ γιὰ τοὺς σλαύους τοῦ νότου ὁ Ἔνγκελς ὑποστηρίζε ὅτι εἶναι : «ἐθνικὰ ὑπόλοιπα μιᾶς χιλιετοῦς ἐξελίξεως σὲ ἀνώτατο σημεῖο ταραγμένης, καὶ ἡ μοῖρα τους εἶναι νὰ ἐξαφανισθοῦν μέσα σὲ μιὰ παγκόσμια θύελλα...».

Κι' ἀλλοῦ λέει :

«...Ἐκεῖ, ἔχει ἐγκατασταθῇ μιὰ συμμορία λῃστῶν ποὺ λεηλατεῖ τὶς πεδιάδες καὶ συσσωρεύει τὴ λεία στὰ ὀχυρωμένα λημέρια της».

Ὑπὸ τὶς προϋποθέσεις αὐτὲς δὲν ἐκπλήσσεται κανεὶς ὅταν διαβάζῃ, μέσα στὴ μελέτη τοῦ Μάρξ: «ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ», φράσεις σὰν αὐτές:

«...Δίπλα εἰς τὴν γοητείαν τῆς Ρωσίας, βλέπομεν νὰ ἐμφανίζεται σταθερῶς, κάθε φορά, ἕνας σκεπτικισμός, ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ ὡσὰν σκιά της, ἀναμιγνύων τὴν ἐλαφρὰν νόταν τῆς εἰρωνείας εἰς τὰς κραυγὰς τῶν ἀγωνιώντων λαῶν, καὶ χλευάζων τὴν πραγματικὴν ρωσικὴν ἰσχύν, ὅ π ω ς θ ὰ ἐ χ λ ε ύ α ζ ε ν ἀ γ ύ ρ τ η ν ἀ π ο σ κ ο π ο ῦ ν τ α ν ὰ θ α μ β ώ σ ῃ κ α ὶ ν ὰ ἀ π α τ ή σ ῃ...».

«Εἰς τὴν Ρωσίαν, ἔφθασε κάποτε ἡ στιγμὴ ποὺ οἱ ἀρχηγοὶ ἐξαπέστειλαν τοὺς ἀπλήστους, ἐν ὅπλοις συντρόφους των, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον γίνει ἀσύδοτοι εἰς νέας ληστρικὰς ἐκστρατείας, μὲ τὸν μοναδικὸν σκοπὸν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτούς...».

«...Μέσα εἰς τὴν αἱματωμένην λάσπην τῆς ὑποδουλώσεως εἰς τοὺς Μογγόλους, ἐγεννήθη ἡ Μοσχοβία, μεταμόρφωσις τῆς ὁποίας εἶναι ἡ σημερινὴ Ρωσία...».

«...Οἱ θεσμοί των δὲν ἦσαν παρὰ ἡ ἐρήμωσις καὶ ἡγενικὴ σφαγή... Δι' αὐτὸν τὸν λόγον κατέσφαζον τοὺς πληθυσμοὺς ποὺ ἐξεγείροντο ἐναντίον των...».

«...Οἱ ρῶσοι ἄρχοντες διεξεδίκουν ἕνα θρόνον χωρὶς δόξαν, ποὺ δὲν τοὺς προσέφερεν ἄλλας δυνατότητας, παρὰ τὴν λεηλασίαν καὶ τὴν πατροκτονίαν, ποὺ τοὺς ἐγέμιζε τὰ χέρια μὲ χρυσάφι ἀλλὰ καὶ μὲ αἷμα... Δὲν ἐτολμοῦσαν ν' ἀνέλθουν εἰς αὐτὸν παρὰ ἕρποντες, οὔτε νὰ τὸν διατηροῦν παρὰ γονατιστοί, σκυμμένοι μέχρις ἐδάφους, καὶ τρέμοντες ὑπὸ τὸ μαστίγιον ἑνὸς Τατάρου... Ἦτο ἕνας ἀγὼν ἀποκρουστικός, ἀγὼν δούλων, μὲ κύριον ὅπλον τὴν συκοφαντίαν, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ἦσαν ἕτοιμοι νὰ κατασπαράξουν ὁ εἷς τὸν ἄλλον...».

Ἀλλὰ ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐπεκταθοῦμε. Αὐτὰ νομίζουμε φτάνουν. Εἶναι χαρακτηριστικὰ τῆς γνώμης ποὺ εἶχεν ὁ Μάρξ γιὰ τοὺς μετέπειτα συντρόφους του...

Αὐτός, λοιπόν, ὁ λαὸς ἐξεστράτευσεν ἐναντίον μας γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ δεμένους στὸν παράδεισό του στὴν ἀπέραντη πατρίδα τῆς στέππας. Κι' ἐκεῖ τί ὑπάρχει, ἐκτὸς ἀπὸ τρομοκρατία, βία, αἷμα καὶ κοινωνικὴ ἀδικία; Ἀντιγράφω ἀπὸ τὰ «ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ» τοῦ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτη (σελ. 642) τὸ ἀκόλουθο αὐθεντικὸ περιστατικό :

«...Σχετικὰ μὲ τὴν ἐπιβολὴ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως στὴ Ρωσία ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς περιστατικό : Κατὰ τὸ ἔτος 1924, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Λένιν, ὁ Τρότσκυ μίλησε γιὰ ὅσα εἶχεν ἐπιτύχει ὁ κομμουνισμός, σὲ μιὰ μεγάλη συγκέντρωση ἐργατῶν καὶ θέλησε, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του, ν' ἀκούσῃ καὶ τὴ γνώμη τῶν συντρόφων ἐργατῶν πάνω στὴν πρόοδο ποὺ εἶχε γίνει. Κάλεσε λοιπὸν τὸν καθένα, ποὺ εἶχε νὰ εἰπῇ κάτι, ν' ἀνεβῇ στὸ βῆμα καὶ ν' ἀναφέρῃ τὴ γνώμη του, σύμφωνα ἄλλωστε καὶ μὲ τὸ καταστατικὸ τοῦ κόμματος, ποὺ ἐπέτρεπε τὴν αὐτοκριτικὴ καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς σκέψεως, παράλληλα βέβαια πρὸς τὴν αὐστηρὴ σιδερένια πειθαρχία στὶς ἀποφάσεις τοῦ κόμματος. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν τεραστία αἴθουσα τῶν 2 χιλιάδων ἐργατῶν, κανεὶς δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴ θέση του. Μόνον ἕνας πολὺ γέροντας ἐργάτης ἐφάνη ἀπὸ τὸ βῆμα, κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα μπαστούνι, ποὺ ἦταν κατασκευασμένο ἀπὸ χονδρὸ ξύλο μὲ ρόζους. Τὸ μπαστούνι αὐτὸ στὸ ἐπάνω μέρος εἶχε λαβὴ ἀσημένια καὶ στὸ κάτω μέρος εἶχε μιὰ σιδερένια αἰχμή, γιὰ νὰ στερεώνεται στὸ ἔδαφος.

«Ὁ ἐργάτης αὐτός, μέσα στὴν ἀπόλυτη ἡσυχία ποὺ ἐπικρατοῦσε στὴν τεράστια αἴθουσα, ἀνέβηκε στὸ βῆμα καὶ μὲ δύναμη χτύπησε τὸ κάτω μέρος τοῦ μπαστουνιοῦ στὴν ξύλινη ἔδρα, ἔτσι ποὺ αὐτὸ καρφώθηκε καὶ στάθηκε ὄρθιο. Τότε ὁ ἐργάτης ἄρχισε νὰ μιλάῃ καθαρὰ καὶ ἔντονα λέγοντας αὐτά:

«Σύντροφοι ἐργάτες, τὸ μπαστούνι αὐτὸ θὰ σᾶς διηγηθῇ μὲ λίγα λόγια, ἀλλὰ ζωντανά, τὴν ἱστορία τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως. Τώρα ὅπως στέκῃ μᾶς δείχνει τὴν κατάσταση προτοῦ γίνει ἡ ἐπανάσταση. Ἐπάνω ἦσαν οἱ ἀριστοκράτες (ἀσημένια λαβή), κάτω ἦσαν οἱ κακοῦργοι, τὰ καθάρματα τῆς κοινωνίας (σιδερένια λαβὴ) καὶ στὸ μέσον εἴμαστε ἐμεῖς οἱ τίμιοι ἐργάτες μὲ τὰ ροζιασμένα χέρια».

«Ἐστάθη λίγο, καὶ κατόπιν παίρνει τὸ μπαστούνι καὶ τὸ γυρίζει ἀνάποδα λέγοντας αὐτά:

«Καὶ τώρα, σύντροφοι, ἰδοὺ ἡ κατάστασις μετὰ τὴν ἐπανάσταση. Ἐπάνω τὰ καθάρματα, κάτω οἱ ἀριστοκράτες καὶ στὴ μέση πάλι ἐμεῖς οἱ τίμιοι ἐργάτες...».

Αὐτὴ τὴν κοινωνικὴ δικαιοσύνη θέλουν νὰ φέρουν καὶ στὸν τόπο μας, οἱ «ἀναμορφωτὲς» τῶν κοινωνιῶν... Καὶ χάριν αὐτῆς ἔχυσαν τόσο καὶ τόσο Ἑλληνικὸ αἷμα στοὺς τρεῖς τρομεροὺς «γύρους» τους.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ τοῦ μπαστουνιοῦ ἂς χαραχθῇ βαθειὰ μέσα στὴ θύμηση κάθε Ἕλληνος.. Ἂς τὴ διδάξῃ στὰ παιδιά του. Εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ μὲ δυὸ λόγια. Ἀλλά, πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα θὰ ἐπανέλθουμε στὸ προσεχές.

Τώρα, ἂς ρίξουμε μιὰ βιαστικὴ ματιὰ στὰ ἄλλα νέα τοῦ δεκαπενθημέρου...

***

ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ ΕΝ ΤΗ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΤΟΥ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων δὲν ἔχει μονάχα θύματα στὸν πόλεμο ἢ σὲ ταραγμένες ἐποχές, ἀλλὰ καὶ στὴν εἰρήνη καὶ τὴν καθημερινὴ ζωή... Καὶ αὐτὸ γιατὶ οἱ ἄνδρες της εἶναι ἀδιάκοπα ἐκτεθειμένοι σὲ ἕνα σωρὸ κινδύνους, κατὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν καθηκόντων τους.

Δὲν εἶναι μονάχα τὸ κρύο, ἡ ζέστη, ἡ κούραση, ἡ ἐξαντλητικὴ δουλειά. Δὲν εἶναι μονάχα ὁ μεθυσμένος, ὁ φρενοβλαβής, ὁ διαρρήκτης, ὁ κομμουνιστής. Εἶναι ἀκόμα καὶ οἱ φλόγες μιᾶς πυρκαγιᾶς μέσα στὴν ὁποίαν ὑποχρεοῦνται νὰ ὁρμήσουν γιὰ νὰ σώσουν τοὺς κινδυνεύοντας... Εἶναι τὸ πλημμυρισμένο ὑπόγειο, τὸ ἑτοιμόρροπο σπίτι, οἱ ἀναθυμιάσεις ἑνὸς δηλητηρίου, οἱ ἐκρήξεις, οἱ βλάβες τοῦ ἠλεκτρικοῦ... Μὲ ὅλα ἐτοῦτα τὰ δεινὰ τῆς καθημερινῆς ζωῆς ὁ ἀστυνομικὸς θὰ παλαίψῃ, θὰ δώσῃ σκληρὴ μάχη,... καί, πάνω στὸ καθῆκον του, ἴσως καὶ νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωή του... Δὲν εἶναι σπάνιες οἱ περιπτώσεις αὐτές... Εἶναι συνηθέστατες... Περιέχονται μέσα στὴ φύση τῆς δουλειᾶς του, ποὺ τὸν προστάζει νὰ προστατεύῃ ἀδιάκοπα τὴ ζωὴ καὶ τὴν περιουσία τῶν συνανθρώπων του.

† Δ. ΜΙΧΕΛΗΣ

Ἀλλά, ἐκτὸς αὐτῶν, εἶναι καὶ ἡ «δράση τῶν τροχῶν»...

Στὰ σταυροδρόμια καὶ στοὺς ἀπόμερους δρόμους, στὶς πλατεῖες καὶ στὶς ἐξοχές, ὁ φρουρὸς τοῦ νόμου ἀγωνίζεται ἄγρυπνα νὰ ὑποτάξῃ τὰ συγκοινωνιακὰ ρεύματα, νὰ τὰ τιθασσεύσῃ καὶ νὰ τὰ κατευθύνῃ ὁμαλά...

Ἀλλά, καμμιὰ φορά, οἱ μηχανὲς ἐπαναστατοῦν... Καὶ τότες ἡ ἀστυνομία θρηνεῖ κάποιο τραγικὸ θῦμα...

Ἔτσι, τὸ προπερασμένο Σάββατο ἕνας λεβέντης ἀστυφύλακας πολτοποιήθηκε κυριολεκτικὰ ἀπὸ μιὰ κούρσα ποὺ ἔπεσε πάνω σ' ἕνα βυτιοφόρο... Καὶ τρεῖς ἀδερφάδες μαυροντύθηκαν κι' ἀπόμειναν ἀπροστάτευτες, ἐνῷ τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο δυνάμεως ἀνέφερε ἕναν ἀπόντα: Τὸν ἀστυφύλακα τοῦ ΛΕ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Δημήτρη Μιχελῆ.

Ἐθυσίασε τὴ ζωή του στὸ βωμὸ τοῦ καθήκοντος!... Καὶ βύθισε στὸν πόνο τὶς καρδιὲς τῶν συναδέλφων του...

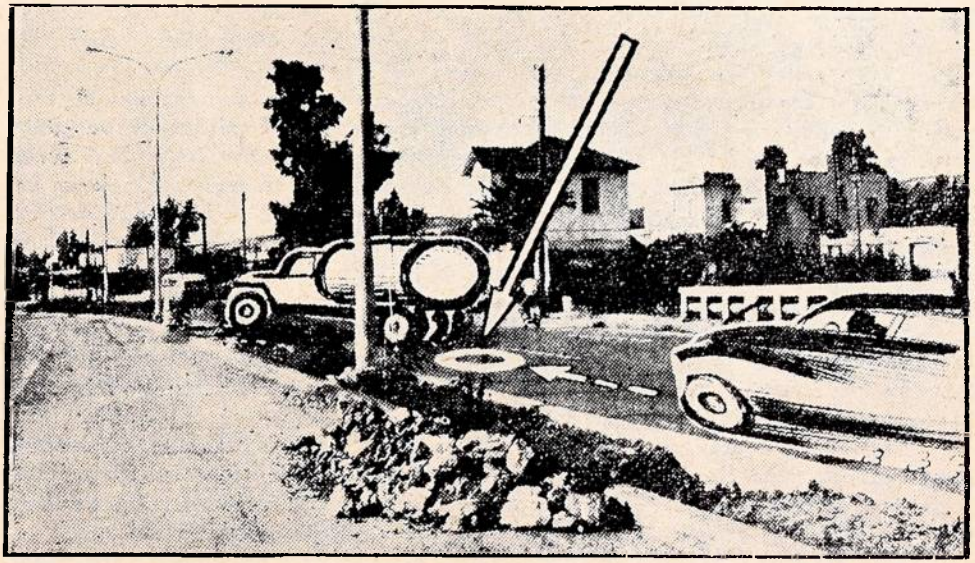
Πόσο τραγικὴ εἶναι ἐτούτη ἡ περίπτωση!!!

Ἕνα 27χρονο παλληκάρι, γεμᾶτο ὄνειρα καὶ ἰδανικά, κυλίστηκε στὴν ἄσφαλτο, δολοφονημένο ἀπὸ τοὺς τροχοὺς ἑνὸς βιαστικοῦ αὐτοκινήτου. Κι' ὅμως!!! Εἶχε ξεκινήσει κάποτε ἀπ' τὸ χωριό του, ἀμούστακο παλληκάρι ἀκόμα, μὲ εὐγενικοὺς πόθους καὶ ἕνα σωρὸ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον... Καὶ σὰν ντύθηκε τὴ στολή του καὶ πῆγε στὸ χωριουδάκι του δὲν χόρταιναν νὰ τὸν καμαρώνουν οἱ δικοί του...

Ἕνα παλληκάρι ὄμορφο κι' εὐγενικό, ποὺ ἀγάπησε τὴ ζωὴ τῆς 'Αθήνας καὶ γίνηκε ὑπηρέτης της... Ὅμως ἐκείνη ἀνάλγητα τὸν δολοφόνησε τὴν ὥρα ποὺ πρόσφερε τὸν ἑαυτό του στὴν ὑπηρεσία τῶν συνανθρώπων του...

Καὶ τώρα, κλαῖνε οἱ δικοί του. Δὲν μποροῦν ν' ἀναγνωρίσουν μέσα σ' ἐτούτη τὴν πολτοποιημένη μᾶζα ἀπὸ σάρκες τὸ ροδοκόκκινο Δημήτρη... Καὶ μαζί τους θρηνεῖ κι' ἡ γειτονιά του, οἱ φίλοι του, οἱ χωριανοί του...

Μά, τὰ δάκρυα ταιριάζουν μονάχα στοὺς νεκρούς... Καὶ ὁ Δημήτρης δὲν πέθανε... Ζῇ καὶ θὰ ζῇ πάντα στὴ θύμηση τῶν συναδέλφων του... Καί, κάθε σούρουπο στὸν παραλιακὸ δρόμο τοῦ 'Αλίμου θὰ βγαίνῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπηρεσία του...

Ἔτσι ἔγινε τὸ δυστύχημα, παρὰ τὴ γέφυρα τοῦ 'Αλίμου, τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου τῆς 20-8-1960, κατὰ τὸ ὁποῖο εὗρε τραγικὸ θάνατο ὁ ἀστυφύλακας τῆς τροχαίας Δ. Μιχελῆς. Τὸ 3 τόννων βυτιοφόρο τῆς Ε.Β.Α., προοκειμένου νὰ «στρίψῃ» ἀριστερὰ γιὰ νὰ «περάσῃ» στὸ δεξιὸ κατάστρωμα — τὸ ὁδηγοῦν πρὸς Βούλαν — τῆς Λεωφόρου Βασιλέως Γεωργίου, εἶχε σχεδὸν «ἀποκλείσει» στὸ σημεῖο αὐτό, τὴ λεωφόρο, παρεμποδίζον τὴν ἔλευση τῶν ἄλλων τροχοφόρων, ποὺ ἔβαινον πρὸς 'Αθήνας. 'Ο ἀστυφύλακας Μιχελῆς (ἡ θέση τοῦ ὁποίου σημειοῦται ἐντὸς κύκλου), μὲ τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὰ βαίνοντα ἐξ 'Ελληνικοῦ τροχοφόρα ἔδιδε σῆμα «στόπ», πρὸς αὐτά, μέχρις ὅτου τὸ βυτιοφόρο «μανουβράρῃ» καὶ στρίψῃ ἀριστερά, ὅταν ἡ σεβρολὲτ πού ὡδήγει ὁ ἀμερικανὸς σμηνίτης, τρέχουσα ἰλιγγιωδῶς τὸν παρέσυρε καὶ τὸν ἐνεσφήνωσε κυριολεκτικῶς στὸ πίσω μέρος τοῦ βυτιοφόρου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ ἀτυχὴς ἀστυφύλακας ἀπεῖχε μόλις 30 ἑκατοστά.

Θὰ μείνῃ ἐκεῖ... 'Αόρατο ἄγαλμα τοῦ καθήκοντος... Γιὰ νὰ θυμίζῃ στοὺς βιαστικοὺς ὁδηγοὺς τὴ θυσία του καὶ νὰ τοὺς προλαβαίνῃ ἀπὸ καινούργια θύματα...

Ναί! 'Ο ἀστυφύλακας Δημήτρης Μιχελῆς θὰ μείνῃ παντοτεινὸ παράδειγμα αὐτοθυσίας... Θὰ συμβολίζῃ τὸ καθῆκον στὴν εὐγενέστερή του μορφή... Γιατὶ

τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἐδέχετο τὸ δολοφονικὸ κτύπημα ἦταν ἀφοσιωμένος στὸ ἔργο του, μὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν καρδιά του... Ἐξοῦσε τὸ μεγαλεῖο τῆς ὑπηρεσίας του στὴν πιὸ ραφιναρισμένη της ἔκφραση...

Μά, ἡ μοῖρα τὸν φθόνησε... Καὶ σκηνοθέτησε τὸν ἀφανισμό του... Τὸν παγίδεψε ἀνάμεσα σὲ δυὸ αὐτοκίνητα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συνθλιβῇ οἰκτρά.

Ἦταν σούρουπο... Θᾶταν δὲ θᾶταν ἑφτάμισυ τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἕνα βυτιοφόρο 3 τόννων τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας, τὸ ΣΑΒ 129, ἤρθε νὰ σταθμεύσῃ ἀντικανονικὰ στὴ γέφυρα ποὺ βρίσκεται στὸν Ἅλιμο, 500 περίπου μέτρα πρὶν ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ... Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἡ μοῖρα εἶχε προγράψει τὸν ἀστυφύλακα Μιχελῆ, ποὺ ἔκανε τὸ τελευταῖο ὑπηρεσιακό του τετράωρο...

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ βυτιοφόρου ἦταν νὰ ἀντλήσῃ τὰ ἀκάθαρτα νερά, ποὺ βρίσκονταν στὸν ὑπόνομο, κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα... Ἐκεῖ, ὁ ὁδηγός του σμηνίτης Σικοτακόπουλος, μαζὶ μὲ ἕνα ἄλλο συνάδελφό του, ἐπιδόθηκαν στὸ ἔργο τους, ποὺ κράτησε περίπου 20′ λεπτά... Ὕστερα οἱ δυὸ σμηνίτες, ὅταν βεβαιώθηκαν ὅτι τὸ βυτίο τοῦ αὐτοκινήτου εἶχε ὑπερπληρωθῇ, μάζεψαν τὸ σωλήνα ὑδρεύσεως καὶ μπῆκαν στὸ βυτιοφόρο γιὰ νὰ φύγουν.

Τὸ ξεκίνημα ὅμως ἦταν δύσκολο, γιατὶ ἔπρεπε νὰ φέρουν τὸ αὐτοκίνητο στὸ δεξιὸ κατάστρωμα τῆς λεωφόρου, ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὴ Βούλα. Ἐδῶ, ὁ σμηνίτης ὁδηγὸς ἔκανε ἕνα μεγάλο λάθος ποὺ ὑπῆρξε μοιραῖο γιὰ τὸν ἀστυφύλακα. Γιὰ νὰ κερδίσῃ δηλαδή, χρόνο, ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ στὸ ἀριστερὸ κατάστρωμα καὶ νὰ φθάσῃ μέχρι τὰ λουτρὰ τοῦ Ἁλίμου, ὅπου ὑπῆρχε διασταύρωση καὶ ἐκεῖ νὰ στρίψῃ δεξιά, προτίμησε νὰ κάνῃ μανοῦβρες ἐπὶ τόπου, προσπαθῶντας νὰ πάρῃ τὴ στροφὴ ἐπὶ τόπου, ἀνάμεσα στὶς δυὸ νησίδες ἀσφαλείας. Ὁ ὄγκος ὅμως τοῦ βυτιοφόρου, ποὺ εἶχε ἤδη ἀποκλείσει τὸ σημεῖο ἐκεῖνο τῆς λεωφόρου Βασιλέως Γεωργίου, ὄχι μονάχα ἔκανε πολὺ δύσκολη τὴ δουλειὰ αὐτή, ἀλλὰ συγχρόνως παρεμπόδιζε αἰσθητὰ τὴν ἐλευθέρα κυκοφορία τῶν αὐτοκινήτων ποὺ ἔβαιναν πρὸς τὴν Ἀθήνα.

Αὐτὸ ἔγινε ἀμέσως ἀντιληπτὸ ἀπὸ τὸν διοικητὴ τοῦ ΛΕ′ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Καλαμακίου, Ἀστυνόμο κ. Κασίμη, ποὺ ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε βγῆ γιὰ ἐπιθεώρηση καὶ ὁ ὁποῖος βρίσκονταν, μαζὶ μὲ τὸν ἀστυφύλακα Μιχελῆ, σὲ ἀπόσταση 20 περίπου μέτρων ἀπὸ τὸ βυτιοφόρο.

Βλέποντας, λοιπόν, ὁ κ. Κασίμης ὅτι τὸ αὐτοκίνητο τῆς Ε.Β.Α. εἶχε σταθμεύσει κάθετα πρὸς τὴν λεωφόρο καὶ ἔφραζε τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ καταστρώματός της, ἔσπευσε κοντά, μαζὶ πάντα μὲ τὸν ἄτυχο ἀστυφύλακα Μιχελῆ, καὶ διέταξε τὸν ὁδηγὸ νὰ στρίψῃ ἀμέσως ἀριστερά, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ δρόμο.

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ ἀστυφύλαξ Μιχελῆς, ἀνέβηκε στὸ ἄκρο τῆς νησίδος ἀσφαλείας καί, μέχρις ὅτου πάρῃ τὴ στροφὴ τὸ βυτιοφόρο, ἄρχισε νὰ δίνῃ σήματα «στόπ» πρὸς τὰ αὐτοκίνητα ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικό, ἔχοντας τὰ νῶτα του στραμμένα πρὸς τὰ ἀντιθέτως βαίνοντα αὐτοκίνητα.

Εἶχε ἀφοσιωθῇ στὸ καθῆκον του... Δὲν ἔβλεπε, δὲν ἄκουγε, δὲν ἔνοιωθε τίποτε ἄλλο ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τῆς ὑπηρεσίας του, στὴν ὁποίαν εἶχε παραδοθῇ ὁλόψυχα...

Ἐτούτη ἡ προσήλωσή του στὸ καθῆκον του, τοῦ ἐστοίχισε τὴ ζωή του...

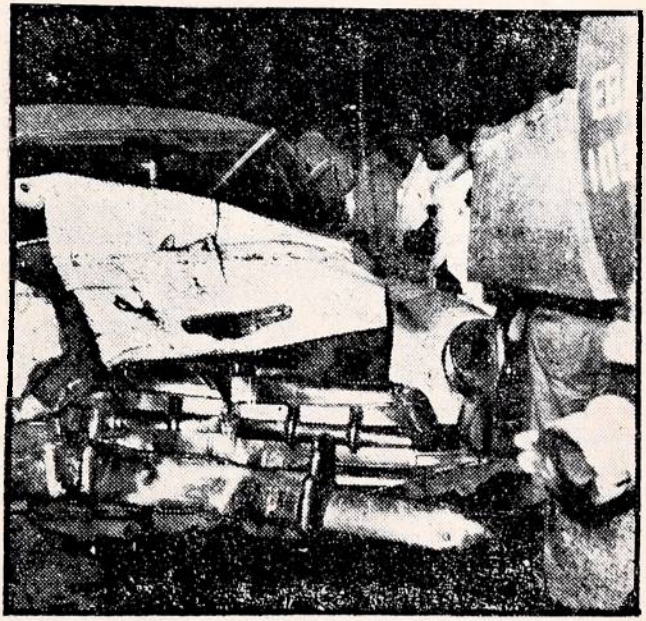
Μιὰ κούρσα «σεβρολέτ», μὲ τὰ στοιχεῖα D2526, ποὺ τὴν ὁδηγοῦσε ὁ ἀμερικανὸς σμηνίτης Ρόμπερτ Τόμας, ἐφάνηκε ἀπ' τὴν καμπὴ τοῦ δρόμου νὰ βαίνῃ μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα πρὸς τὴν Ἀθήνα, ἐρχομένη ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ, ὅπου καὶ ὑπηρετοῦσε ὁ ξένος ὁδηγός της...

Καὶ ὁ ὁδηγός της φαίνεται ὅτι ἦταν πολὺ βιαστικός, ἀλλὰ καὶ ἐγκληματικὰ ἀπρόσεκτος... Γιατὶ μόνο ὅταν πέρασε τὴ γέφυρα τοῦ Ἁλίμου εἶδε τὸ βυτιοφόρο, σὲ ἀπόσταση 18 μέτρων... Ἀμέσως πάτησε φρένο, ἀλλὰ-λόγω τῆς μεγάλης ταχύτητος ποὺ εἶχεν ἀναπτύξει—δὲν κατώρθωσε νὰ προλάβῃ τὸ κακό...

Ἡ «σεβρολὲτ» ἐκτύπησε μὲ τρομερὴ δύναμη τὸν ἀστυφύλακα μὲ τοὺς μπροστινοὺς τροχούς της, τὸν πέταξε στὸ βυτιοφόρο, τὸν κάρφωσε ἐπάνω του, τὸν συνέθλιψε πάνω στὸ σωλήνα ἀντλήσεως τοῦ βυτιοφόρου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ Μιχελῆς ἀπεῖχε μονάχα 30 ἑκατοστά.

Ἔτσι, στὶς σάρκες του σφηνώθηκαν καὶ οἱ λαμαρίνες τοῦ ψυγείου τῆς «σεβρολὲτ» καὶ ἄλλα ἐξαρτήματα τῆς μηχανῆς, πού, κυριολεκτικά, κομματιάστηκε.

Ὁ κ. Κασίμης ἔσπευσε ἀμέσως πρὸς τὸν ἀστυφύλακα... Ἀλλὰ τί βοήθεια νὰ τοῦ προσφέρῃ πιά!!! Τὰ πόδια του εἶχαν πολτοποιηθῆ οἰκτρά, ἐνῷ ἀπ' τὸ κεφάλι του ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα...

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἀμερικανοῦ σμηνίτου, ὅπως κατήντησε μετὰ τὴ σύγκρουση μὲ τὸ βυτιοφόρο.

Ὁ κ. Κασίμης, μὲ δακρυσμένα μάτια καὶ πονεμένη τὴν καρδιὰ ἀπὸ τὴν φοβερὴ σκηνὴ στὴν ὁποίαν παρέστη μάρτυς, σταμάτησε ἕνα περαστικὸ αὐτοκίνητο καί, ἀφοῦ παρεκάλεσε τοὺς ἐπιβάτες νὰ κατέβουν, ἐπεβίβασε τὸν βαρειὰ τραυματισμένο ἀστυφύλακα καὶ τὸν μετέφερε στὸ σταθμὸ πρώτων βοηθειῶν.

Παρὰ τὰ βαρύτατα τραύματα πού ἔφερεν ὁ Μιχελῆς, ἔζησε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα του στὸ «Ἀρεταίειο», ὅπου εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ μεταφερθῆ.

Παρέδωκε τὸ πνεῦμα του στὸν καλὸ Θεὸ τῆς ἀγάπης, στὴν ὑπηρεσία τῆς ὁποίας εἶχε ἀφιερώσει τὴ ζωή του... Γιατὶ ὁ θάνατος τὸν βρῆκε στὴ σκοπιά του, νὰ ἀσκῆ τὸ ἔργο του χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτό... Ἔτσι δὲν πρόφτασε νὰ καταλάβῃ τὸ θάνατό του, δὲν πρόφτασε οὔτε νὰ δακρύσῃ, δὲν πρόφτασε οὔτε νὰ φέρῃ στὴ θύμησή του τὶς τρεῖς ἀγαπημένες ἀδελφές του στὸ χωριό...

Ἔγειρε τὸ ματωμένο κεφάλι του καὶ ἀφέθηκε στὴν ἀγγαλιὰ τῆς αἰωνιότητος...

Τὸ πτῶμα του ταριχεύτηκε, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Ἀθηνῶν κ. Θεοδώρου Ρακιντζῆ, καὶ διακομίσθηκε, συνοδεία τμητικοῦ ἀποσπάσματος ἀπὸ ἀστυνομικούς, στὴν Καλαμάτα, ὅπου τὸ παρέλαβαν οἱ δικοί του.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ τοῦ κ. Ρακιντζῆ σχολιάστηκε ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ κόσμο μὲ συγκίνηση καὶ ἐνθουσιασμό. Γιατὶ ἦταν μιὰ ἐκδήλωση ἀνθρωπισμοῦ καὶ εὐλαβικῆς ἀποδόσεως τιμῶν πρὸς ἕνα εὐσυνείδητο καὶ καλὸ ἀστυνομικὸ ὑπάλληλο, φονευθέντα κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ ἕνεκα ταύτης.

«Δὲν θὰ φύγῃ ποτὲ ἡ τραγικὴ εἰκόνα ἀπ' τὸ μυαλό μου» δήλωσε συντετριμμένος ὁ Ἀστυνόμος κ. Κασίμης. «Ὅλα ἔγιναν μὲ κινηματογραφικὴ ταχύτητα μέσα σὲ ἐλάχιστα δευτερόλεπτα τὴ μοιραία στιγμὴ πού βρισκόμουν πολὺ κοντὰ στὸ Μιχελῆ.

Δὲν πρόλαβα νὰ καταλάβω τίποτε, ὅταν ἔγινε ἡ φοβερὴ σύγκρουση. Εἶδα μόνο τὴν κούρσα, τοὺς σωλῆνες τοῦ βυτιοφόρου καὶ τὸν ἀστυφύλακα στὸν ἀέρα. Ὁ Μιχελῆς ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ φιλότιμους καὶ πιστοὺς στὸ καθῆκον ἄνδρες τοῦ Τμήματός μου. Τώρα ἀναπαύεται στὸ χωριό του, τὰ Ἀλώνια τῆς Μεσσηνίας, ὅπου τὸν ἐκήδευσαν οἱ τρεῖς ἀδελφές του...».

Ἀλλὰ στὸ θάνατο τοῦ ἄτυχου ἀστυφύλακα, ἔπαιξαν ἀποφασιστικὸ ρόλο καὶ μερικὲς τραγικὲς συμπτώσεις.

Νά, τί γράφει ὁ ἐκλεκτὸς δημοσιογράφος κ. Δημ. Κοκκινάκης, συνεργάτης τῆς «ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ», σ' ἕνα σχετικὸ του ρεπορτάζ :

«...Διὰ ὅσους πιστεύουν εἰς τὴν «μοῖρα», θὰ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ φονευθεὶς τροχονόμος ὑπῆρξε θῦμα μιᾶς σειρᾶς τραγικῶν συμπτώσεων.

Πρῶτον, τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου δὲν εἶχε κανονικῶς ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ ἀντικατέστησε ἕνα συνάδελφόν του. Δεύτερον, τὸ βυτιοφόρον τῆς Ἀεροπορίας οὐδέποτε ἄλλοτε, «ἐμάζευε» τὰ βρώμικα νερὰ τοῦ ὑπονόμου τὰς νυκτερινὰς ὥρας, ἀλλὰ πάντοτε τὸ πρωΐ. Τρίτον, ἡ γέφυρα τοῦ Ἁλίμου, ὅπου ἐγένετο τὸ δυστύχημα, ἦτο τὸ μόνον σκοτεινὸν σημεῖον τῆς λεωφόρου Βασιλέως Γεωργίου, διότι, λόγῳ ἀνακατασκευῆς τῶν νησίδων ἀσφαλείας, δὲν εἶχον τεθῆ εἰς λειτουργίαν οἱ φωτεινοὶ στύλοι. Καὶ τέλος, ὁ ἀτυχὴς ἀστυφύλαξ, οὕτως ἢ ἄλλως δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν κυκλοφορίαν τῶν τροχοφόρων εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, δεδομένου ὅτι ἡ περιοχὴ εὑρίσκεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν ὀργάνων τοῦ Τμήματος τοῦ ἀεροδρομίου Ἑλληνικοῦ καὶ ὄχι τοῦ Τμήματος Καλαμακίου, ὅπου ὑπηρέτει.

Ἡ ξαφνικὴ ὅμως ἔλευσις τοῦ βυτιοφόρου, τὸ ὁποῖον ἔφρασσε τὴν ὁδὸν καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ὑπῆρχε στὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἄλλος συνάδελφός του, ἔσπρωξαν τὸν ἀτυχῆ «κινητὸν» τροχονόμον πρὸς τὸν θάνατον...».

Ἂς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του καὶ ἐλαφρὺ τὸ μωραΐτικο χῶμα ποὺ τὸν σκεπάζει...

Ὁ Πανάγαθος ἂς στείλῃ τὴν θεία παρηγορία του στὶς κομματιασμένες καρδιὲς τῶν ἀδελφάδων του...

Τὸ κενὸ ποὺ ἄφησε φεύγοντας ὁ καλός μας συνάδελφος, δὲν πρόκειται εὔκολα νὰ καλυφθῇ...

Ἐδίδαξε σ' ὅλους μας, μὲ τὸ θάνατό του πόσο μηδαμινὴ καὶ ἀσήμαντη γίνεται ἡ ζωὴ ὅταν συγκρούεται μὲ τὸ καθῆκον, ἐπάνω στὸ βωμὸ τοῦ ὁποίου ἐτοποθέτησε πρόθυμα τὰ ὁλόδροσα νειάτα του...

Αἰωνία του ἡ μνήμη ! ! !...

***

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ: Ο ΥΠΑΡΧΙΦΥΛΑΞ Σ. ΚΑΜΑΡΗΣ

...Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ ἀστυφύλακα Μιχελῆ, συνέβη μέσα στὴν Ἀθήνα ἕνα ἄλλο ἀκόμα συμβάν, ἀπὸ τὸ ὁποῖο βαθμολογεῖται ἡ ὑψηλὴ ἀντίληψη περὶ καθήκοντος τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, ποὺ, ἀδιαφοροῦντες γιὰ τὴ ζωή τους,βρίσκονται πάντοτε πρῶτοι μέσα σὲ κάθε ἐπικίνδυνη κατάσταση, γιὰ νὰ προστατεύσουν τὴ ζωὴ τῶν συνανθρώπων τους ἀπὸ κάθε κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ...

Ἦταν καὶ πάλι Σάββατο... Καὶ μάλιστα (τί σύμπτωση!) σούρουπο... Ὅταν τὸ ὑπ' ἀριθ. 19262 Ι.Χ. φορτηγὸ αὐτοκίνητο, ὁδηγούμενο ἀπὸ τὸν Ι. Σαπάθρα, διέσχιζε τὴ λεωφόρο Βουλιαγμένης, φορτωμένο μὲ 800 περίπου κιλὰ νιτρικοῦ ὀξέως... Λόγῳ κακῆς ὅμως φορτώσεως, μιὰ ἀπ' τὶς ταμιτζάνες του καὶ 80 κιλὰ ἀκουαφόρτε χύθηκαν στὸ κατάστρωμα τῆς ὁδοῦ... Κατὰ τὴν ἐπαφὴ τοῦ ἀκκουαφόρτε μὲ τὴν ἄσφαλτο, δημιουργήθηκαν χημικὲς ἑνώσεις, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἀναδίνεται μιὰ τρομερὴ δυσοσμία καὶ πυκνὰ σύννεφα λευκοῦ καπνοῦ... Οἱ κάτοικοι τῆς

περιοχῆς, μὴ γνωρίζοντες τί ἀκριβῶς συμβαίνει, τρομοκρατήθηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ τηλεφωνοῦν στὴν ὑπηρεσία ἀμέσου δράσεως τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ τὸν σταθμὸ Α' βοηθειῶν, ἐνῷ ἡ συγκοινωνία διεκόπτετο...

'Εκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε ἀπ' τὴ λεωφόρο Βουλιαγμένης ἕνας ἀστυνομικός. 'Ο ὑπαρχιφύλακας τοῦ ΚΓ' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος κ. Στ. Καμάρης... Κι' ἔσπευσε πρῶτος στὸν τόπο τοῦ πανικοῦ.

"Αρχισε ἀμέσως, παρὰ τὴν ἀφόρητη δυσοσμία καὶ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε, ν' ἀπομακρύνῃ τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ τοὺς διαβάτες ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑποστῇ τοπικὴ βρογχίτιδα καὶ δύσπνοια, λόγῳ εἰσπνοῆς ἀτμῶν νιτρικοῦ ὀξέως.

'Ο ἡρωϊκὸς ὑπαρχιφύλακας μετεφέρθη ἀπὸ τοὺς πολίτας στὸ νοσοκομεῖο «ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ» ὅπου καὶ νοσηλεύεται.

"Ενα ἀκόμα θῦμα τοῦ καθήκοντος ! ! !

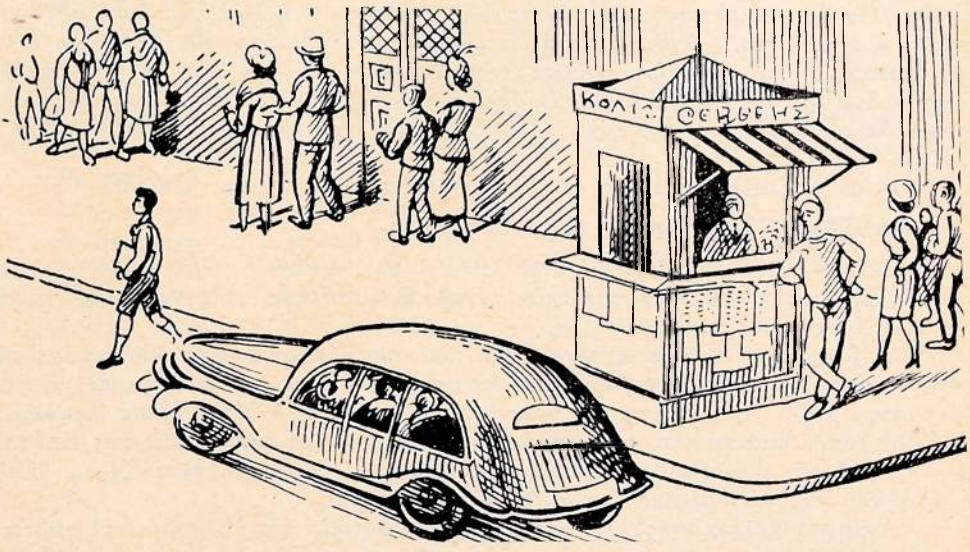
Καὶ μιὰ εὐχάριστη διαπίστωση: "Οτι τὸ ἐπαγγελματικὸ καὶ πνευματικὸ ἐπίπεδο τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων βρίσκεται σὲ ζηλευτὸ σημεῖο.... Οἱ καρδιές τους εἶναι φωτισμένες καὶ κυριαρχοῦνται ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα χριστιανικὰ συναισθήματα ἀγάπης καὶ αὐτοθυσίας...

Καὶ οἱ θυσίες αὐτὲς καὶ οἱ ἡρωϊσμοὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος μαρτυροῦν, κατὰ τρόπο ἀδιάψευστο, ὅτι ἡ 'Αστυνομία Πόλεων δὲν εἶναι μονάχα «ὁ καθρέπτης τοῦ πολιτισμοῦ τῆς χώρας μας» ἀλλὰ εἶναι μαζὶ ὁ θεματοφύλακας τῶν ἀρχῶν τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, οἱ ἀρετὲς τοῦ ὁποίου ἀνθοῦν στὶς ψυχὲς τῶν ὀργάνων της.

Συγχαίρουμε τὸν ἡρωϊκὸ ὑπαρχιφύλακα. Καὶ τοῦ εὐχόμαστε νᾶναι πάντα ἄξιος τῆς ἀποστολῆς του, γιὰ τὸ καλὸ τῆς 'Ελληνικῆς κοινωνίας καὶ τοῦ λαοῦ μας...

ΣΠ. ΠΗΛΟΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Κυττάξετε πόσο ἀπρόσεκτα κατεβαίνει ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο τὸ παιδάκι αὐτό. "Επρεπε νὰ κυττάξῃ πρῶτα ἀριστερά του γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ κινδυνεύει τώρα νὰ τὸ σκοτώσῃ. Γονεῖς καὶ δάσκαλοι μὴ λησμονῆτε ποτὲ νὰ καθοδηγῆτε τὰ παιδιά, πῶς πρέπει νὰ βαδίζουν.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Βενιζέλου Ἕλενας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Π. Κυριακοῦ, στὴν πλατεῖα Μαβίλη.

Ἡ Ἕλενα Βενιζέλου, σύζυγος δεύτερη τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, γεννήθηκε περὶ τὸ 1875 στὴν Ἀγγλία, ἀνῆκε δὲ στὴν οἰκογένεια Στεφανόβικ Σκυλίτση.

Βαθύτατα Ἑλληνίδα στὴν ψυχή, θρεμμένη μὲ τὶς παραδόσεις τῶν Σκυλίτση καὶ ἀγγλίδα ἀριστοκράτισσα στὴν ἀνατροφή, στάθηκε στὴ ζωὴ της μιά, ἀληθινά, μεγάλη κυρία. Ψυχικὴ εὐγένεια καὶ ἀνωτερότης ποὺ ἀπέφευγε κάθε ἐπίδειξιν, ἦσαν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυσιογνωμίας της. Συνέδεσε τὴ ζωή της μὲ τὸν μεγάλο πολιτικὸ καὶ ὑπῆρξε μοναδικὸ δεῖγμα ἀφοσιώσεως. Χρήματα πολλὰ προσέφερε γιὰ κοινωφελεῖς καὶ ἐθνικοὺς σκοπούς, τόσο πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο της (Λονδῖνον 1921), ὅσο καὶ μετά.

Ἡ μεγάλη κυρία, πέθανε στὶς 7 Σεπτεμβρίου 1959, στὸ Παρίσι.

Βενιζέλου Ἐλευθερίου (Πανεπιστημίου).

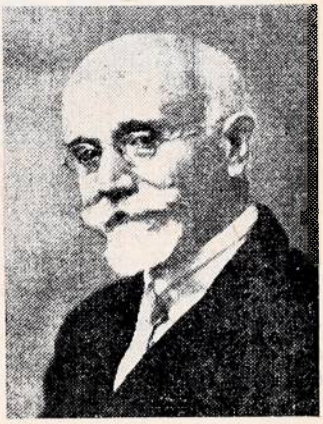
Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖα Συντάγματος καὶ τελειώνει στὴν Ὁμόνοια.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της στὸν μεγαλύτερο πολιτικὸ τῆς νεώτερης Ἑλλάδος τὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο.

Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, γόνος τῆς πλουσίας Σπαρτιατικῆς οἰκογενείας τοῦ 18ου αἰῶνος, Κρεβατᾶ, γεννήθηκε στὸ προάστιο τῶν Χανίων, τὶς Μουριές, τὴν 23 Αὐγούστου 1864. Ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας Κρεβατᾶ, ὁ Μπενιζέλος Κρεβατᾶς, τὸ 1790 (στὴν ἐπανάστασι τοῦ Ὀρλὼφ), ἐγκατεστάθηκε στὰ Χανιὰ τῆς Κρήτης. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως τ' ὄνομα Κρεβατᾶς λησμονήθηκε κι' ἔμεινε τὸ Μπενιζέλος. Ἔτσι οἱ ἀπόγονοι τῆς οἰκογενείας ὠνομάσθηκαν Βενιζέλοι.

Ἀναμφισβήτητα ὑπῆρξεν ὁ μεγαλύτερος πολιτικὸς τῆς Ἑλλάδος, τὴ νεώτερη ἐποχή. Λίγα λόγια, γραμμένα ἀπὸ τὸν Ἀκαδημαϊκὸ κ. Σπῦρο Μελᾶ, στὸ βιβλίο του «ὁ γυιὸς τοῦ Ψηλορείτη», δίνουν τὴν εἰκόνα τῆς μεγάλης ἐκείνης φυσιογνωμίας.

«Ἔφτανε, μὲ τὸ θρῦλο τοῦ Θερίσου ἀπὸ τὴ μπαρουτοκαπνισμένη μεγαλόνησο, γιὰ νὰ φυσήξη τὴν ἡρωϊκή της πνοὴ στὸν ταπεινωμένο καὶ μουδιασμένο Ἑλληνισμὸ καὶ νὰ φέρῃ μιὰ ραγδαία καὶ ἀπότομη ἀνύψωση. Ὅταν σκεφτῇ κανεὶς σὲ ποιὰ κατάσταση βρῆκε τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἀπασιοδοξία ποὺ ἐπικρατοῦσε, τὸ χάος ποὺ παράδερνε, δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν ἀλλαγὴ ποὺ κατάφερε... Γιὰ τὸ μεγάλο ξεκίνημα ποὺ ἑτοίμαζε, ποὺ θὰ γινόταν τὸ θεμέλιο καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς σύγχρονης Ἑλλάδος, χρειάζονταν δυὸ πράγματα : Ἐνθουσιασμὸς καὶ πειθαρχία. Τὸ πρῶτο τὸ φύσησε στὶς ψυχὲς μὲ τὴν πίστη του. Τὸ δεύτερο τὸ ἐπέβαλε μὲ τὴ δύναμή του».

ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Ἀξίζει, σὰν ἐπίλογο, ν' ἀναφέρουμε τὴν νεκρολογία, ποὺ ὁ ἴδιος φαντάσθηκε καὶ διετύπωσε στὸν Ἀλέξανδρο Παπαναστασίου, κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς διαξιφισμοῦ των. Ἡ ἴδια εἶναι χαραγμένη πάνω στὸ τάφο του, κι' ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ὁ προκείμενος νεκρός, ἀγαπητοὶ φίλοι, ἦταν ἕνας ἀληθινὸς ἄνδρας, μὲ μεγάλο θάρρος, μὲ αὐτοπεποίθηση καὶ δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὸν λαόν, τὸν ὁποῖον ἐκλήθη νὰ κυβερνήσῃ. Ἴσως ἔκαμε πολλὰ σφάλματα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τοῦ ἀπέλιπε τὸ θάρρος, ποτὲ δὲν ὑπῆρξε μοιρολάτρης, διότι ποτὲ δὲν ἐπερίμενε ἀπὸ τὴν μοῖρα νὰ ἰδῇ τὴν χώραν του προηγμένην. Ἀλλὰ ἔθεσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της, ὅλο τὸ πῦρ ποὺ εἶχε μέσα του, κάθε δύναμη ψυχικὴ καὶ σωματική».

Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, πέθανε, ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ συμφόρηση, τὴν 18 Μαρτίου 1936 στὸ Παρίσι. Θάφτηκε μὲ κάθε μεγαλοπρέπεια, στὸ Ἀκρωτήρι. Στὴν κηδεία του, παρέστη καὶ ὁ τότε Διάδοχος, Βασιλεὺς ἤδη τῆς Ἑλλάδος, Παῦλος.

Βερανζέρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 17, στὴν Ὁμόνοια.

Πῆρε τ' ὄνομα πρὸς τιμὴν τοῦ Γάλλου ποιητοῦ καὶ ἐνθέρμου φιλέλληνος, Πέτρου Ἰωάννου ντὲ Μπερανζέρι. Ὁ Βεραντζέρος, ὅταν ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις τοῦ 21, βοήθησε ἀρκετὰ στὴν ἀναπτυξη τοῦ φιλελληνικοῦ ρεύματος στὴν Εὐρώπη. Ἀπέβη ὁ ἐθνικὸς ποιητὴς τῆς Γαλλίας καὶ τιμήθηκε ὅσο λίγοι, ἀπὸ τὸν Γαλλικὸ λαό.

Βερβαίνων.

Ἀπὸ Ἔβρου 58, στοὺς Ἀμπελοκήπους.

Τὰ Βέρβαινα, κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Κυνουρίας, ἔχουν συνδέσει τ' ὄνομά τους μὲ τὴν ἱστορία τοῦ ἁρματολισμοῦ καὶ τοῦ ἀγῶνος τοῦ 21. Ὅταν κάποτε ὁ Κολοκοτρώνης ζήτησε ἀπὸ τοὺς Βερβαινιῶτες ζωοτροφίες, αὐτοὶ τοῦ ἀπήντησαν «Ἔμμε βόλια καὶ μπαρούτι». Τότε ὁ Κολοκοτρώνης μπῆκε μὲ τοὺς κλέφτες του στὰ Βέρβαινα καὶ τιμώρησε σκληρὰ τοὺς προεστούς. Αὐτὸς εἶναι ὁ περίφημος χαλασμὸς τῶν Βερβαίνων ποὺ ἔγινε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1800 καὶ γιὰ τὸν ὁποῖον κατηγορήθηκε δριμύτατα ὁ Κολοκοτρώνης.

Νὰ πῶς ἡ λαϊκὴ μοῦσα, ἀποθανάτισε αὐτὸ τὸ χαλασμό.

«Λάλησε κοῦκε, λάλησε, ν' ἀρθῇ τὸ καλοκαίρι.
Τί νὰ λαλήσω, τί νὰ εἰπῶ ; νὰ κλάψω ; τί νὰ κάνω ;
Ποὺ μοῦρθ' ἡ ἄνοιξη πικρή, τὸ καλοκαίρι μαῦρο
καὶ μαῦρο τὸ χινόπωρο, πικρό, φαρμακωμένο.
ποὺ κλέφτες ἐπροσπέρασαν στὰ Βέρβαινα καὶ πᾶνε...

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

.....

—«Πολὺ καλά. Μπράβο. Ὅ,τι ἔκανες δὲν ἔχει πιὰ σημασία ἀφοῦ ὁμολογεῖς ὅτι ἦταν κουταμάρες. Θὰ ἤθελα, βέβαια, νὰ μοῦ διηγηθῇς τὰ κατορθώματά σου ἐτοῦτα, ἀλλὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν πιά. Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶναι αὐτὸ ποὺ θὰ κάνῃς ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρός. Εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ σένα στὸ Σαβινύ. Τὸ ξέρεις;...».

—«Τὸ πιστεύω!».

—«Ἐγὼ τὸ γνωρίζω καλά! Ἄκουσε... Αὐτὰ ποὺ γράφουν γιὰ σένα εἶναι πολὺ κολακευτικά. Καὶ ἀπ' αὐτὰ μπορῶ νὰ βγάλω πολύτιμα συμπεράσματα γιὰ τὸν πραγματικό σου χαρακτῆρα. Γιατὶ ἄλλως φαίνεσαι καὶ ἄλλος εἶσαι πραγματικά. Γράφουν, παραδείγματος χάριν, γιὰ σένα: «Εἶναι καλὸς συνάδελφος καὶ προθυμοποιεῖται πάντοτε νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του!» Εἶναι ἀλήθεια; Τότε; Γιατὶ κάνεις τὸν σκληρό, ἀφοῦ κατὰ βάθος εἶσαι τόσο καλὸ παιδί;... Καὶ λένε ἀκόμα γιὰ σένα: «Εἶναι πολὺ ἐπιδέξιος στὸ ἐργαστήριο!» Ἀκοῦς; Ἔχεις καλὴ ἐπίδοση...».

—«Μάλιστα. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἐκμάθηση δὲν μ' εὐχαριστεῖ, κύριε Λαμύ».

—«Δὲν σ' εὐχαριστεῖ; Γιατί; Τί θὰ ἤθελες νὰ κάνῃς;».

—«Νὰ βρεθῶ στὴν Ἰνδοκίνα...».

—«Ὄχι δά! Ἂν σ' ἀφήσω νὰ πᾶς ἐκεῖ, θὰ σὲ σκοτώσουν, παιδί μου... Κι' ὕστερα ὁ σύντροφός σου ὁ Ριγκωρὶ δὲν ἔχει καμμιὰ ὄρεξη νὰ μπλέξῃ σὲ φασαρίες... Τί λὲς γι' αὐτὸ ἐσύ, Ριγκωρί;».

—«Ὄχι, κύριε Λαμύ... Ἔχετε δίκηο...».

—«Κι' ἐσύ, Μαρσιὰλ δὲν θέλεις, ἀσφαλῶς, ν' ἀφήσῃς τὸν Ριγκωρί!!! Ἔτσι δὲν εἶναι;...».

—«Μάλιστα, κύριε Λαμύ!...».

—«Ὡραῖα, λοιπόν. Τὸ μόνο ποὺ μοῦ μένει νὰ κάνω εἶναι νὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς βάλλω μαζὶ στὸ Σαὶν Μωρίς...».

Τότες ἐπεμβαίνει ὁ Ριγκωρὶ καὶ λέει κοκκινίζοντας :

—«Νά!... νά!... Ἐμεῖς... Ἐμεῖς, κύριε Λαμύ... Ξέρετε ἐμεῖς, κύριε Λαμύ... Εἴχαμε σκεφθῆ ὅτι στὸ Ποατιέ...».

—«Ὄχι! Ὄχι! Μὴ συνεχίζῃς. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ξαναστείλω στὸ Ποατιέ! Ἔχετε ἀποκτήσει ἐκεῖ τὴ φήμη σκληρῶν... Κι' ἀλλοίμονο ἂν ξαναγυρίσετε...».

—«Τότε» λέει κομπιάζοντας ὁ Μαρσιάλ, μὲ χαμηλωμένο τὸ βλέμμα καὶ κατακόκκινα τὰ μάγουλα «Τότε... Ἴσως νὰ μπορούσαμε νὰ πᾶμε στὸ Παρίσι!».

—«Στὸ Παρίσι; Ἀστεῖο πρᾶγμα! Δηλαδὴ ὠνειρεύτηκες κινηματογράφο ἕξη φορὲς τὴν ἑβδομάδα, περίπατους στὶς ταβέρνες, ἀγορὲς στὴ Βαστίλλη...».

—«Μὰ ἡ ἀγορὰ δὲν εἶναι ἐκεῖ ὅλο τὸ χρόνο, κύριε Λαμύ!».

—«Ὅταν δὲν εἶναι στὴ Βαστίλλη, εἶναι στῶν Ἐθνῶν ἢ στῆς Δημοκρατίας... Σὰν εἶναι κανεὶς στὸ Παρίσι ἔχει τὴν εὐχέρεια νὰ τὴν βρῇ ὁπουδήποτε. Ὄχι! Ὄχι! Δὲν συμφωνῶ! Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς στείλω στὸ Παρίσι! Ἀπεφάσισα νὰ σᾶς στείλω στὸ Σαὶν Μωρίς... Ἐκεῖ θὰ σᾶς στείλω!».

—«Μαζί;» ρωτάει ὁ Μαρσιὰλ μὲ φωνὴ βραχνὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

—«Ὁρῖστε ἡ δυσκολία! Ἐσύ, Ριγκωρί, δὲν μπορεῖς νὰ πᾷς στὸ Σαὶν-Μωρίς, γιατὶ εἶσαι φυγάς... Τέλος πάντων. Αὐτὸ κατ' ἀρχήν... Ἀλλά, γιὰ πές μου, πότε ἔφυγες ἀπὸ τὸ σπίτι σου;...».

—«Τὴν τελευταία φορά;».

—«Ναί! Πῶς ἔφυγες;».

—«Μὲ τὸ σιδηρόδρομο, κύριε Λαμύ!...».

—«Κι' εἶχες πάρει εἰσιτήριο;».

—«Μάλιστα, κύριε Λαμύ...».

—«Εἶσαι σίγουρος γι' αὐτό;...».

—«Μάλιστα, κύριε Λαμύ...».

—«Τόσο τὸ χειρότερο. Καὶ δὲν ἔκανες τὸν κουτὸ στὸ δρόμο; Δὲν ἔκλεψες τίποτε; Δὲν ἔσπασες τζάμια; Ἐγὼ δὲν ξέρω... Ἔ! Ἔκανες τίποτε ἀπὸ αὐτά;...».

—«Ὄχι, κύριε Λαμύ!».

—«Γιὰ σκέψου καλά!».

Ὁ Μαρσιὰλ μὲ ρυτιδωμένο πρόσωπο, ἀγωνίζεται μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις νὰ θυμηθῇ τὶς βρωμοδουλειὲς ποὺ ἔκανε ὁ σύντροφός του... Καί, σὲ μιὰ στιγμή, σκύβει καὶ ψιθυρίζει στ' αὐτὶ τοῦ Ριγκωρί :

—«Θυμήσου τὸ σάκκο μὲ τὰ σῦκα, Ριγκωρί!». Ἐκεῖνος τινάζεται ἀγριεμένος. Κυττάζει μὲ θυμὸ τὸ φίλο του, καὶ μουρμουρίζει :

—«Σὰν δὲν ντρέπεσαι!».

Τότε ἐπεμβαίνει ὁ κύριος Λαμύ :

—«Μὴ θυμώνῃς, Ριγκωρὶ ποὺ σοῦ θύμισε μιὰ ἀταξία σου. Ὥστε, λοιπόν, ἔκλεψες ἕνα σακὶ μὲ σῦκα;... Καλά! Ἔστω... Θὰ μπορέσω νὰ σὲ τοποθετήσω στὸ Σαὶν-Μωρὶς μὲ τὸν Μαρσιάλ...».

—«Ὁ πατέρας μου σκεπτότανε...».

—«Ἄκουσε, Ριγκωρί, δὲν εἶσαι πιὰ μπέμπης... Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω σοβαρά... Δὲν μπορεῖς νὰ ὑπολογίζῃς στὸν πατέρα σου ἐπ' ἄπειρον... Εἶναι λυπηρὸ γιὰ μένα νὰ στὸ λέω... Ἀλλὰ κι' ἀκόμα πιὸ λυπηρὸ γιὰ σένα νὰ τ' ἀκοῦς... Ἔχεις, δόξα τῷ Θεῷ, τὸν Μαρσιὰλ σὰν καλὸ σύντροφο... Ἐπίτηδες σᾶς χώρισα στὸ Σαβινύ... Τώρα θέλω νὰ καταλάβετε καλὰ αὐτό...

Ἂν χωριστὰ συμπεριφέρεσθε καλὰ σὰν ἄτομα, καὶ μαζὶ σὰν ἀλῆτες, δὲν εἶσθε ἄξιοι νὰ εἶσθε σύντροφοι...».

Ὁ Ριγκωρὶ κι' ὁ Μαρσιὰλ ἀνταλλάσσουν μιὰ ματιὰ καὶ χαμηλώνουν τὸ κεφάλι... Ἔτσι γίνεται σιωπή...

Ὕστερα ὁ Μαρσιὰλ λέει σιγαλά :

—«Ἀναγνωρίζουμε τὸ λάθος μας... Μὰ τώρα...».

—«Τί τώρα ;»

—«Νά! Τώρα τέλειωσε πιά... Τὸ πήραμε ἀπόφαση... Δεχόμαστε νὰ πᾶμε μαζὶ στὸ Σαὶν Μωρίς... Πότε θὰ μπορέσετε νὰ μᾶς στείλετε ;...».

—«Θὰ τηλεφωνήσω ἀμέσως... Ὡστόσο θὰ χρειασθοῦν δέκα—δέκα πέντε μέρες γιὰ νὰ τακτοποιηθῇ αὐτό...».

—«Μά, γιατὶ τόσο ἀργά ;...».

—«Νάτος ποὺ βιάζεται νὰ πάῃ ἐκεῖ τώρα!!!» φωνάζει ὁ κύριος Λαμὺ μὲ ἐπιτιμητικὴ καλωσύνη. «Ἐν τάξει... Ἐν τάξει... Μὴν ἀνησυχῇς... Δὲν μοῦ λές, ἡ μητέρα σου εἶναι ἐδῶ; Περιμένει ἔξω; Ἂν ἔτσι: Πήγαινε, λοιπόν, νὰ τήνε βρῇς!!!»

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες: Μεγαδούκας Ἀντώνιος, Καλλίχωρος Ἰωάννης, Μαρκάκης Σταῦρος, Κλῶνος Κωνσταντῖνος, Ρεντζῆς Ἀλέξανδρος, Λυμπερόπουλος Κυριάκος, Τζαναβάρας Μάρκος καὶ Κουκόπουλος ἢ Κοῦκος Λεωνίδας.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Προήχθησαν οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι: 1) Ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Παπαγεωργίου Κωνσταντῖνος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως κατ' ἀρχαιότητα καὶ 2) ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Κωστούλας Σταῦρος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου κατ' ἐκλογήν.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης πρὸς τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἐσωτερικῶν ἐκφράζεται ἡ πλήρης εὐαρέσκεια τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ἀποτελεσματικὴν συνδρομὴν των πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἀπεργίας τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐξασφάλισιν τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τοῦ δικαστηρίων τοῦ κράτους καθ' ὅλην τὴν διάκειαν αὐτῆς.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ὑπαστυνόμον Β΄ κ. Σιδηροφάγην Νικόλαον, διότι, διατεταγμένος εἰς ὑπηρεσίαν ἀξιωματικοῦ ἐπιθεωρήσεως τοῦ ΚΑ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος κατὰ τὸ 4ωρον 2—6 τῆς 20-6-60 διὰ τῆς ἐπιδειχθείσης ἐξαιρετικῆς παρατηρητικότητός του, ὑπηρεσιακοῦ ζήλου, ἐνδιαφέροντος, εὐστόχου ἐνεργείας καὶ ἐξαιρετικοῦ θάρρους του, ἐπέτυχε τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου διαρρήκτου Χαλκιοπούλου Ἐμμανουήλ, ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Ὑμηττοῦ καφενείου τοῦ Μπάβα Ἀθανασίου, ὅπερ εἶχε διαρρήξει καὶ ἐπεδίδετο ἐν αὐτῷ εἰς τὴν κλοπὴν χρημάτων καὶ ἄλλων εἰδῶν.

—Δι' ἀποφάσεως ὡσαύτως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς ἀστυφύλακας: 1) Σταματίου Χρῆστον καὶ Στυλιανάκην Ὀδυσσέα, διότι οὗτοι τὴν 23.50′ ὥραν τῆς 23-6-60 περιπολοῦντες παρὰ τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν Δημοφῶντος—Ἡρακλειδῶν καὶ ἐπιδείξαντες ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ παρατηρητικότητα προέβησαν εἰς τὴν ἔρευναν καὶ σύλληψιν νεαροῦ ἀτόμου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν ἐξέτασιν, προέκυψεν ὅτι ἦτο ὁ σεσημασμένος κλέπτης Δράγαζης Δημήτριος, ὅστις ὡμολόγησεν τὴν διάπραξιν τεσσάρων διαρρήξεων καταστημάτων.

—Δι' ἄλλης ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ὑπαρχιφύλακα Τριανταφυλλόπουλον Νικόλ., διότι οὗτος ἐπιδεικνύει ἐξαιρετικὴν ἀθλητικὴν δρᾶσιν ὡς σκοπευτής, ἐπιτυχὼν τόσον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τιμητικάς, διὰ τὰς Ἑλληνικὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις, ἰδίᾳ δὲ διὰ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, νίκας. Διὰ τὴν τοιαύτην ἀθλητικὴν ἀξίαν καὶ τὸ ὑψηλὸν του ἀθλητικὸν ἦθος τὴν 23-6-59 τοῦ ἀπενεμήθη ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ ὑπὸ τῆς Ἀνωτάτης Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθλητισμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος, τὸ μετάλ-

λιον ἀθλητικῆς ἀξίας καὶ ἤθους, ἐσχάτως δὲ τῷ ἀπενεμήθη τὸ σῆμα τοῦ διεθνοῦς σκοπευτοῦ, ἄτινα τὸ πρῶτον ἀπονέμονται εἰς ἀστυνομικόν. Ἤδη δὲ οὗτος προεκρίθη, μόνος αὐτός, διὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ 1960.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς: ἀρχιφύλακα Ἀρτικόπουλον Σταμάτιον καὶ ἀστυφύλακα Ἀναγνώστου Φώτιον, διότι τὴν 22-6-60 καὶ ὥραν 3ην διατεταγμένοι ἀμφότεροι εἰς ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀστυφύλακος παρατηρητικότητα καὶ εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ ἀρχιφύλακος ἐπιδέξιον χειρισμὸν τῆς ὑποθέσεως, συνελήφθησαν ὡς ὕποπτοι περιφερόμενοι εἰς τὴν ὁδὸν Δερβενίων, οἱ Λευκιμιώτης Νικόλαος καὶ Κατσιρούμπας Ἀναστάσιος, οἵτινες πρὸ μιᾶς ὥρας εἶχον διαρρήξει τὸ ἀρτοποιεῖον τῶν ἀδελφῶν Μουρτοπούλου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐμμ. Μπενάκη 75 καὶ εἶχον ἀφαιρέσει 7.500 δραχ., αἵτινες ἀνευρέθησαν ἐπ' αὐτῶν, κατεσχέθησαν καὶ παρεδόθησαν εἰς τοὺς δικαιούχους.

—Διὰ διαταγῆς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων, ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν ἀστυφύλακα Κυριακάκην Ἰωάννην, διότι οὗτος κατὰ τὴν 17.12.1959 διὰ τ ἀμέσου ἐνεργείας του ἐπὶ ἐπισυμβάντος τροχαίου δυστυχήματος εἰς ἄνδρα τῶν Ἀμερικανικῶν Ἀεροπορικῶν Δυνάμεων, συνέβαλεν οὐσιωδῶς εἰς τὴν διάσωσιν τούτου.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Ἡ Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων διδακτικὴ καὶ εὐχάριστη, ἐξακολουθεῖ νὰ συγκινῇ καὶ νὰ ἐνθουσιάζῃ τὶς χιλιάδες τῶν φίλων της μὲ τὰ διαλεχτὰ ραδιοφωνικά της προγράμματα. Στὸ μῆνα, μάλιστα, ποὺ πέρασε καθιέρωσε κι' ἕνα 10λεπτο ἀφιερωμένο στὸ δημοτικὸ τραγούδι μὲ ζωντανὰ προγράμματα ἀπὸ δημοτικὰ συγκροτήματα. Ἔτσι ἔλαβαν μέρος οἱ: Δημήτρης Ζάχος, Παπασιδέρης, Παναγιώτης Κοσμέτος καὶ ἡ Ἀθανασία Ἀλεξανδροπούλου.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 13-8-1960, ποὺ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ γνωστὲς μελῳδίες ἀπὸ κινηματογραφικὸ ὄργανο, ἦταν ἀφιερωμένο στὰ νέα μέτρα τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν μὲ καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τοὺς ὁδηγοὺς καὶ τοὺς πεζούς, γιὰ τὴν καλύτερη ἐπιτυχία τῶν νέων αὐτῶν μέτρων. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ μετεδόθησαν ἐπιτυχίες τῶν Οἰκονομίδη, Λαβράνου, Χατζηδάκι, Μεντῆ, Πυθαγόρα, Γιάκοβλεφ, Ζαλοκώστα καὶ Μωράκη. Καὶ ἔλαβε μέρος ὁ Παναγιώτης Κοσμέτος στὰ δημοτικὰ τραγούδια μὲ τοὺς: Παναγιώτη Χαλιγιάννη (κλαρῖνο) Ἀλέξο Ἀραπάκη (βιολὶ) καὶ Τᾶσσο Ἀναστασίου (λαοῦτο).

*

—Ἐπίσης μὲ θέματα τροχαίας καὶ κυκλοφορίας πεζῶν καὶ ὀχημάτων ἀσχολήθηκε ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας μὲ τὸ πρόγραμμά της τῆς 20-8-60, ποὺ σημείωσε ξεχωριστὴ ἐπιτυχία, χάρη στὸ διδακτικό του περιεχόμενο καὶ τὰ ὄμορφα τραγούδια του. Σὸ πρόγραμμα αὐτό, στὸ ὁποῖο ἔλαβε μέρος ἡ Νινὴ Ζαχᾶ, ὁ Τώνης Μαρούδας, ὁ Βάγγος Παπούλιας καὶ ἡ μαντολινάτα Τσιλίφη, μετεδόθη κι' ἕνα 10λεπτο δημοτικῶν τραγουδιῶν μὲ τὴν Ἀθανασία Ἀλεξανδροπούλου, ποὺ τὴ συνώδευσαν ὁ Γιάννης Κούπας (κλαρῖνο), ὁ Γιῶργος Φλῶρος (βιολί), ὁ Δημήτρης Τσακίρης (λαοῦτο) καὶ ὁ Χρῖστος Λάκας (κιθάρα).

(Ἐπιμέλεια: Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ὑπαστυνόμος Β' κ. Σπῦρος Πηλός).

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30΄ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.